

Euroopan unionin virallinen lehti

L 343

Suomenkielinen laitos

Lainsäädäntö

55. vuosikerta

14. joulukuuta 2012

Sisältö

I Lainsäätämisyksessä hyväksyttävät säädökset

ASETUKSET

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1151/2012, annettu 21 päivänä marraskuuta 2012, maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden laatu järjestelmästä 1
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 1152/2012, annettu 21 päivänä marraskuuta 2012, elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 muuttamisesta ... 30

DIREKTIIVIT

- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/34/EU, annettu 21 päivänä marraskuuta 2012, yhtenäisestä eurooppalaisesta rautatiealueesta ⁽¹⁾ 32
- ★ Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2012/35/EU, annettu 21 päivänä marraskuuta 2012, merenkulkijoiden vähimmäiskoulutuksesta annetun direktiivin 2008/106/EY muuttamisesta ⁽¹⁾ 78

Hinta: 7 EUR

⁽¹⁾ ETA:n kannalta merkityksellinen teksti

FI

Säädökset, joiden otsikot on painettu laihalla kirjasintyypillä, ovat maatalouspolitiikan alaan kuuluvia juoksevien asioiden hoitoon liittyviä säädöksiä, joiden voimassaoloaika on yleensä rajoitettu.

Kaikkien muiden säädösten otsikot on painettu lihavalla kirjasintyypillä ja merkitty tähdellä.

I

(Lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttävät säädökset)

ASETUKSET

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1151/2012,

annettu 21 päivänä marraskuuta 2012,

maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden laatujärjestelmistä

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 43 artiklan 2 kohdan ja 118 artiklan ensimmäisen kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyjärjestyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyjärjestystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Maatalous-, kalastus- ja vesiviljelytuotannon laatu ja moninaisuus unionissa on unionin tuottajille yksi unionin merkittävistä kilpailuetua aikaansaavista vahvuuksista ja edistää merkittävästi unionin elävää kulttuuri- ja ruokaperinnettä. Tämä on unionin viljelijöiden ja tuottajien taitojen ja määrätietoisuuden ansiota, sillä he ovat pitäneet perinteet hengissä uusien tuotantotapojen ja materiaalien kehittämisen ohella.

⁽¹⁾ EUVL C 218, 23.7.2011, s. 114.

⁽²⁾ EUVL C 192, 1.7.2011, s. 28.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 13 syyskuuta 2012 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 13. marraskuuta 2012.

(2) Unionin kansalaiset ja kuluttajat kysyvät yhä enemmän laatutuotteita ja perinteisiä tuotteita. He haluavat myöskin säilyttää unionin maataloustuotannon monipuolisuuden. Tämä luo kysyntää maataloustuotteille tai elintarvikkeille, joilla on tunnistettavia, erityisesti tiettyyn maantieteelliseen alkuperään liittyviä ominaispiirteitä.

(3) Tuottajat pystyvät tuottamaan monenlaisia laadukkaita tuotteita ainoastaan, jos he saavat vaivoistaan kohtuullisen palkkion. Tätä varten heidän on tarpeen antaa ostajille ja kuluttajille tiedot tuotteensa ominaispiirteistä rehellisen kilpailun edellytyksiä noudattaen. Tämä edellyttää lisäksi, että tuottajat pystyvät merkitsemään tuotteensa asianmukaisesti myyntipaikoilla.

(4) Maaseutujen talous voi hyötyä tuottajien laatujärjestelmästä, joilla heitä palkitaan ponnisteluistaan monenlaisten laatutuotteiden tuottamiseksi. Tämä pitää erityisesti paikansa epäsuotuisilla alueilla, vuoristoalueilla ja syrjäisillä alueilla, joilla maatalouden osuus taloudesta on suuri ja tuotantokustannukset korkeat. Näin laatujärjestelmällä voidaan edistää ja täydentää maaseudun kehittämispolitiikkaa sekä yhteisen maatalouspolitiikan (YMP) markkina- ja tulotukipolitiikkaa. Erityisesti niillä voidaan tukea alueita, joissa maataloudella on suuri taloudellinen merkitys, varsinkin epäsuotuisia alueita.

(5) Komission tiedonannossa "Eurooppa 2020 – Älykkään, kestävä ja osallistavan kasvun strategia" asetettuihin Eurooppa 2020 -strategian poliittisiin prioriteetteihin kuuluu tietoon ja innovointiin perustuvan kilpailukykyisen talouden kehittäminen sekä sosiaalista ja alueellista yhteenkuuluvuutta lisäävän korkean työllisyyden talouden edistäminen. Sen vuoksi maataloustuotteiden laatu- ja ympäristöpolitiikan olisi annettava tuottajille oikeat välineet, jotta he voivat paremmin merkitä ne tuotteensa, joilla on erityisiä ominaispiirteitä, ja edistää niiden myyntiä; samalla kyseiset tuottajat voivat suojautua epäreiluilta käytännöiltä.

- (6) Suunniteltavien täydentävien toimenpiteiden olisi oltava toissijaisuus- ja suhteellisuusperiaatteen mukaisia.
- (7) Maataloustuotteiden laatupolitiikan toimenpiteistä säädetään seuraavissa asetuksissa: neuvoston asetus (ETY) N:o 1601/91 ⁽¹⁾, annettu 10 päivänä kesäkuuta 1991 maustettujen viinien, maustettujen viinipohjaisten juomien ja maustettujen viinistä valmistettujen juomasekoitusten määritelmää, kuvausta ja esittelyä koskevista yleisistä säännöistä; neuvoston direktiivi 2001/110/EY ⁽²⁾, annettu 20 päivänä tammikuuta 2001 hunajasta, ja erityisesti sen 2 artikla, neuvoston asetus (EY) N:o 247/2006 ⁽³⁾, annettu 30 päivänä tammikuuta 2006 unionin syrjäisimpien alueiden hyväksi toteutettavista maatalousalan erityistoimenpiteistä, ja erityisesti sen 14 artikla; neuvoston asetus (EY) N:o 509/2006 ⁽⁴⁾, annettu 20 päivänä maaliskuuta 2006 maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden rekisteröimisestä aidoiksi perinteisiksi tuotteiksi, neuvoston asetus (EY) N:o 510/2006 ⁽⁵⁾, annettu 20 päivänä maaliskuuta 2006 maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta, neuvoston asetus (EY) N:o 1234/2007 ⁽⁶⁾, annettu 22 päivänä lokakuuta 2007 maatalouden yhteisestä markkinajärjestelystä ja tiettyjä maataloustuotteita koskevista erityissäännöksistä (yhteisiä markkinajärjestelyjä koskeva asetus), ja erityisesti sen II osan II osaston I luvun I jakso ja I a jakson I alajakso, neuvoston asetus (EY) N:o 834/2007 ⁽⁷⁾, annettu 28 päivänä kesäkuuta 2007 luonnonmukaisesta tuotannosta ja luonnonmukaisesti tuotettujen tuotteiden merkinnöistä sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EY) N:o 110/2008 ⁽⁸⁾, annettu 15 päivänä tammikuuta 2008 tislattujen alkoholijuomien määritelmistä, kuvauksesta, esittelystä, merkinnöistä ja maantieteellisten merkintöjen suojaamisesta.
- (8) Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden merkintöihin olisi sovellettava yleisiä sääntöjä, jotka vahvistetaan myytäväksi tarkoitettujen elintarvikkeiden merkintöjä, esillepanoa ja mainontaa koskevan jäsenvaltioiden lainsäädännön lähentämisestä 20 päivänä maaliskuuta 2000 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2000/13/EY ⁽⁹⁾, erityisesti säännöksiä, joiden tarkoituksena on estää merkintöjä, jotka kuluttajien kannalta katsoen aiheuttavat sekaannusta tai johtavat harhaan.
- (9) Komission Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle ja alueiden komitealle maataloustuotteiden laatupolitiikasta antamassa tiedonannossa asetetaan ensisijaiseksi tavoitteeksi maataloustuotteiden laatupolitiikan yleisen yhdenmukaisuuden ja johdonmukaisuuden lisääminen.
- (10) Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen järjestelmällä sekä aitojen perinteisten tuotteiden järjestelmällä on tietyt yhteiset tavoitteet ja säännökset.
- (11) Unioni on jo jonkin aikaa pyrkinyt lähestymistapaan, jolla yksinkertaistetaan yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevaa sääntelyä. Samaa lähestymistapaa olisi noudatettava maataloustuotteiden laatupolitiikkaa koskevissa asetuksissa kyseenalaistamatta tällöin tuotteiden erityisiä ominaispiirteitä.
- (12) Eräitä maataloustuotteiden laatupolitiikkaan kuuluvia asetuksia on äskettäin tarkistettu, mutta niitä ei ole vielä pantu kokonaisuudessaan täytäntöön. Tämän vuoksi niitä ei tulisi sisällyttää tähän asetukseen. Ne voidaan kuitenkin sisällyttää myöhemmin, kunhan ne on pantu kokonaisuudessaan täytäntöön.
- (13) Edellä esitetyn perusteella seuraavat säännökset olisi yhdistettävä yhteen säädöskehykseen, joka käsittää asetusten (EY) N:o 509/2006 ja (EY) N:o 510/2006 uudet tai ajantasaistetut säännökset sekä asetusten (EY) N:o 509/2006 ja (EY) N:o 510/2006 säilytetyt säännökset.
- (14) Selkeyden ja avoimuuden vuoksi asetukset (EY) N:o 509/2006 ja (EY) N:o 510/2006 olisi siksi kumottava ja korvattava tällä asetuksella.
- (15) Tämän asetuksen soveltamisala olisi rajattava Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen liitteessä I lueteltuihin ihmisravinnoksi tarkoitettuihin maataloustuotteisiin ja sellaisten kyseisen liitteen soveltamisalan ulkopuolisiin tuotteisiin, joilla on tiivis yhteys maataloustuotantoon tai maaseudun elinkeinoelämään.
- (16) Tässä asetuksessa annettuja säännöksiä olisi sovellettava rajoittamatta unionin voimassa olevaa lainsäädäntöä, joka koskee viinejä, maustettuja viinejä, väkeviä alkoholijuomia, luonnonmukaisesti tuotettuja maataloustuotteita tai syrjäisimpiä alueita.
- (17) Alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen soveltamisala olisi rajattava tuotteisiin, joissa on luontainen yhteys tuotteen tai elintarvikkeen ominaispiirteiden ja maantieteellisen alkuperän välillä. Nykyisessä järjestelmässä vain tietynlainen suklaa luetaan makeistutteenksi, ja tämä poikkeama olisi oikaistava.
- (18) Alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen erityistavoitteena on turvata maanviljelijöille ja tuottajille kunnollinen korvaus tietyn tuotteen tai sen tuotantomenetelmän laadusta ja ominaispiirteistä sekä antaa selkeää tietoa tuotteista, joilla on maantieteelliseen alkuperään liittyviä erityisiä ominaispiirteitä, jotta kuluttajat voivat tehdä entistä valistuneempia ostopäätöksiä.

⁽¹⁾ EYVL L 149, 14.6.1991, s. 1.

⁽²⁾ EYVL L 10, 12.1.2002, s. 47.

⁽³⁾ EUVL L 42, 14.2.2006, s. 1.

⁽⁴⁾ EUVL L 93, 31.3.2006, s. 1.

⁽⁵⁾ EUVL L 93, 31.3.2006, s. 12.

⁽⁶⁾ EUVL L 299, 16.11.2007, s. 1.

⁽⁷⁾ EUVL L 189, 20.7.2007, s. 1.

⁽⁸⁾ EUVL L 39, 13.2.2008, s. 16.

⁽⁹⁾ EYVL L 109, 6.5.2000, s. 29.

- (19) Unionin alueilla suojattuihin nimiin liittyvien teollis- ja tekijänoikeuksien yhdenmukainen noudattaminen kaikkialla unionissa on ensisijainen tavoite, johon voidaan tehokkaammin päästä unionin tasolla.
- (20) Alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suoja koskeva unionin kehys, joka mahdollistaa niiden rekisteröimisen, helpottaa kyseisten välineiden kehitystä, sillä tuloksena olevalla yhtenäisemmällä lähestymistavalla varmistetaan reilu kilpailu näillä merkinnöillä merkittyjen tuotteiden tuottajien välillä ja lisätään näiden tuotteiden luotettavuutta kuluttajien keskuudessa. Olisi säädettävä alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen kehittämisestä unionin tasolla sekä edistettävä järjestelyjen perustamista niiden suojelemiseksi kolmansissa maissa Maailman kauppajärjestön (WTO) yhteydessä tai monenvälisissä ja kahdenvälisissä sopimuksissa ja siten kannustettava tuotteiden laadun ja niiden tuotantomallin tunnistamista lisäarvoa luovana tekijänä.
- (21) Maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojasta 14 päivänä heinäkuuta 1992 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2081/92⁽¹⁾ ja asetuksen (EY) N:o 510/2006 täytäntöönpanosta saadun kokemuksen perusteella on aiheellista puuttua joihinkin seikkoihin, selkeyttää ja yksinkertaistaa joitakin sääntöjä ja virtaviivaistaa menettelyjä tässä järjestelmässä.
- (22) Nykyisen käytännön perusteella kaksi erillistä välinettä eli suojattu alkuperänimitys ja suojattu maantieteellinen merkintä, jotka osoittavat yhteyden tuotteen ja sen maantieteellisen alkuperän välillä, olisi säilytettävä ja ne olisi määriteltävä tarkemmin. Määritelmiin olisi kyseisten välineiden käsitettä sinänsä muuttamatta tehtävä joitakin muutoksia, jotta teollis- ja tekijänoikeuksien kauppaan liittyvistä näkökohdista tehdyssä sopimuksessa olevat maantieteellisten merkintöjen määritelmät voidaan ottaa paremmin huomioon ja tehdä määritelmistä toimijoille selkeämpiä ja ymmärrettävämpiä.
- (23) Maataloustuotteen tai elintarvikkeen, jossa on tällainen maantieteellinen kuvaus, olisi oltava tiettyjen eritelmässä lueteltujen edellytysten mukainen, siihen voi kuulua esimerkiksi erityisvaatimuksia, joiden tarkoituksena on suojella tuotantoalueen luonnonvaroja tai -maisemia tai parantaa tuotantoeläinten hyvinvointia.
- (24) Saadakseen suojan kaikissa jäsenvaltioissa alkuperänimitykset ja maantieteelliset merkinnät olisi rekisteröitävä ainoastaan unionin tasolla. Jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus myöntää kansallisella tasolla unionin tasoihin rekisteröinnin soveltamispäivästä alkaen siirtymäsuoja niin, ettei sillä ole vaikutusta unionin sisäiseen tai kansainväliseen kauppaan. Tämän asetuksen mukaisen rekisteröinnistä syntyvän suojan olisi koskettava yhtä lailla kolmansien maiden alkuperänimityksiä ja maantieteellisiä merkintöjä, jotka täyttävät vastaavat perusteet ja jotka ovat suojattuja alkuperämaassaan.
- (25) Unionin tason rekisteröintimenettelyssä olisi annettava kaikille jäsenvaltion, muun kuin sen jäsenvaltion, jossa hakemus esitetään, tai kolmannen maan luonnollisille tai oikeushenkilöille, joiden oikeutettua etua asia koskee, mahdollisuus käyttää oikeuksiaan esittämällä vastaväitteensä.
- (26) Rekisteröimisen suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin olisi annettava tietoa myös kuluttajille ja alan ammattilaisille.
- (27) Unioni neuvottelee kauppakumppaniensa kanssa kansainvälisistä sopimuksista, joihin sisältyy alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suoja. Jotta näin suojatuista nimistä olisi helpommin saatavilla julkinen tieto, ja erityisesti, jotta näiden nimien suoja ja niiden käytön valvonta voidaan taata, nimet voidaan merkitä suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteriin. Jollei nimiä kansainvälisissä sopimuksissa erityisesti määritellä alkuperänimityksiksi, ne olisi merkittävä rekisteriin suojattuina maantieteellisinä merkintöinä.
- (28) Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen merkitsemisestä olisi niiden erityisen luonteen vuoksi hyväksyttävä erityissäännöksiä siten, että tuottajien edellytetään käyttävän pakkauksissa asianmukaisia unionin tunnuksia tai merkintöjä. Tällaisten tunnusten tai merkintöjen käytöstä olisi unionin nimien osalta tehtävä pakollista, jotta kuluttajat tuntisivat paremmin tämän tuoteluokan ja siihen liittyvät takeet ja jotta nämä tuotteet voitaisiin valvonnan helpottamiseksi tunnistaa helpommin markkinoilla. WTO:n vaatimukset huomioon ottaen tällaisten tunnusten tai merkintöjen käytöstä olisi kolmansista maista peräisin olevien maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten osalta tehtävä vapaaehtoista.
- (29) Rekisterissä oleville nimille olisi annettava suoja, jolla pyritään takaamaan käytön reiluus ja estämään käytännöt, jotka ovat omiaan johtamaan kuluttajia harhaan. Maantieteellisten merkintöjen ja alkuperänimitysten suojaamiskeinoja olisi lisäksi selkeytettävä erityisesti tuottajaryhmien ja jäsenvaltioiden toimivaltaisten viranomaisten tehtävien osalta.
- (30) Olisi säädettävä erityisistä poikkeuksista, joilla rekisteröityjä nimiä voidaan siirtymäkauden ajan käyttää muiden nimien yhteydessä. Näiden poikkeusten olisi oltava yksinkertaisempia ja selkeämpiä. Tietyissä tapauksissa väliaikaisten ongelmien ratkaisemiseksi ja noudattaen pitkän

⁽¹⁾ EYVL L 208, 24.7.1992, s. 1.

aikavälin tavoitetta varmistaa, että kaikki tuottajat noudattavat eritelmiä, kyseisiä poikkeuksia voidaan myöntää enintään kymmeneksi vuodeksi.

- (31) Tämän asetuksen mukaisen suojan soveltamisalaa olisi selkiytettävä erityisesti jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22 päivänä lokakuuta 2008 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2008/95/EY⁽¹⁾ säädettyjen rajoitusten osalta, jotka koskevat sellaisten uusien tavaramerkkien rekisteröimistä, jotka ovat ristiriidassa suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteröinnin kanssa, kuten on jo tehty uusien tavaramerkkien rekisteröinnissä unionin tasolla. Vastaava selkiytys on tarpeen myös aiempien teollis- ja tekijänoikeuksien haltijoiden kohdalla, erityisesti kun on kyse tavaramerkeistä ja homonymisistä nimistä, jotka on rekisteröity suojatuiksi alkuperänimityksiksi tai suojatuiksi maantieteelliseksi merkinnöiksi.
- (32) Alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen suoja olisi laajennettava koskemaan rekisteröityjen nimien väärinkäyttöä, jäljittelyä ja miellehtymien käyttöä sekä tavaroissa että palveluissa, jotta voidaan varmistaa korkea suojan taso ja suoja voidaan yhdenmukaistaa viinialalla jo käytössä olevan suojan kanssa. Kun suojattuja alkuperänimityksiä tai suojattuja maantieteellisiä merkintöjä käytetään ainesosien yhteydessä, olisi otettava huomioon komission tiedonanto ”Suuntaviivat suojatun alkuperänimityksen (SAN) tai suojatun maantieteellisen merkinnän (SMM) saaneita tuotteita ainesosina sisältävien elintarvikkeiden merkinnöistä”.
- (33) Asetuksen (EY) N:o 510/2006 mukaisesti 3 päivänä tammikuuta 2013 jo rekisteröityjen nimien olisi oltava edelleen suojattuja tämän asetuksen mukaisesti, ja ne olisi merkittävä rekisteriin automaattisesti.
- (34) Aitojen perinteisten tuotteiden järjestelmän erityistavoitteena on auttaa viljelijöitä viestimään kuluttajille tuotteensa lisäarvoa tuovista ominaisuuksista. Koska ainoastaan muutamia nimiä on kuitenkin rekisteröity, nykyinen aitojen perinteisten tuotteiden järjestelmä ei ole onnistunut toivotulla tavalla. Nykyisiä säännöksiä olisi siksi parannettava, selkiytettävä ja tarkennettava, jotta järjestelmästä saadaan helpommin ymmärrettävä, toimiva ja mahdollisia hakijoita houkuttava.
- (35) Nykyisessä järjestelmässä on mahdollista rekisteröidä nimi sen tunnistamiseksi ilman nimen varaamista unionissa. Koska tämä vaihtoehto on ollut sidosryhmille vaikea ymmärtää ja koska perinteisten tuotteiden tunnistaminen voidaan toissijaisuusperiaatteen mukaan hoitaa paremmin jäsenvaltion tai alueiden tasolla, tämä vaihtoehto olisi poistettava. Kokemusten perusteella järjestel-

mässä olisi keskityttävä koko unionin kattavaan nimien varaamiseen.

- (36) Sen varmistamiseksi, että aidot perinteiset tuotteet rekisteröidään järjestelmään, olisi mukautettava nimen rekisteröinnin perusteita ja edellytyksiä, erityisesti niitä, jotka koskevat ilmaisun ”perinteinen” määritelmää, jonka olisi katettava pitkän aikaa tuotannossa olleet tuotteet.
- (37) Sen varmistamiseksi, että aidot perinteiset tuotteet ovat niitä koskevien eritelmien mukaisia ja säilyvät muuttumattomina, ryhmiksi järjestyneiden tuottajien olisi itse määriteltävä tuote eritelmässä. Myös kolmansien maiden tuottajille olisi annettava mahdollisuus rekisteröidä nimi aitona perinteisenä tuotteena.
- (38) Aidoilta perinteisiltä tuotteilta olisi rekisteröinnin saamiseksi edellytettävä rekisteröintiä unionin tasolla. Rekisteriin viennillä pyritään myös varmistamaan kuluttajien ja alan ammattilaisten tiedonsaanti.
- (39) Jotta voitaisiin välttää epäreilujen kilpailuedellytysten syntyminen, kaikille tuottajille, myös kolmansien maiden tuottajille, olisi annettava mahdollisuus käyttää aidon perinteisen tuotteen rekisteröityä nimeä edellyttäen, että kyseinen tuote täyttää sitä koskevan eritelmän mukaiset vaatimukset ja tuottaja kuuluu tarkastusjärjestelmän piiriin. Unionissa tuotetuissa aidoissa perinteisissä tuotteissa unionin tunnus olisi sisällytettävä merkintöihin ja se olisi voitava liittää mainintaan ”aito perinteinen tuote”.
- (40) Rekisteröityjen nimien suojaamiseksi väärinkäytöltä tai käytännöltä, jotka voivat johtaa kuluttajia harhaan, niiden käyttö olisi varattava.
- (41) Asetuksen (EY) N:o 509/2006 mukaisesti jo rekisteröityihin nimiin, jotka eivät 3 päivänä tammikuuta 2013 enää muutoin kuuluisi tämän asetuksen soveltamisalaan, olisi sovellettava asetuksessa (EY) N:o 509/2006 säädettyjä käyttöedellytyksiä siirtymäkauden ajan.
- (42) Olisi otettava käyttöön menettely sellaisten nimien rekisteröimiseksi, jotka on rekisteröity ilman asetuksen (EY) N:o 509/2006 mukaista nimen varaamista, jotta ne voidaan rekisteröidä nimen varauksen kanssa.
- (43) Lisäksi olisi säädettävä siirtymätoimenpiteistä, joita sovelletaan komission ennen 3 päivää tammikuuta 2013 vastaanottamiin rekisteröintihakemuksiin.
- (44) Laatujärjestelmissä olisi otettava käyttöön toinen taso, joka perustuu lisäarvoa tuoviin laatuilmaisuihin ja joista voidaan tiedottaa sisämarkkinoilla ja joiden soveltaminen on vapaaehtoista. Näiden vapaaehtoisten laatuilmaisujen olisi liityttävä yhden tai useamman tuoteluokan, tuotannon tai jalostuksen ominaisuuksiin, jotka pätevät tietyillä

⁽¹⁾ EUVL L 299, 8.11.2008, s. 25.

alueilla. Vapaaehtoinen laatuilmaisuus "vuoristoalueiden maataloustuote" on jo täyttänyt vaatimukset ja tuottaa markkinoilla lisäarvoa tuotteelle. Direktiivin 2000/13/EY soveltamisen helpottamiseksi, kun elintarvikemerkinnoista saattaa aiheutua sekaannusta vapaaehtoisten laatuilmaisujen, mukaan lukien erityisesti ilmaisun "vuoristoalueiden maataloustuote" kanssa, komissio voi antaa suuntaviivoja.

- (45) Jotta vuoristoalueiden tuottajat saisivat tehokkaan välineen parantaakseen tuotteidensa kaupan pitämistä ja kuluttajille aiheutuvat, tuotteiden vuoristoalkuperää koskevat sekaannusriskit vähenisivät myyntipaikoilla, unionin tasolla olisi säädettävä vuoristoalueiden tuotteiden vapaaehtoisen laatuilmaisun määritelmästä. Vuoristoalueiden määritelmän olisi perustuttava yleisiin luokitteluperusteisiin, joita käytetään vuoristoalueen määrittämiseen Euroopan maatalouden ohjaus- ja tukirahaston tuesta maaseudun kehittämiseen 17 päivänä toukokuuta 1999 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1257/1999 ⁽¹⁾ mukaisesti.
- (46) Maantieteellisten merkintöjen ja aitojen perinteisten tuotteiden lisäarvo perustuu kuluttajien luottamukseen. Sen uskottavuus edellyttää tehokasta varmennusta ja tarkastuksia. Näihin laatujärjestelmiin olisi kuuluttava rehu- ja elintarvikelainsäädännön sekä eläinten terveyttä ja hyvinvointia koskevien sääntöjen mukaisuuden varmistamiseksi suoritettua virallisesta valvonnasta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 882/2004 ⁽²⁾ vahvistettujen periaatteiden mukainen virallisten tarkastusten seurantarjestelmä ja niihin olisi sisällyttävä tarkastuksia kaikissa tuotannon, jalostuksen ja jakelun vaiheissa. Tässä asetuksessa olisi mainittava viittaukset tärkeimpiin asiaa koskeviin artikloihin, jotta jäsenvaltioiden olisi helpompi panna täytäntöön asetuksen (EY) N:o 882/2004 maantieteellisiä merkintöjä ja aitoja perinteisiä tuotteita koskevat säännökset.
- (47) Jotta kuluttajille voidaan taata maantieteellisten merkintöjen ja aitojen perinteisten tuotteiden erityiset ominaispiirteet, tarvitaan järjestelmä sen varmistamiseksi, että toimijat noudattavat tuote-eritelmää.
- (48) Toimivaltaisten viranomaisten olisi täytettävä tietyt toimintaperusteet, jotta varmistetaan niiden puolueettomuus ja tehokkuus. Olisi harkittava säännöksiä, joilla toimivalta suorittaa joitakin erityisiä valvontatoimia siirretään valvontaelimille.
- (49) Näiden valvontaelinten akkreditoinnissa ja niiden harjoittamassa toiminnassa olisi käytettävä Euroopan standardointikomitean (CEN) kehittämää eurooppalaisia standardeja (EN-standardit) ja Kansainvälisen standardisointijärjestön kansainvälisiä standardeja (ISO). Näiden elinten

akkreditoinnin olisi tapahduttava tuotteiden kaupan pitämiseen liittyvää akkreditointia ja markkinavalvontaa koskevista vaatimuksista 9 päivänä heinäkuuta 2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 765/2008 ⁽³⁾ mukaisesti.

- (50) Tiedot maantieteellisiä merkintöjä ja aitoja perinteisiä tuotteita koskevasta valvonnasta olisi sisällytettävä monivuotiseen kansalliseen valvontasuunnitelmaan ja jäsenvaltioiden asetuksen (EY) N:o 882/2004 mukaisesti laatimaan vuosikertomukseen.
- (51) Jäsenvaltioiden olisi sallittava periä maksu aiheutuneiden kulujen kattamiseksi.
- (52) Nykyisiä sääntöjä yleisnimiä olevien nimien käytön jatkamisesta olisi selkiytettävä siten, että yleisniminä pidetään edelleen yleisnimiä, jotka muistuttavat suojattua tai varattua nimeä tai ilmaisua taikka muodostavat osan niistä.
- (53) Tavaramerkin ja alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän aiemmuuden vahvistamisessa käytettävänä päivämääränä olisi pidettävä päivää, jona tavaramerkin rekisteröintiä unionissa tai jäsenvaltioissa on haettu, ja päivää, jona alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän suojaa on haettu komissiolta.
- (54) Säännöksiä, jotka koskevat alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän hylkäämistä tai samanaikaista voimassaoloa aiempaa tavaramerkkiä koskevan ristiriidan perusteella, olisi sovellettava edelleen.
- (55) Perusteiden, joilla myöhemmät tavaramerkit olisi hylättävä tai, jos ne on jo rekisteröity, julistettava mitätöidyiksi sillä perusteella, että ne ovat ristiriidassa aiemman alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän kanssa, olisi vastattava alkuperänimitykselle tai maantieteelliselle merkinnälle säädetyn suojan alaa.
- (56) Nimien varaaminen sekä merkintöjen ja tunnusten määrittäminen aitoihin perinteisiin tuotteisiin sekä vapaaehtoisiin laatuilmaisuihin sovellettavien laatujärjestelmien nojalla eivät saisi vaikuttaa teollis- ja tekijänoikeuksia määrittävien järjestelmien säännöksiin ja erityisesti alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen laatujärjestelmässä tai tavaramerkkilaisissa vahvistettuihin oikeuksiin.

⁽¹⁾ EYVL L 160, 26.6.1999, s. 80.

⁽²⁾ EUVL L 165, 30.4.2004, s. 1.

⁽³⁾ EUVL L 218, 13.8.2008, s. 30.

- (57) Ryhmien asemaa olisi selkiytettävä ja se olisi tunnustettava. Ryhmillä on keskeinen osa, kun nimille haetaan rekisteröintiä alkuperänimityksenä, maantieteellisenä merkintänä ja aitona perinteisenä tuotteena, ja myös kun eritelmää muutetaan ja hakemuksia perutaan. Ryhmä voi myös kehittää toimintaa, joka liittyy rekisteröityjen nimien suojan täytäntöönpanon valvonnan seurantaan, tuote-eritelmän noudattamiseen tuotannossa, rekisteröidystä nimestä tiedottamiseen ja sen menekinedistämiseen, sekä yleistä toimintaa, jolla pyritään lisäämään rekisteröityjen nimien arvoa ja laatujärjestelmien tuloksellisuutta. Lisäksi sen olisi valvottava tuotteiden asemaa markkinoilla. Tällaiset toiminnot eivät kuitenkaan saa edistää Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 101 ja 102 artiklan kanssa yhteensopimatonta kilpailunvastaista käyttäytymistä eivätkä ne saa johtaa siihen.
- (58) Jotta varmistetaan, että rekisteröityjen alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen sekä aitojen perinteisten tuotteiden nimet täyttävät tässä asetuksessa säädetyt edellytykset, asianomaisen jäsenvaltion kansallisten viranomaisten olisi tutkittava hakemukset noudattaen yhteisiä vähimmäisvaatimuksia, joihin kuuluu kansallinen menettely, jonka mukaisesti voidaan esittää hakemusta koskevia vastaväitteitä. Komission olisi tämän jälkeen tarkistettava hakemukset sen varmistamiseksi, ettei niissä ole mitään selkeitä virheitä ja että unionin lainsäädäntö ja hakujäsenvaltion ulkopuolisten sidosryhmien edut on otettu huomioon.
- (59) Alkuperänimityksiksi, maantieteellisiksi merkinnöiksi sekä aidoiksi perinteisiksi tuotteiksi rekisteröinnin olisi oltava mahdollista kolmansista maista peräisin oleviin tuotteisiin liittyville nimille, jotka täyttävät tässä asetuksessa säädetyt edellytykset.
- (60) Laatujärjestelmiin kuulumista ilmaisevat tunnukset, merkinnät ja lyhenteet sekä niistä unionissa johtuvat oikeudet olisi suojattava niin unionissa kuin kolmansissa maissa sen varmistamiseksi, että niitä käytetään aidoissa tuotteissa eikä kuluttajia johdeta harhaan tuotteiden laadun suhteen. Jotta suoja olisi tehokas, komissiolle olisi lisäksi oltava Euroopan maaseudun kehittämisen maatalousrahaston (maaseuturahaston) tuesta maaseudun kehittämiseen 20 päivänä syyskuuta 2005 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1698/2005⁽¹⁾ puitteissa ja yhteisen maatalouspolitiikan rahoituksesta 21 päivänä kesäkuuta 2005 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1290/2005⁽²⁾ 5 artiklan mukaisesti keskitetysti käytösään kohtuulliset talousarviovarat.
- (61) Suojatun alkuperänimityksen, suojatun maantieteellisen merkinnän ja aidon perinteisen tuotteen rekisteröintimenettelyä, hakemusten tarkistus ja vastaväitteiden esittämisaikea mukaan luettuina, olisi lyhennettävä ja parannettava erityisesti päätöksenteon osalta. Komission olisi vastattava rekisteröintiä koskevan päätöksen tekemisestä, jäsenvaltioiden avustamana tietyissä olosuhteissa. Olisi säädettävä menettelyistä, joilla tuote-eritelmää voidaan rekisteröinnin jälkeen muuttaa ja rekisteröidyt nimet perua erityisesti silloin, jos tuote ei enää vastaa tuote-eritelmää tai jos nimeä ei enää käytetä myyntipaikoilla.
- (62) Suojattujen alkuperänimitysten, suojattujen maantieteellisten merkintöjen tai aitojen perinteisten tuotteiden yhteistä rekisteröintiä koskevien rajat ylittävien hakemusten helpottamiseksi olisi säädettävä asianmukaisista menettelyistä.
- (63) Komissiolle olisi tämän asetuksen tiettyjen, muiden kuin sen keskeisten osien täydentämiseksi tai muuttamiseksi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat tämän asetuksen liitteessä I olevan tuoteluettelon täydentämistä; alkuperänimityksen tapauksessa rehun hankintaan sovellettavien rajoituksien ja poikkeuksien vahvistamista; elävien eläinten teurastukseen tai raaka-ainehankintoihin sovellettavien rajoituksien ja poikkeuksien vahvistamista; tuote-eritelmän sisältämien tietojen rajoittamista koskevien sääntöjen vahvistamista; unionin tunnuksen käyttöönottamista; tuottajien ja sidosryhmien oikeuksien ja oikeutettujen etujen suojaamiseksi tarkoitettujen uusien siirtymäsääntöjen vahvistamista; aitojen perinteisten tuotteiden nimien arviointiperusteiden täsmen-tämistä; vapaaehtoisilta laatuilmaisuilta edellytettäviä perusteita koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamista; vapaaehtoisen lisälaatuilmaisun varaamista sekä sen käyttöedellytysten vahvistamista ja niiden muuttamista; ilmaisun "vuoristoalueen tuote" käyttöedellytyksiin liittyvien poikkeuksien sekä tuotantotavan ja muiden asianmukaisten kyseisen vapaaehtoisen laatuilmaisun soveltamisessa tarvittavien edellytysten vahvistamista, erityisesti niiden, joiden perusteella raaka-aineiden tai rehun on sallittua olla peräisin muualta kuin vuoristoalueilta; unionin alueen ilmaisujen geneerisyyden määrittämisestä koskevien lisäsääntöjen vahvistamista; kasvilajikkeen tai eläinrodun nimien käyttöön liittyvien sääntöjen vahvistamista; sääntöjen vahvistamista kansallisen vastaväitemenettelyn toteuttamiseksi enemmän kuin yhtä kansallista aluetta koskevien yhteisten hakemusten osalta; ja hakumenettelyä, vastaväitemenettelyä, muutosta koskevaan

⁽¹⁾ EUVL L 277, 21.10.2005, s. 1.

⁽²⁾ EUVL L 209, 11.8.2005, s. 1.

hakemukseen liittyvää menettelyä ja peruuttamiseen liittyvää yleistä menettelyä koskevien sääntöjen täydentämistä. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle samanaikaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.

(64) Jotta voidaan varmistaa tämän asetuksen yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa koskien tuote-eritelmän muotoa koskevien sääntöjen vahvistamista; suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisterin muotoa ja sisältöä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamista; unionin tunnusten ja merkintöjen teknisten ominaisuuksien sekä niiden käyttöä tuotteille, mukaan lukien käyttöön tulevia erikielisiä versioita varten, koskevien sääntöjen määrittämistä; suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen käytön väliaikaisiin poikkeuksiin liittyvien siirtymäkausien myöntämistä ja niiden pidentämistä; aitojen perinteisten tuotteiden rekisterin muotoa ja sisältöä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamista; aitojen perinteisten tuotteiden suojelemiseksi tarkoitettujen sääntöjen vahvistamista; kaikkien IV osaston soveltamiseksi tarvittavien muotoja, menettelyjä tai muita teknisiä yksityiskohtia koskevien toimenpiteiden vahvistamista; vapaaehtoisten laatuilmaisujen käyttöä koskevien sääntöjen vahvistamista; laatujärjestelmiin viittaavien merkintöjen, lyhenteiden ja tunnusten yhdenmukaista suojaamista koskevien sääntöjen vahvistamista; rekisteröintihakemuksiin ja vastaväiteilmoituksiin liittyviä menettelyjä, muotoja ja esittämistä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamista; hakemuksen hylkäämistä; nimen rekisteröinnistä päättämistä tilanteissa, joissa sopimukseen ei ole päästy; muutosta koskevaan hakemukseen liittyviä menettelyjä, muotoja ja esittämistä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamista; suojatun alkuperänimityksen, suojatun maantieteellisen merkinnän tai aidon perinteisen tuotteen rekisteröinnin peruuttamista; ja peruuttamiseen liittyviä menettelyjä ja muotoja sekä peruuttamista koskevien pyyntöjen esittämistä koskevien yksityiskohtaisten sääntöjen vahvistamista. Tätä valtaa olisi käytettävä yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovalan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011⁽¹⁾ mukaisesti.

(65) Komissiolla olisi oltava valta antaa täytäntöönpanosäädöksiä ilman asetuksen (EU) N:o 182/2011 soveltamista koskien tämän järjestelmän mukaisesti suojattujen alkuperänimitysten, maantieteellisten merkintöjen ja aitojen perinteisten tuotteiden rekisterien perustamista ja ylläpitoa; tuotteita sertifioivien elinten nimien ja osoitteiden julkistamistavan määrittämistä; ja nimen rekisteröimistä tilanteissa, joissa vastaväiteilmoituksia tai tutkittavaksi otettavia perusteltuja vastaväitteitä ei ole, tai jos on, sopimukseen on päästy,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

I OSASTO

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Tavoitteet

1. Tämän asetuksen tarkoituksena on auttaa maataloustuotteiden ja elintarvikkeiden tuottajia välittämään ostajille ja kuluttajille tietoa näiden tuotteiden ja elintarvikkeiden ominaispiirteistä ja tuotannon ominaisuuksista, jotta näin varmistettaisiin

- a) reilu kilpailu viljelijöille ja tuottajille, joiden maataloustuotteilla ja elintarvikkeilla on lisäarvoa tuovia ominaispiirteitä ja ominaisuuksia;
- b) näitä tuotteita koskevan luotettavan tiedon välittäminen kuluttajien saataville;
- c) teollis- ja tekijänoikeuksien noudattaminen; ja
- d) sisämarkkinoiden yhtenäisyys.

Tässä asetuksessa säädetyillä toimenpiteillä pyritään tukemaan korkealaatuisiin tuotteisiin liitettävää maatalous- ja jalostustointa sekä viljelyjärjestelmiä maaseudun kehittämissä politiikan tavoitteita tukien.

2. Asetuksessa otetaan käyttöön laatujärjestelmät, joiden perusteella tunnistetaan ja tarvittaessa suojataan nimet ja ilmaisut, jotka osoittavat tai kuvaavat erityisesti maataloustuotteita, joilla on

- a) lisäarvoa tuovia ominaispiirteitä, tai
- b) niiden tuotannossa käytetystä viljely- tai jalostusmenetelmästä taikka niiden tuotanto- tai kaupanpitämispaikasta johtuvia lisäarvoa tuovia ominaisuuksia.

2 artikla

Soveltamisala

1. Tämän asetuksen soveltamisalaan kuuluvat ihmisravinnoksi tarkoitettut maataloustuotteet, jotka luetellaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen liitteessä I, sekä tämän asetuksen liitteessä I luetellut muut maataloustuotteet ja elintarvikkeet.

Kansainvälisten sitoumusten tai uusien tuotantomenetelmien tai -materiaalien ottamiseksi huomioon komissiolle siirretään valta antaa 56 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, joilla täydennetään tämän asetuksen liitteessä I olevaa tuoteluetteloa. Kyseisillä tuotteilla on oltava tiivis yhteys maataloustuotteisiin tai maaseudun elinkeinoelämään.

2. Tätä asetusta ei sovelleta asetuksen (EY) N:o 1234/2007 liitteessä XI b määriteltyihin väkeviin alkoholijuomiin, maustetuihin viineihin tai rypäletuotteisiin, viinietikkaa lukuun ottamatta.

⁽¹⁾ EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.

3. Tätä asetusta sovelletaan rajoittamatta tuotteiden markkinoille saattamista ja erityisesti yhteistä markkinajärjestelyä tai elintarvikkeiden merkitsemistä koskevien unionin muiden erityissäännösten soveltamista.

4. Teknisiä standardeja ja määräyksiä ja tietoyhteiskunnan palveluja koskevia määräyksiä koskevien tietojen toimittamisessa noudatettavasta menettelystä 22 päivänä kesäkuuta 1998 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 98/34/EY ⁽¹⁾ ei sovelleta tässä asetuksessa käyttöön otettuihin laatujärjestelmiin.

3 artikla

Määritelmät

Tässä asetuksessa tarkoitetaan

- 1) 'laatujärjestelmillä' II, III ja IV osastossa vahvistettuja järjestelmiä;
- 2) 'ryhmällä' pääasiassa samaa tuotetta käsittelevistä tuottajista tai jalostajista koostuvaa järjestöä sen oikeudellisesta muodosta riippumatta;
- 3) 'perinteisellä' tuotetta, jota on osoitettu käytetyn kotimarkkinoilla sukupolvesta toiseen ulottuvan ajanjakson ajan eli vähintään 30 vuotta;
- 4) 'merkinnällä' elintarvikkeeseen liittyvää mainintaa, tietoa, tavaramerkkiä, kaupallista merkkiä, kuvaa tai tunnusta, joka on tehty mihin tahansa kyseistä elintarviketta seuraavaan tai siihen viittaavaan pakkaukseen, asiakirjaan, tiedotteeseen, etikettiin, renkaaseen tai kaulukseen;
- 5) 'erityisominaisuudella' tuotteen yhteydessä tuotannon ominaispiirteitä, jotka selkeästi erottavat tuotteen muista saman tuoteryhmän vastaavista tuotteista;
- 6) 'yleisnimellä' tuotenimiä, joista on unionissa tullut tuotteen yleinen nimi, vaikka ne viittaavatkin paikkaan, alueeseen tai maahan, josta tuote on peräisin tai jossa sitä pidetään kauppan;
- 7) 'tuotantovaiheella' tuotanto-, jalostus- tai valmistusvaihetta;
- 8) 'jalostetulla tuotteella' jalostamattomia tuotteita jalostettaessa syntyviä elintarvikkeita. Jalostetut tuotteet voivat sisältää aineksia, joita tarvitaan niiden valmistuksessa tai antamaan niille erityisiä ominaisuuksia.

⁽¹⁾ EYVL L 204, 21.7.1998, s. 37.

II OSASTO

SUOJATUT ALKUPERÄNIMITYKSET JA SUOJATUT MAANTIE-TEELLISET MERKINNÄT

4 artikla

Tavoite

Otetaan käyttöön suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen järjestelmä, jolla autetaan maantieteelliseen alueeseen yhteydessä olevien tuotteiden tuottajia

- a) saamaan kunnollisen korvauksen tuotteidensa laadusta;
- b) varmistamaan nimille yhdenmukainen suoja teollis- ja tekijänoikeudellisena suojana unionin alueella;
- c) antamaan kuluttajille selkeitä tietoja tuotteen lisäarvoa tuovista ominaisuuksista.

5 artikla

Alkuperänimitystä ja maantieteellistä merkintää koskevat vaatimukset

1. Tässä asetuksessa 'alkuperänimityksellä' tarkoitetaan nimeä, jolla yksilöidään tuote:

- a) joka on peräisin tietyltä alueelta, tietyistä paikasta tai poikkeustapauksissa jostakin maasta;
- b) jonka laatu tai ominaisuudet johtuvat olennaisesti tai yksinomaan tietyistä maantieteellisistä ympäristöistä luontoineen ja inhimillisine tekijöineen; ja
- c) jonka kaikki tuotantovaiheet tapahtuvat rajatulla maantieteellisellä alueella.

2. Tässä asetuksessa 'maantieteellisellä merkinnällä' tarkoitetaan nimeä, jolla yksilöidään tuote,

- a) joka on peräisin tietyltä alueelta taikka tietyistä paikasta tai maasta;
- b) jonka tietty laatu, maine tai muu ominaispiirre juontuu pääosin sen maantieteellisestä alkuperästä; ja
- c) jonka tuotantovaiheista ainakin yksi tapahtuu rajatulla maantieteellisellä alueella.

3. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, tiettyjä maantieteellisiä nimiä pidetään alkuperänimityksinä, vaikka kyseisten tuotteiden raaka-aineet ovat peräisin maantieteelliseltä alueelta, joka on laajempi tai eri kuin rajattu maantieteellinen alue, edellyttäen että

- a) raaka-aineiden tuotantoalue on rajattu;
- b) raaka-aineiden tuotantoa varten on olemassa erityiset edellytykset;

c) b alakohdassa tarkoitettujen edellytysten noudattaminen varmistetaan valvontajärjestelyin; sekä

d) alkuperänimitykset olivat tunnustettuja alkuperänimityksiä alkuperämaassaan ennen 1 päivää toukokuuta 2004.

Ainoastaan eläviä eläimiä, lihaa ja maitoa voidaan pitää tässä kohdassa tarkoitettuina raaka-aineina.

4. Eläinperäisten tuotteiden tuotannon erityisominaisuuksien huomioon ottamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, jotka koskevat alkuperänimityksen tapauksessa rehun hankintaan sovellettavia rajoituksia ja poikkeuksia.

Lisäksi tiettyihin tuotteisiin tai alueisiin liittyvien erityisominaisuuksien huomioon ottamiseksi siirretään komissiolle valta antaa 56 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä, jotka koskevat elävien eläinten teurastukseen tai raaka-ainehankintoihin sovellettavia rajoituksia ja poikkeuksia.

Näissä rajoituksissa ja poikkeuksissa on otettava huomioon objektiivisten kriteerien perusteella laatu tai käyttö sekä tunnustettu taitotieto tai luonnonolosuhteet.

6 artikla

Yleisnimet sekä ristiriidat kasvilajikkeiden, eläinrotujen, homonyymien ja tavaramerkkien kanssa

1. Yleisnimeä ei saa rekisteröidä alkuperänimityksenä eikä maantieteellisenä merkintänä.

2. Nimeä ei saa rekisteröidä alkuperänimityksenä tai maantieteellisenä merkintänä, jos se on ristiriidassa kasvilajikkeen tai eläinrodun nimen kanssa ja on omiaan johtamaan kuluttajaa harhaan tuotteen todellisen alkuperän suhteen.

3. Rekisteröitäväksi ehdotettua nimeä, joka on kokonaan tai osittain homonyymi 11 artiklassa perustettuun rekisteriin jo otetun nimen kanssa, ei saa rekisteröidä, elleivät myöhemmin rekisteröidyn homonyymien ja rekisterissä jo olevan nimen paikallista ja perinteistä käyttöä koskevat edellytykset ja ulkonäkö ole käytännössä riittävän erilaisia, ottaen huomioon tarve varmistaa asianomaisten tuottajien tasavertainen kohtelu sekä se, ettei kuluttajia johdeta harhaan.

Homonyymistä nimitystä, joka saa kuluttajan virheellisesti uskomaa, että tuotteet ovat peräisin joltain muulta alueelta, ei saa rekisteröidä, vaikka nimi olisikin oikea sen alueen tai paikan osalta, mistä kyseiset tuotteet ovat peräisin.

4. Rekisteröitäväksi ehdotettua alkuperänimitystä tai maantieteellistä merkintää ei saa rekisteröidä, jos rekisteröitäväksi ehdotetun alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän rekis-

teröinti saattaisi tavaramerkin maineen ja kuuluisuuden sekä sen käytössäoloajan perusteella johtaa kuluttajaa harhaan tuotteen tunnistamisessa.

7 artikla

Tuote-eritelmä

1. Suojatun alkuperänimityksen tai suojatun maantieteellisen merkinnän on oltava sellaisen eritelmän mukainen, johon sisältyvät vähintään seuraavat tiedot:

a) suojattavan alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän nimi sellaisena kuin sitä käytetään kaupassa tai yleisessä kielenkäytössä ja ainoastaan niillä kielillä, joita perinteisesti käytetään tai käytettiin tietyn tuotteen kuvaamiseen määritellyllä maantieteellisellä alueella;

b) tuotteen kuvaus, tarvittaessa myös raaka-aineiden kuvaus, sekä tuotteen tärkeimmät fyysiset, kemialliset, mikrobiologiset tai aistinvaraiset ominaispiirteet;

c) maantieteellisen alueen rajausta suhteessa tämän kohdan f kohdan i tai ii alakohdassa tarkoitettuun yhteyteen, ja tarvittaessa tiedot, joilla osoitetaan 5 artiklan 3 kohdassa säädettyjen edellytysten täyttyminen;

d) näyttö siitä, että tuote on peräisin 5 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitettua määriteltä maantieteelliseltä alueelta;

e) kuvaus menetelmästä, jolla tuote saadaan aikaan, ja tarvittaessa aidoista ja muuttumattomista paikallisista menetelmistä, sekä pakkaamiseen liittyvät tiedot, jos hakijaryhmä katsoo sen tarpeelliseksi ja esittää nimenomaan kyseistä tuotetta koskevat riittävät perusteet sen osalta, miksi pakkaaminen on suoritettava rajatulla maantieteellisellä alueella laadun säilyttämiseksi, alkuperän varmistamiseksi tai valvonnan varmistamiseksi, ottaen huomioon unionin lainsäädännön, erityisesti tavaroiden vapaan liikkuvuuden ja palvelujen tarjoamisen vapauden osalta;

f) seuraavat perusteet:

i) tuotteen laadun tai ominaispiirteiden sekä 5 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua maantieteellisen ympäristön välinen yhteys; tai

ii) tarvittaessa tuotteen määrätyn laadun, maineen tai muun ominaispiirteen sekä 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua maantieteellisen alkuperän välinen yhteys;

g) tuote-eritelmää koskevien säännösten noudattamisen tarkastamisesta 37 artiklan nojalla huolehtivien viranomaisten tai, jos saatavilla, elinten nimi ja osoite sekä niiden erityistehtävät;

h) kyseisen tuotteen merkintöjä koskevat erityissäännöt.

2. Jotta varmistetaan tuote-eritelmistä saatavien tietojen asianmukaisuus ja tiiviys, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joissa vahvistetaan säännöt, joilla rajoitetaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun eritelmän sisältämiä tietoja, jos tietojen rajoittaminen on tarpeen liian laajojen rekisteröintihakemusten välttämiseksi.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan eritelmän muotoa koskevat säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

8 artikla

Rekisteröintihakemusten sisältö

1. Jäljempänä 49 artiklan 2 ja 5 kohdassa tarkoitetun alkuperänimitystä tai maantieteellistä merkintää koskevan rekisteröintihakemukseen on sisällytettävä vähintään seuraavat tiedot:

- a) hakijaryhmän nimi ja osoite sekä tuote-eritelmää koskevien säännösten noudattamisen tarkastamisesta huolehtivien viranomaisten tai, jos saatavilla, elinten nimi ja osoite;
- b) 7 artiklassa säädetty tuote-eritelmä;
- c) yhtenäinen asiakirja, joka sisältää seuraavat tiedot:
 - i) tuote-eritelmän pääkohdat: nimi, tuotekuvaus, mukaan lukien tarvittaessa pakkausta ja merkintöjä koskevat erityissäännöt, ja maantieteellisen alueen tarkka määrittäminen;
 - ii) kuvaus tuotteen ja tapauksen mukaan joko 5 artiklan 1 tai 2 kohdassa tarkoitetun maantieteellisen ympäristön tai maantieteellisen alkuperän välisestä yhteydestä sekä tarvittaessa yhteyden perusteena olevat tuotekuvausten tai tuotantomenetelmän erityispiirteet.

Lisäksi 49 artiklan 5 kohdassa tarkoitettussa hakemuksessa on oltava todiste siitä, että tuotteen nimi on suojattu sen alkuperämaassa.

2. Jäljempänä 49 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuihin hakemusasiakirjoihin on sisällytettävä seuraavat tiedot:

- a) hakijaryhmän nimi ja osoite;
- b) tämän artiklan 1 kohdan c alakohdassa tarkoitettu yhtenäinen asiakirja;
- c) jäsenvaltion ilmoitus siitä, että se katsoo hakijaryhmän toimittaman hakemuksen, josta on tehty myönteinen päätös, olevan tämän asetuksen edellytysten ja sen nojalla annettujen säännösten mukainen;

d) tuote-eritelmän julkaisutiedot.

9 artikla

Siirtymäkauden kansallinen suoja

Jäsenvaltio voi, mutta vain siirtymäkauden ajan, myöntää nimelle tämän asetuksen mukaisen kansallisen suojan, joka alkaa siitä päivästä, jona hakemus on toimitettu komissiolle.

Siirtymäkauden kansallinen suoja lakkaa sinä päivänä, jona tehdään päätös tämän asetuksen mukaisesta rekisteröinnistä tai hakemus perutaan.

Jos nimeä ei ole rekisteröity tämän asetuksen mukaisesti, tällaisen kansallisen suojan vaikutuksista vastaa yksinomaan asianomainen jäsenvaltio.

Jäsenvaltioiden ensimmäisen alakohdan mukaisesti toteuttamilla toimenpiteillä saa olla vaikutusta ainoastaan kansallisella tasolla, eikä niillä saa olla vaikutusta unionin sisäiseen kauppaan tai kansainväliseen kauppaan.

10 artikla

Vastustamisperusteet

1. Jäljempänä 51 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu perusteltu vastaväite otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos komissio vastaanottaa sen mainitussa kohdassa säädetyssä määräajassa ja siinä

- a) osoitetaan, ettei 5 artiklassa ja 7 artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja edellytyksiä ole noudatettu;
- b) osoitetaan, että ehdotetun nimen rekisteröinti olisi 6 artiklan 2, 3 tai 4 kohdan vastaista;
- c) osoitetaan, että ehdotetun nimen rekisteröinti vaarantaisi kokonaan tai osittain samankaltaisen nimen tai tavaramerkin olemassaolon tai vähintään viiden vuoden ajan ennen 50 artiklan 2 kohdan a alakohdassa tarkoitettua julkaisupäivää markkinoilla laillisesti olleiden tuotteiden olemassaolon; tai
- d) olevien yksityiskohtaisten tietojen perusteella voidaan päätellä, että nimi, jolle rekisteröintiä haetaan, on yleisnimi.

2. Vastustamisperusteet arvioidaan unionin alueen osalta.

11 artikla

Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen rekisteri

1. Komissio hyväksyy 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä soveltamatta täytäntöönpanosäädöksiä, joilla perustetaan ja pidetään yllä julkisesti saatavilla oleva, ajantasainen rekisteri tämän järjestelmän mukaisesti suojatuista alkuperänimityksistä ja maantieteellisistä merkinnöistä.

2. Rekisteriin voidaan ottaa sellaisiin kolmansien maiden tuotteisiin liitettyjä maantieteellisiä merkintöjä, jotka on suojattu unionissa kansainvälisellä sopimuksella, jossa unioni on sopimuspuolena. Jollei nimiä kyseisessä sopimuksessa erikseen määritellä tämän asetuksen mukaisesti suojatuiksi alkuperänimityksiksi, nimet merkitään rekisteriin suojattuina maantieteellisinä merkintöinä.

3. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan rekisterin muotoa ja sisältöä koskevat yksityiskohdat säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

4. Komissio julkaisee ja saattaa säännöllisesti ajan tasalle 2 kohdassa tarkoitetun luettelon kansainvälisistä sopimuksista sekä luettelon maantieteellisistä merkinnöistä, jotka on suojattu kyseisillä sopimuksilla.

12 artikla

Nimet, tunnukset ja merkinnät

1. Suojattuja alkuperänimityksiä ja suojattuja maantieteellisiä merkintöjä saa käyttää kuka tahansa asianomaisen eritelmän mukaisesti tuotettua tuotetta kaupan pitävä toimija.

2. Otetaan käyttöön unionin tunnukset, joilla tiedotetaan suojatuista alkuperänimityksistä ja suojatuista maantieteellisistä merkinnöistä.

3. Sellaisten unionista peräisin olevien tuotteiden merkintöihin, joita tässä asetuksessa säädettyjä menettelyjä noudattaen pidetään kaupan rekisteröityinä suojattuina alkuperänimityksinä tai suojattuina maantieteellisinä merkintöinä, on liitettävä näkyviin unionin tunnukset. Lisäksi tuotteen rekisteröidyn nimen olisi oltava samassa näkökentässä. Merkinnöissä voi olla maininnat "suojattu alkuperänimitys" tai "suojattu maantieteellinen merkintä" tai vastaavat lyhenteet "SAN" tai "SMM".

4. Merkinnöissä voi lisäksi olla alkuperäalueen kuvia 5 artiklan mukaisesti sekä tekstiä, grafiikkaa tai tunnuksia, jotka viittaavat jäsenvaltion ja/tai alueeseen, jossa kyseinen maantieteellinen alkuperäalue sijaitsee.

5. Direktiivin 2008/95/EY 15 artiklassa tarkoitettuja maantieteellisiä yhteisömerkkejä voidaan käyttää merkinnöissä yhdessä suojatun alkuperänimityksen tai suojatun maantieteellisen merkinnän kanssa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2000/13/EY soveltamista.

6. Rekisteröidyllä nimellä kaupan pidettävien kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden merkinnöissä voi olla 3 kohdassa tarkoitetut maininnat tai niihin liittyvät unionin tunnukset.

7. Sen varmistamiseksi, että kuluttajille välitetään asianmukaista tietoa, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla otetaan käyttöön unionin tunnukset.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla määritetään unionin tunnusten ja merkintöjen tekniset ominaisuudet sekä niiden käyttöä koskevat säännöt tuotteille, joita pidetään kaupan suojattuina alkuperänimityksinä tai suojattuina maantieteellisinä merkintöinä, mukaan lukien säännöt käyttöön tulevia erikielisiä versioita varten. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

13 artikla

Suoja

1. Rekisteröidyt nimet on suojattu

a) suoralta tai välilliseltä rekisteröidyn nimen kaupalliselta käytöltä tuotteissa, joita rekisteröinti ei koske, jos tuotteet ovat verrattavissa tällä nimellä rekisteröityihin tuotteisiin tai jos nimen käytöllä voi hyötyä suojatun nimen maineesta, myös silloin, kun kyse on tuotteiden käytöstä ainesosana;

b) väärinkäytöltä, jäljittelyltä tai miellelyhtymiltä, vaikka tuotteiden tai palveluiden oikea alkuperä on merkitty tai vaikka suojattu nimi on käännetty tai siihen on liitetty esimerkiksi ilmaisu "laatu", "tyyppi", "menetelmä", "tuotettu kuten", "jäljitelmä" tai muu vastaava ilmaisu, myös silloin, kun kyse on tuotteiden käytöstä ainesosana;

c) muilta vääriä tai harhaanjohtavilta maininnoilta, jotka koskevat tuotteen lähtöpaikkaa, alkuperää, luonnetta tai olennaisia ominaisuuksia ja joita käytetään sisä- tai ulkopakkauksessa, mainoksissa tai asianomaista tuotetta koskevissa asiakirjoissa, sekä tuotteen pakkaamisella tavalla, joka on omiaan antamaan väärän kuvan sen alkuperästä;

d) muilta käytännöiltä, jotka saattaisivat johtaa kuluttajaa harhaan tuotteen todellisen alkuperän suhteen.

Jos suojattuun alkuperänimitykseen tai suojattuun maantieteelliseen merkintään sisältyy yleisnimenä pidetyn tuotteen nimi, yleisnimen käytön ei katsota olevan ensimmäisen alakohdan a eikä b alakohdan vastaista.

2. Suojatuista alkuperänimityksistä ja suojatuista maantieteellisistä merkinnöistä ei saa tulla yleisnimiä.

3. Jäsenvaltioiden on toteutettava riittävät hallinnolliset ja oikeudelliset toimet, joilla estetään tai lopetetaan 1 kohdassa tarkoitettu sellaisten suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen laiton käyttö, jotka tuotetaan tai joita pidetään kaupan kyseisessä jäsenvaltiossa.

Jäsenvaltioiden on nimettävä tätä tarkoitusta varten viranomaiset, jotka vastaavat kyseisten toimien toteuttamisesta kunkin jäsenvaltion määrittämien menettelyjen mukaisesti.

Näiden viranomaisten on annettava riittävät takeet objektiivisuudesta ja puolueettomuudesta, ja niillä on oltava käytössään pätevä henkilöstö ja voimavarat, joita kyseisten tehtävien hoito edellyttää.

14 artikla

Tavaramerkkien, alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen välinen suhde

1. Jos alkuperänimitys tai maantieteellinen merkintä on rekisteröity tämän asetuksen mukaisesti, käytöltään 13 artiklan 1 kohdan vastaisen ja samantyyppistä tuotetta koskevan tavaramerkin rekisteröintihakemus on hylättävä, jos tavaramerkin rekisteröintihakemus on tehty sen päivän jälkeen, jona alkuperänimitystä tai maantieteellistä merkintää koskeva rekisteröintihakemus toimitettiin komissiolle.

Ensimmäisen alakohdan vastaisesti rekisteröidyt tavaramerkit on mitätöitävä.

Tämän kohdan säännöksiä sovelletaan sen estämättä, mitä direktiivissä 2008/95/EY säädetään.

2. Tavaramerkin, jonka käyttö on 13 artiklan 1 kohdan vastaista ja jota koskeva rekisteröintihakemus on tehty tai joka on rekisteröity tai jota koskeva oikeus on saatu asiaa koskevan lainsäädännön mukaisesti unionin alueella hyvässä uskossa tapahtuneella käytöllä ennen alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän suojaamista koskevan hakemuksen jättämistä komissiolle, käyttöä voidaan jatkaa ja se voidaan uusia alkuperänimityksen tai maantieteellisen merkinnän suojaamisesta huolimatta, jos yhteisön tavaramerkistä 26 päivänä helmikuuta 2009 annetussa neuvoston asetuksessa (EY) N:o 207/2009⁽¹⁾ tai neuvoston direktiivissä 2008/95/EY säädettyjä tavaramerkin mitättömyys- tai menettämisperusteita ei ole olemassa, sanotun kuitenkin rajoittamatta 6 artiklan 4 kohdan soveltamista. Tällöin suojatun alkuperänimityksen tai suojatun maantieteellisen merkinnän käyttö on sallittua samoin kuin asianomaisten tavaramerkkien käyttö.

15 artikla

Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen käyttöä koskevat siirtymäkaudet

1. Rajoittamatta 14 artiklan soveltamista komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla myönnetään enintään viiden vuoden siirtymäkausi, jonka aikana toisesta jäsenvaltiosta tai kolmannelta maasta peräisin olevassa tuotteessa, jonka nimitys on 13 artiklan 1 kohdan vastainen nimi tai johon sisältyy tällainen nimi, voidaan edelleen käyttää nimitystä, jolla sitä on pidetty kaupan, sillä ehdolla, että 49 artiklan 3 kohdan tai 51 artiklan mukaisella tutkittavaksi otettavalla vastaväitteellä osoitetaan, että

- a) nimen rekisteröinti vaarantaisi täysin tai osittain samanlaisen nimen olemassaolon; tai
- b) tällaisia tuotteita on kyseisellä alueella laillisesti pidetty kaupan kyseisellä nimellä vähintään viiden vuoden ajan ennen 50 artiklan 2 kohdan a alakohdassa säädettyä julkaisupäivää.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2. Rajoittamatta 14 artiklan soveltamista komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla pidennetään tämän artiklan 1 kohdassa mainittu siirtymäkausi 15 vuodeksi asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa, jos osoitetaan, että

- a) tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettua nimitystä on muuttumattoman ja aidon käytännön perusteella käytetty laillisesti vähintään 25 vuoden ajan ennen rekisteröintihakemuksen toimittamista komissiolle;
- b) tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun nimityksen käytön tarkoituksena ei ole missään vaiheessa ollut rekisteröidyn nimen maineesta hyötyminen eikä kuluttajaa ole johdettu eikä olisi voitu johtaa harhaan tuotteen oikean alkuperän suhteen.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

3. Alkuperämaan on 1 ja 2 kohdassa tarkoitettuja nimityksiä käytettäessä oltava selkeästi ja näkyvästi kiinnitettynä merkintään.

4. Niiden väliaikaisten vaikeuksien voittamiseksi, joita liittyy pitkän aikavälin tavoitteeseen varmistaa se, että kyseisen alueen kaikki tuottajat noudattavat eritelmää, jäsenvaltio voi sallia enintään 10 vuoden pituisen siirtymäkauden siitä päivästä, jona hakemus toimitetaan komissiolle, sillä ehdolla että asianomaiset toimijat ovat laillisesti pitäneet kaupan kyseisiä tuotteita, käyttäen asianomaisia nimiä, jatkuvasti vähintään viiden vuoden ajan siihen asti, kun hakemus on toimitettu jäsenvaltion viranomaisille, ja kun tämä seikka on otettu esiin 49 artiklan 3 kohdassa tarkoitetussa kansallisessa vastaväitemenettelyssä.

Ensimmäistä alakohtaa sovelletaan soveltuvin osin suojattuun maantieteelliseen merkintään tai suojattuun alkuperänimitykseen, joka viittaa kolmannen maan alueella sijaitsevaan maantieteelliseen alueeseen, vastaväitemenettelyä lukuun ottamatta.

Tällaiset siirtymäkaudet on mainittava 8 artiklan 2 kohdassa tarkoitetuissa hakemusasiakirjoissa.

16 artikla

Siirtymäsäännökset

1. Asetuksen (EY) N:o 510/2006 7 artiklan 6 kohdassa säädettyssä rekisterissä olevat nimet siirretään automaattisesti tämän asetuksen 11 artiklassa tarkoitettuun rekisteriin. Niitä vastaavia eritelmiä pidetään tämän asetuksen 7 artiklassa tarkoitettuina eritelminä. Näihin rekisteröinteihin liittyviä mahdollisia erityisiä siirtymäsäännöksiä sovelletaan edelleen.

⁽¹⁾ EUVL L 78, 24.3.2009, s. 1.

2. Kyseisten tuottajien tai sidosryhmien oikeuksien ja oikeutettujen etujen suojaamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä uusista siirtymäsäännöistä.

3. Tätä asetusta sovelletaan rajoittamatta asetuksen (EY) N:o 510/2006 nojalla tunnustettuja oikeuksia yhtäältä alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen ja toisaalta tavaramerkkien samanaikaiseen voimassaoloon.

III OSASTO

AIDOT PERINTEISET TUOTTEET

17 artikla

Tavoite

Perustetaan aitojen perinteisten tuotteiden järjestelmä, jonka tavoitteena on turvata perinteisiä tuotantomenetelmiä ja valmistusohjeita auttamalla perinteisten tuotteiden tuottajia pitämään kaupan tuotteitaan ja viestittämään kuluttajille perinteisten valmistusohjeidensa ja tuotteidensa lisäarvoa tuovista ominaisuuksista.

18 artikla

Arviointiperusteet

1. Nimi voidaan rekisteröidä aitona perinteisenä tuotteena silloin, kun se kuvaa tiettyä tuotetta tai elintarviketta, joka

- a) vastaa tuotanto- tai jalostusmenetelmän tai koostumuksen osalta perinteistä käytäntöä kyseisen tuotteen tai elintarvikkeen kohdalla; tai
- b) valmistetaan perinteisesti käytetyistä raaka-aineista tai ainesosista.

2. Tullakseen rekisteröidyksi aitona perinteisenä tuotteena nimen on

- a) oltava ollut perinteisesti käytössä kyseiseen tuotteeseen viitattaessa; tai
- b) osoitettava tuotteen perinteinen luonne tai erityisluonne.

3. Jos 51 artiklan mukaisessa vastaväitemenettelyssä osoitetaan, että nimi on käytössä myös toisessa jäsenvaltiossa tai kolmannessa maassa, 52 artiklan 3 kohdan mukaisessa rekisteröintipäätöksessä voidaan vastaavien tuotteiden tai tuotteiden, joilla on sama tai samankaltainen nimi, tunnistamiseksi säätää, että aidon perinteisen tuotteen nimeen liitetään väite ”valmistettu ...:n perinnettä noudattaen”, jota seuraa maan tai sen alueen nimi.

4. Nimeä ei voida rekisteröidä, jos sillä viitataan ainoastaan jonkin tuoteryhmän kohdalla käytettäviin yleisiin väitteisiin tai unionin erityislainsäädännössä säädettyihin väitteisiin.

5. Järjestelmän moitteettoman toiminnan varmistamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla täsmennetään lisää tässä artiklassa säädettyjä arviointiperusteita.

19 artikla

Tuote-eritelmä

1. Aidon perinteisen tuotteen on oltava sellaisen eritelmän mukainen, johon sisältyvät seuraavat tiedot:

- a) rekisteröitäväksi ehdotettu nimi soveltuvine kieliversioineen;
- b) tuotekuvaus, mukaan luettuna tärkeimmät fyysiset, kemialliset, mikrobiologiset tai aistinvaraiset ominaispiirteet, jotka osoittavat tuotteen erityisluonteen;
- c) kuvaus tuotantomenetelmästä, jota tuottajien on noudatettava, mukaan luettuina tarvittaessa käytettyjen raaka-aineiden tai ainesosien laji ja ominaisuudet sekä menetelmä, jolla tuote on valmistettu; ja
- d) tuotteen perinteisen luonteen määrittävät tärkeimmät tekijät.

2. Jotta varmistetaan tuote-eritelmistä saatavien tietojen asianmukaisuus ja tiiviys, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joissa vahvistetaan säännöt, joilla rajoitetaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetun eritelmän sisältämiä tietoja, jos tietojen rajoittaminen on tarpeen liian laajojen rekisteröintihakemusten välttämiseksi.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan eritelmän muotoa koskevat säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

20 artikla

Rekisteröintihakemusten sisältö

1. Hakemuksessa, joka koskee nimen rekisteröimistä 49 artiklan 2 tai 5 kohdassa tarkoitettuna aitona perinteisenä tuotteena, on oltava seuraavat tiedot:

- a) hakijaryhmän nimi ja osoite;
- b) 19 artiklassa säädetty tuote-eritelmä.

2. Jäljempänä 49 artiklan 4 kohdassa tarkoitettuihin hakemusasiakirjoihin on sisällyttävä seuraavat tiedot:

- a) tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetut tiedot; ja
- b) jäsenvaltion ilmoitus siitä, että se katsoo ryhmän toimittaman hakemuksen, josta voidaan tehdä myönteinen päätös, olevan tämän asetuksen edellytysten ja sen nojalla annettujen säännösten mukainen.

21 artikla

Vastustamisperusteet

1. Jäljempänä 51 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu perusteltu vastaväite otetaan tutkittavaksi ainoastaan, jos komissio vastaanottaa sen ennen määräajan päättymistä ja siinä
 - a) perusteellaan riittävästi, miksi kyseinen rekisteröinti ei olisi tämän asetuksen ehtojen mukainen; tai
 - b) osoitetaan, että nimeä käytetään laillisella, tunnustetulla ja taloudellisesti merkittävällä tavalla samankaltaisista maataloustuotteista tai elintarvikkeista.
2. Edellä 1 kohdan b alakohdassa tarkoitettut perusteet arvioidaan unionin alueen osalta.

22 artikla

Aitojen perinteisten tuotteiden rekisteri

1. Komissio hyväksyy 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä soveltamatta täytäntöönpanosäädöksiä, joilla perustetaan ja ylläpidetään julkisesti saatavilla oleva, ajantasainen rekisteri tämän järjestelmän mukaisista aidoista perinteisistä tuotteista.
2. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan rekisterin muotoa ja sisältöä koskevat yksityiskohdalliset säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

23 artikla

Nimet, tunnukset ja merkinnät

1. Aidoksi perinteiseksi tuotteeksi rekisteröityä nimeä saa käyttää kuka tahansa asianomaisen eritelmän mukaisesti tuotettua tuotetta kaupan pitävä toimija.
2. Otetaan käyttöön unionin tunnus, jolla tiedotetaan aitojen perinteisten tuotteiden järjestelmästä.
3. Kun on kyse unionista peräisin olevasta tuotteesta, jota pidetään kaupan tämän asetuksen mukaisesti rekisteröitynä aitona perinteisenä tuotteena, 2 kohdassa tarkoitettun tunnuksen on oltava merkinnöissä, sanotun kuitenkin rajoittamatta 4 kohdan soveltamista. Lisäksi tuotteen nimen olisi oltava samassa näkökentässä. Merkinnöissä voi myös olla maininta "aito perinteinen tuote" tai sitä vastaava lyhenne "APT".

Tunnuksen käyttö merkinnöissä on vapaaehtoista, kun on kyse unionin ulkopuolella tuotetuista aidoista perinteisistä tuotteista.

4. Sen varmistamiseksi, että kuluttajille välitetään asianmukaista tietoa, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla otetaan käyttöön unionin tunnus.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla määritetään unionin tunnuksen ja merkinnän tekniset ominaisuudet sekä niiden käyttöä koskevat säännöt tuotteille, joilla on aito

perinteinen tuote -maininta, myös käyttöön tulevia erikielisiä versioita varten. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

24 artikla

Rekisteröityjen nimien käyttörajoitukset

1. Rekisteröidyt nimet suojataan väärinkäytöltä, jäljittelyltä tai mielleyhtymiltä tai muilta käytännöiltä, jotka saattaisivat johdattaa kuluttajaa harhaan.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, ettei kansallisella tasolla käytettävistä myyntikuvauksista aiheudu sekaannusvaaraa rekisteröityjen nimien kanssa.
3. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan säännöt aitojen perinteisten tuotteiden suojelemiseksi. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

25 artikla

Siirtymäsäännökset

1. Asetuksen (EY) N:o 509/2006 13 artiklan 2 kohdan mukaisesti rekisteröidyt nimet siirretään automaattisesti tämän asetuksen 22 artiklassa tarkoitettuun rekisteriin. Niitä vastaavia eritelmiä pidetään tämän asetuksen 19 artiklassa tarkoitettuina eritelminä. Näihin rekisteröinteihin liittyviä mahdollisia erityisiä siirtymäsäännöksiä sovelletaan edelleen.
2. Asetuksen (EY) N:o 509/2006 13 artiklan 1 kohdassa säädettyjen vaatimusten mukaisesti rekisteröityjä nimiä, samoin kuin tämän asetuksen 58 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettujen hakemusten nojalla rekisteröityjä nimiä, voidaan edelleen käyttää 4 päivään tammikuuta 2023 saakka asetuksessa (EY) N:o 509/2006 säädetyin edellytyksin, elleivät jäsenvaltiot hyödynnä tämän asetuksen 26 artiklassa vahvistettua menettelyä.
3. Kyseisten tuottajien tai sidosryhmien oikeuksien ja oikeutettujen etujen suojaamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan lisää siirtymäsääntöjä.

26 artikla

Yksinkertaistettu menettely

1. Jäsenvaltio voi ryhmän pyynnöstä ilmoittaa komissiolle asetuksen (EY) N:o 509/2006 13 artiklan 1 kohdan mukaisesti rekisteröityjen ja tämän asetuksen mukaisten aitojen perinteisten tuotteiden nimiä 4 päivään tammikuuta 2016 saakka.

Ennen nimen ilmoittamista jäsenvaltion on pantava vireille 49 artiklan 3 ja 4 kohdassa määritelty vastaväitemenettely.

Jos tämän menettelyn aikana osoitetaan, että nimeä käytetään myös viitattaessa vastaaviin tuotteisiin tai tuotteisiin, joilla on sama tai samankaltainen nimi, nimeä voidaan täydentää tuotteen perinteistä tai erityisluonnetta merkitsevällä ilmaisulla.

Kolmannesta maasta oleva ryhmä voi ilmoittaa tällaisia nimiä komissiolle joko suoraan tai kyseisen maan viranomaisten välityksellä.

2. Komissio julkaisee 1 kohdassa tarkoitetut nimet kutakin nimeä vastaavine eritelmineen *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* kahden kuukauden kuluessa ilmoituksesta.

3. Tällöin sovelletaan 51 ja 52 artiklaa.

4. Vastustusmenettelyn päätyttyä komissio mukauttaa tarvittaessa 22 artiklassa tarkoitettuun rekisteriin vietyjä tietoja tuotteista. Niitä vastaavia eritelmiä pidetään 19 artiklassa tarkoitettuina eritelminä.

IV OSASTO

VAPAAEHTOISET LAATUILMAISUT

27 artikla

Tavoite

Otetaan käyttöön vapaaehtoisten laatuilmaisujen järjestelmä, jolla tehdään tuottajille helpommaksi tiedottaa sisämarkkinoilla heidän maataloustuotteidensa lisäarvoa tuovista ominaispiirteistä tai ominaisuuksista.

28 artikla

Kansalliset säännöt

Jäsenvaltiot voivat pitää voimassa vapaaehtoisia laatuilmaisuja koskevia kansallisia sääntöjä, jotka eivät kuulu tämän asetuksen soveltamisalaan, edellyttäen että tällaiset säännöt ovat unionin oikeuden mukaisia.

29 artikla

Vapaaehtoiset laatuilmaisut

1. Vapaaehtoisten laatuilmaisujen on täytettävä seuraavat perusteet:

a) ilmaisu liittyy sellaiseen yhden tai useamman tuoteluokan ominaispiirteeseen taikka tuotannon tai jalostuksen ominaisuuteen, joka pätee tietyillä alueilla;

b) ilmaisun käyttö tuo tuotteelle lisäarvoa vastaavanlaisiin tuotteisiin verrattuna; ja

c) ilmaisulla on eurooppalainen ulottuvuus.

2. Vapaaehtoiset laatuilmaisut, jotka kuvaavat tuotteen teknisiä ominaisuuksia pakollisten kaupan pitämisen vaatimusten täyttämistä varten ja joiden tarkoitus ei ole välittää kuluttajille tietoa näistä tuoteominaisuuksista, suljetaan tämän järjestelmän ulkopuolelle.

3. Vapaaehtoisiin laatuilmaisuihin ei voi kuulua vapaaehtoisia varattuja ilmaisia, jotka tukevat ja täydentävät alakohtaisesti tai tuoteluokan mukaisesti määritettyjä erityisiä kaupan pitämistä koskevia vaatimuksia.

4. Joidenkin alojen erityisluonteen ja kuluttajien odotusten huomioon ottamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja perusteita koskevat yksityiskohtaiset säännöt.

5. Komissio voi antaa täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan kaikki tämän osaston soveltamiseksi tarvittavat muotoja, menettelyjä tai muita teknisiä yksityiskohtia koskevat toimenpiteet. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

6. Hyväksyessään delegoituja säädöksiä ja täytäntöönpanosäädöksiä tämän artiklan 4 ja 5 kohdan mukaisesti komissio ottaa huomioon asiaan liittyvät kansainväliset standardit.

30 artikla

Varaaminen ja muuttaminen

1. Kuluttajien odotusten, tieteellisen ja teknisen tiedon kehityksen, markkinatilanteen sekä kaupan pitämisen vaatimusten ja kansainvälisten standardien kehityksen huomioon ottamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla varataan vapaaehtoinen lisälaatuilmaisu ja vahvistetaan sen käyttöedellytykset.

2. Siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen käyttöedellytysten muutokset asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ja jotta otettaisiin huomioon vapaaehtoisen lisälaatuilmaisun tarkoituksenmukainen käyttö.

31 artikla

Vuoristoalueen tuote

1. Ilmaisua "vuoristoalueen tuote" otetaan käyttöön vapaaehtoisena laatuilmaisuna.

Tätä ilmaisua saadaan käyttää kuvaamaan ainoastaan ihmisravinnoksi tarkoitettuja tuotteita, jotka luetellaan Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen liitteessä I ja joiden osalta:

a) sekä raaka-aineet että tuotantoeläinten rehu ovat olennaiselta osin peräisin vuoristoalueilta;

b) jalostettujen tuotteiden tapauksessa myös jalostus suoritetaan vuoristoalueilla.

2. Tässä artiklassa unionin 'vuoristoalueilla' tarkoitetaan asetuksen (EY) N:o 1257/1999 18 artiklan 1 kohdan nojalla määritettyjä alueita. Kolmansista maista peräisin olevien tuotteiden tapauksessa vuoristoalueina pidetään alueita, jotka asianomainen kolmas maa on nimennyt virallisesti vuoristoalueiksi tai jotka täyttävät asetuksen (EY) N:o 1257/1999 18 artiklan 1 kohdassa esitettyjä perusteita vastaavat perusteet.

3. Siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan poikkeukset tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitetuista käyttöedellytyksistä asianmukaisesti perustelluissa tapauksissa ja jotta otettaisiin huomioon maataloustuotantoon vuoristoalueilla vaikuttavat luonnonolosuhteista johtuvat rajoitteet. Erityisesti siirretään komissiolle valta antaa delegoitu säädös, jossa vahvistetaan, millaisin edellytyksin raaka-aineiden tai rehun on sallittua olla peräisin muualta kuin vuoristoalueilta, millaisin edellytyksin tuotteiden jalostus on sallittua vuoristoalueiden ulkopuolella maantieteellisesti määriteltävällä alueella, ja tällaisen maantieteellisen alueen määrittely.

4. Siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä tuotantomenetelmien vahvistamisesta ja muista perusteista, joilla on merkitystä tämän artiklan 1 kohdassa käyttöön otetun vapaaehtoisen laatuilmaisun soveltamiselle, jotta otettaisiin huomioon maataloustuotantoon vuoristoalueilla vaikuttavat luonnonolosuhteista johtuvat rajoitteet.

32 artikla

Saaristoalueen maataloustuote

Komissio esittää viimeistään 4 päivänä tammikuuta 2014 kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle uudesta ilmaisusta "saaristoalueen maataloustuote". Ilmaisua voidaan käyttää ainoastaan sellaisten Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen liitteessä I lueteltujen ihmisravinnoksi tarkoitettujen tuotteiden kuvaamiseen, joiden raaka-aineet ovat peräisin saaristoalueilta. Ilmaisua voidaan käyttää jalostettuihin tuotteisiin vain silloin, kun myös jalostus on suoritettu saaristoalueilla tapauksissa, joissa tämä vaikuttaa huomattavasti lopputuotteen erityisominaisuuksiin.

Kertomukseen liitetään tarvittaessa asianmukaisia lainsäädäntöehdotuksia vapaaehtoisen laatuilmaisun "saaristoalueen maataloustuote" varaamisesta.

33 artikla

Käyttörajoitukset

1. Vapaaehtoista laatuilmaisua voidaan käyttää ainoastaan kuvaamaan vastaavien käyttöedellytysten mukaisia tuotteita.

2. Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan sääntöjä vapaaehtoisten laatuilmaisujen käytöstä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

34 artikla

Seuranta

Jäsenvaltioiden on tehtävä riskianalyysin perusteella tarkastuksia, joilla varmistetaan tämän osaston vaatimusten täyttyminen, ja sovellettava rikkomistapauksissa soveltuvia hallinnollisia seuramuksia.

V OSASTO

YHTEISET SÄÄNNÖKSET

I LUKU

Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen sekä aitojen perinteisten tuotteiden viralliset tarkastukset

35 artikla

Soveltamisala

Tämän luvun säännöksiä sovelletaan II ja III osastossa vahvistettuihin laatujärjestelmiin.

36 artikla

Toimivaltaisen viranomaisen nimeäminen

1. Jäsenvaltioiden on asetuksen (EY) N:o 882/2004 mukaisesti nimettävä toimivaltainen viranomainen tai toimivaltaiset viranomaiset, jotka vastaavat virallisista tarkastuksista tässä asetuksessa käyttöön otettuihin laatujärjestelmiin liittyvien oikeudellisten vaatimusten noudattamisen varmistamiseksi.

Asetuksen (EY) N:o 882/2004 menettelyjä ja vaatimuksia sovelletaan soveltuvin osin virallisiin tarkastuksiin, joita tehdään kaikille tämän asetuksen liitteen I soveltamisalaan kuuluville tuotteille laatujärjestelmiin liittyvien oikeudellisten vaatimusten noudattamisen varmistamiseksi.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten on annettava riittävät takeet objektiivisuudesta ja puolueettomuudesta, ja niillä on oltava käytössään pätevä henkilöstö ja voimavarat, joita tehtävien hoito edellyttää.

3. Virallisten tarkastusten on katettava:

- a) sen tarkistaminen, että tuote on sitä vastaavan tuote-eritelmän mukainen, ja
- b) markkinoille saatettua tuotetta kuvaavien rekisteröityjen nimien käytön seuranta 13 artiklan mukaisesti II osaston nojalla rekisteröityjen nimien osalta ja 24 artiklan mukaisesti III osaston nojalla rekisteröityjen nimien osalta.

37 artikla

Tuote-eritelmien noudattamisen tarkastaminen

1. Unionin alueelta peräisin oleviin tuotteisiin liittyvien suojattujen alkuperänimitysten, suojattujen maantieteellisten merkintöjen ja aitojen perinteisten tuotteiden osalta tuote-eritelmän noudattamisen tarkistamisesta huolehtii, ennen tuotteen saattamista markkinoille,

- a) yksi tai useampi tämän asetuksen 36 artiklassa tarkoitetuista toimivaltaisista viranomaisista; ja/tai
- b) yksi tai useampi asetuksen (EY) N:o 882/2004 2 artiklan 5 kohdassa tarkoitetuista valvontaelimistä, joka toimii tai jotka toimivat tuotteita sertifioiduna elimenä.

Tällaisesta eritelmien noudattamisen tarkistamisesta aiheutuvista kuluista voivat vastata toimijat, joihin nämä tarkastukset kohdistuvat. Myös jäsenvaltiot voivat osallistua kustannuksiin.

2. Kolmannesta maasta peräisin oleviin tuotteisiin liittyvien alkuperänimitysten, maantieteellisten merkintöjen ja aitojen perinteisten tuotteiden osalta tuote-eritelmän noudattamisen tarkistamisesta huolehtii ennen tuotteen saattamista markkinoille,

a) yksi tai useampi kolmannen maan nimeämistä viranomaisista; ja/tai

b) yksi tai useampi tuotteita sertifioivista elimistä.

3. Jäsenvaltioiden on julkistettava tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten ja elinten nimet ja osoitteet ja ajantasaistettava nämä tiedot säännöllisesti.

Komissio julkistaa tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen viranomaisten ja elinten nimet ja osoitteet ja ajantasaistaa nämä tiedot säännöllisesti.

4. Komissio voi 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä soveltamatta hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joissa määritetään, miten tämän artiklan 1 ja 2 kohdassa tarkoitettujen tuotteita sertifioivien elinten nimet ja osoitteet julkistetaan.

38 artikla

Nimen käytön seuranta myyntipaikoilla

Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle 36 artiklassa tarkoitettujen toimivaltaisten viranomaisten ja nimet ja osoitteet. Komissio julkistaa näiden viranomaisten nimet ja osoitteet.

Jäsenvaltioiden on tehtävä riskianalyysin perusteella tarkastuksia, joilla varmistetaan tämän asetuksen vaatimusten täyttyminen, ja toteutettava rikkomistapauksissa kaikki tarvittavat toimenpiteet.

39 artikla

Tehtävien siirtäminen valvontaelimille toimivaltaisten viranomaisten toimesta

1. Toimivaltaiset viranomaiset voivat delegoida asetuksen (EY) N:o 882/2004 5 artiklan mukaisesti tiettyjä laatujärjestelmien virallisiin tarkastuksiin liittyviä tehtäviä yhdelle tai useammalle valvontaelimelle.

2. Tällaisten valvontaelinten on oltava akkreditoituja eurooppalaisen standardin EN 45011 tai ISO Guide 65:n ("Tuotteita sertifioivat elimet. Yleiset vaatimukset") mukaisesti.

3. Tämän artiklan 2 kohdassa tarkoitettua akkreditoinnista voi vastata ainoastaan

a) kansallinen akkreditointielin unionissa asetuksen (EY) N:o 765/2008 säännösten mukaisesti; tai

b) sellainen akkreditointielin unionin ulkopuolella, joka on al-lekirjoittanut kansainvälisen akkreditointifoorumin tuotesertifiointia koskevan monenvälisen tunnustamissopimuksen.

40 artikla

Valvontatoiminnan suunnittelu ja toiminnasta raportointi

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tämän luvun mukaisten velvoitteiden valvonta sisältyy erillisenä jaksona monivuotisiin kansallisiin valvontasuunnitelmiin asetuksen (EY) N:o 882/2004 41, 42 ja 43 artiklan mukaisesti.

2. Tässä asetuksessa asetettujen velvoitteiden valvonnasta laadittavissa vuosikertomuksissa on oltava erillisessä jaksossa asetuksen (EY) N:o 882/2004 44 artiklassa säädetyt tiedot.

II LUKU

Tiettyä aiempaa käyttöä koskevat poikkeukset

41 artikla

Yleisnimet

1. Tämä asetus ei vaikuta unionissa yleisnimenä käytössä olevien ilmaisujen käyttöön, vaikka yleisnimi olisi osa laatujärjestelmän mukaisesti suojattua nimeä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 13 artiklan soveltamista.

2. Sen määrittämiseksi, onko ilmaisusta tullut yleisnimi, on otettava huomioon kaikki asiaankuuluvat tekijät, ja erityisesti

a) tilanne alueilla, joilla tuotetta käytetään;

b) asiaa koskevat kansalliset tai unionin säädökset.

3. Jotta asianosaisten oikeudet tulevat täysin suojatuiksi, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla vahvistetaan lisäsääntöjä tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen ilmaisujen geneerisyyden määrittämiseksi.

42 artikla

Kasvilajikkeet ja eläinrodut

1. Tämä asetus ei estä saattamasta markkinoille tuotetta, jonka merkinnöissä on II, III tai IV osastossa kuvatun laatujärjestelmän mukaisesti suojattu tai varattu nimi tai ilmaisu, johon sisältyy kasvilajikkeen tai eläinrodun nimi tai joka muodostuu niistä, jos seuraavat edellytykset täyttyvät:

a) kyseinen tuote muodostuu tai on saatu ilmoitetusta lajikkeesta tai rodusta;

b) kuluttajia ei johdeta harhaan;

- c) lajikkeen tai rodun nimen käyttö on reilun kilpailun mukais-
ta;
- d) käytöllä ei hyödynnetä suojatun ilmaisun mainetta; ja
- e) II osastossa kuvatus laatujärjestelmän osalta tuotetta on tu-
otettu ja pidetty kaupan kyseisellä nimellä alkuperäalueensa
ulkopuolella ennen päivää, jona maantieteellisen merkinnän
rekisteröintiä haetaan.

2. Jotta elintarvikealan toimijoiden oikeudet ja vapaudet käyt-
tää tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettua kasvilajikkeen tai
eläinrodun nimeä olisivat vielä selkeämmät, siirretään komis-
sion 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä,
jotka koskevat sääntöjä tällaisten nimien käytöstä.

43 artikla

Suhde teollis- ja tekijänoikeuksiin

Edellä III ja IV osastossa kuvattuja laatujärjestelmiä sovelletaan
rajoittamatta teollis- ja tekijänoikeuksia ohjaavien unionin tai
jäsenvaltioiden sääntöjen soveltamista, erityisesti alkuperänimi-
tyksiä, maantieteellisiä merkintöjä ja tavaramerkkejä koskevien
sääntöjen sekä kyseisten sääntöjen nojalla myönnettyjen oikeuk-
sien soveltamista.

III LUKU

Laatujärjestelmien merkinnät ja tunnukset sekä tuottajien asema

44 artikla

Merkintöjen ja tunnusten suoja

1. Laatujärjestelmiin viittaavia merkintöjä, lyhenteitä ja tun-
nuksia saa käyttää ainoastaan sen laatujärjestelmän sääntöjen
mukaisesti tuotetun tuotteen yhteydessä, johon tuote kuuluu.
Tämä koskee erityisesti seuraavia merkintöjä, lyhenteitä ja tun-
nuksia:

- a) "suojattu alkuperänimitys", "suojattu maantieteellinen mer-
kintä", "maantieteellinen merkintä", "SAN", "SMM" ja niihin
liittyvät tunnukset sellaisina kuin niistä säädetään II osastos-
sa;
- b) "aito perinteinen tuote", "APT" ja siihen liittyvä tunnus sel-
laisena kuin niistä säädetään III osastossa;
- c) "vuoristoalueiden tuote" sellaisena kuin niistä säädetään IV
osastossa.

2. Asetuksen (EY) N:o 1290/2005 5 artiklan mukaisesti Eu-
roopan maaseudun kehittämisen maatalousraha- ja maaseu-
turahastosta voidaan komission aloitteesta tai komission lu-
kuun rahoittaa keskitetysti hallinnollista tukea, joka koskee laa-
tujärjestelmiin viittaavien merkintöjen, lyhenteiden ja tunnusten
suojaamiseksi unionissa ja kolmansissa maissa väärinkäytöltä,
jäljittelyltä tai miellelyhtymiltä tai muilta käytännöiltä, jotka sa-
taisivat johtaa kuluttajaa harhaan, tarvittavia kehitys-, valmistelu-
ja seurantatoimia sekä hallinnollista ja oikeudellista tukea, oike-

usturvavakuutusta, rekisteröintimaksuja, uusimismaksuja, tavara-
merkkien rekisteröinnin seurantamaksuja, oikeudenkäyntimak-
sua ja kaikkia muita suojaamiseen liittyviä toimenpiteitä.

3. Komissio hyväksyy täytäntöönpanosäädöksiä, joissa vah-
vistetaan säännöt tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen mer-
kintöjen, lyhenteiden ja tunnusten yhdenmukaista suojaamista
varten. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan
2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

45 artikla

Ryhmien asema

1. Rajoittamatta tuottajaorganisaatioista ja toimialakohtaisista
organisaatioista asetuksessa (EY) N:o 1234/2007 säädettyjen eri-
tyissä sääntöjen soveltamista ryhmän on

- a) pyrittävä varmistamaan nimen käyttöä myynnissä seuraamal-
la, että ryhmän tuotteiden laatu, maine ja aitous on markki-
noilla taattu, ja tarvittaessa välittämällä tieto 36 artiklassa
tarkoitetuille toimivaltaisille viranomaisille tai muille toimi-
valtaisille viranomaisille 13 artiklan 3 kohdan puitteissa;
- b) ryhdyttävä toimiin, joilla varmistetaan suojattujen alkuperä-
nimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen sekä
niihin suoraan liittyvien teollis- ja tekijänoikeuksien riittävä
oikeudellinen suoja;
- c) suunniteltava tiedotus- ja menekinedistämistoimintaa, jolla
pyritään välittämään kuluttajille tieto tuotteen lisäarvoa tuo-
vista ominaisuuksista;
- d) suunniteltava toimintaa, jolla pyritään varmistamaan, että
tuote on tuote-eritelmänsä mukainen;
- e) pyrittävä parantamaan järjestelmän toimivuutta muun mu-
assa kehittämällä taloudellista asiantuntijuutta, tekemällä ta-
lousanalyyskejä, jakamalla taloustietoa järjestelmästä ja anta-
malla neuvoja tuottajille;
- f) toteutettava toimenpiteitä tuotteiden arvon tehostamiseksi ja
tarvittaessa ryhdyttävä toimiin sellaisten toimenpiteiden es-
tämiseksi tai torjumiseksi, jotka ovat haitallisia tai joista voi
mahdollisesti aiheutua haittaa kyseisten tuotteiden imagolle.

2. Jäsenvaltiot voivat kannustaa alueillaan hallinnollisin kei-
noin ryhmien muodostamista ja toimintaa. Lisäksi jäsenvaltioi-
den on ilmoitettava 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen ryh-
mien nimet ja osoitteet komissiolle. Komissio julkistaa nämä
tiedot.

46 artikla

Järjestelmien käyttöoikeus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että kaikilla II ja III osas-
tossa säädetyn laatujärjestelmän sääntöjä noudattavilla toimi-
joilla on mahdollisuus päästä 37 artiklassa tarkoitettuun tarkas-
tusjärjestelmään.

2. Toimijoiden, jotka valmistavat tai säilyttävät aitona perinteisenä tuotteena taikka suojatulla alkuperänimityksellä tai suojatulla maantieteellisellä merkinnällä kaupan pidettyjä tuotteita tai jotka saattavat tällaisia tuotteita markkinoille, on myös kuultava tämän osaston I luvussa säädettyjen tarkastusten piiriin.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimijoilla, jotka ovat halukkaita noudattamaan III ja IV osastossa vahvistetun laatujärjestelmän sääntöjä, on mahdollisuus tehdä se, eikä osallistumiselle ole syrjiviä tai muuten objektiivisesti perusteettomia esteitä.

47 artikla

Maksut

Jäsenvaltiot voivat vaatia maksun kattaakseen laatujärjestelmien hallinnointikulut, joihin kuuluvat myös tässä asetuksessa säädetystä hakemusten käsittelystä, vastaväitteistä, muutos- ja peruutuspyynnöistä aiheutuneet kulut, sanotun kuitenkin rajoittamatta asetuksen (EY) N:o 882/2004 ja erityisesti sen II osaston VI luvun soveltamista.

IV LUKU

Alkuperänimitysten ja maantieteellisten merkintöjen sekä aitojen perinteisten tuotteiden haku- ja rekisteröintimenettelyt

48 artikla

Hakumenettelyn soveltamisala

Tämän luvun säännöksiä sovelletaan II ja III osastossa vahvistettuihin laatujärjestelmiin.

49 artikla

Nimen rekisteröintihakemus

1. Nimien rekisteröintiä 48 artiklassa tarkoitetuissa laatujärjestelmissä voivat hakea ainoastaan ryhmät, jotka työskentelevät niiden tuotteiden parissa, joiden nimi on määrä rekisteröidä. Jos "suojatun alkuperänimityksen" tai "suojatun maantieteellisen merkinnän" nimi viittaa rajat ylittävään maantieteelliseen alueeseen tai kun kyseessä on "aidon perinteisen tuotteen" nimi, useammat ryhmät eri jäsenvaltioista tai kolmansista maista voivat esittää yhteisen rekisteröintihakemuksen.

Yhtä luonnollista tai oikeushenkilöä voidaan pitää ryhmänä, jos osoitetaan, että kumpikin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

- a) asianomainen henkilö on ainoa tuottaja, joka haluaa jättää hakemuksen;
- b) suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen ollessa kyseessä kyseisellä määritellyllä maantieteellisellä alueella on ominaispiirteitä, jotka eroavat merkittävästi naapurialueiden ominaispiirteistä, taikka tuotteen ominaispiirteet ovat erilaiset kuin naapurialueilla tuotettujen tuotteiden ominaispiirteet.

2. Jos II osastossa vahvistettua järjestelmää koskeva hakemus liittyy maantieteelliseen alueeseen jäsenvaltiossa tai jos III osastossa vahvistettua järjestelmää koskevaa hakemusta valmistelee jäsenvaltioon sijoittautunut ryhmä, hakemus osoitetaan kyseisen jäsenvaltion toimivaltaisille viranomaisille.

Jäsenvaltion on tutkittava hakemus asianmukaisin keinoin tarkistaakseen, että se on perusteltu ja täyttää kyseisen järjestelmän edellytykset.

3. Jäsenvaltion on osana tämän artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua tutkimusta pantava vireille kansallinen vastaväitemenettely, jolla taataan hakemuksen riittävä julkaiseminen ja johon sisältyy kohtuullinen aika, jonka kuluessa luonnolliset tai oikeushenkilöt, joiden oikeutettua etua asia koskee ja jotka ovat sijoittautuneet jäsenvaltion alueelle tai asuvat siellä, voivat esittää hakemusta koskevan vastaväitteen.

Jäsenvaltion on tarkasteltava II osastossa vahvistetun järjestelmän mukaisesti saatujen vastaväitteiden tutkittavuutta 10 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen perusteiden mukaisesti, ja III osastossa vahvistetun järjestelmän mukaisesti saatujen vastaväitteiden tutkittavuutta 21 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen perusteiden mukaisesti.

4. Jos jäsenvaltio saatujen vastaväitteiden tarkastelun jälkeen katsoo, että tämän asetuksen vaatimukset täyttyvät, se voi tehdä myönteisen päätöksen ja esittää komissiolle hakemusiakirjan. Sen on tällaisessa tapauksessa ilmoitettava komissiolle vastaväitteistä, jotka voidaan ottaa tutkittaviksi ja jotka on saatu luonnolliselta tai oikeushenkilöltä, joka on laillisesti pitänyt kaupan kyseisiä tuotteita käyttäen asianomaisia nimiä, jatkuvasti vähintään viiden vuoden ajan ennen 3 kohdassa tarkoitettua julkaisupäivää.

Jäsenvaltion on varmistettava, että sen tekemä myönteinen päätös julkistetaan ja että luonnollisilla ja oikeushenkilöillä, joiden oikeutettua etua asia koskee, on mahdollisuus valittaa päätöksestä.

Jäsenvaltion on varmistettava, että myönteisen päätöksen perusteena ollut tuote-eritelmä julkaistaan, ja huolehdittava siitä, että tuote-eritelmä on sähköisesti saatavilla.

Suojattujen alkuperänimitysten ja suojattujen maantieteellisten merkintöjen osalta jäsenvaltioiden on myös taattava tuote-eritelmän sen version, josta komissio tekee päätöksen 50 artiklan 2 kohdan nojalla, riittävä julkaiseminen.

5. Jos II osastossa vahvistettua järjestelmää koskeva hakemus liittyy maantieteelliseen alueeseen kolmannessa maassa tai jos III osastossa vahvistettua järjestelmää koskevaa hakemusta valmistelee kolmanteen maahan sijoittautunut ryhmä, hakemus osoitetaan komissiolle joko suoraan tai kyseisen kolmannen maan toimivaltaisten viranomaisten välityksellä.

6. Tässä artiklassa tarkoitettut asiakirjat, jotka lähetetään komissiolle, on laadittava jollakin unionin virallisella kielellä.

7. Hakumenettelyn helpottamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joissa vahvistetaan säännöt kansallisen vastaväitemenettelyn toteuttamiseksi enemmän kuin yhtä kansallista aluetta koskevien yhteisten hakemusten osalta, ja jotka täydentävät hakumenettelyä koskevia sääntöjä.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan hakemusmenettelyjä ja hakemusten muotoa ja esittämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt, mukaan lukien enemmän kuin yhtä kansallista aluetta koskevien hakemusten osalta. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

50 artikla

Tarkastelu komissiossa ja vastaväitteiden julkistaminen

1. Komissio tutkii kaikki 49 artiklan mukaisesti sille toimitetut hakemukset asianmukaisin keinoin tarkistaakseen, että hakemus on perusteltu ja täyttää kyseisen järjestelmän edellytykset. Tutkimus ei saisi kestää yli kuutta kuukautta. Jos tämä määräaika ylittyy, komissio ilmoittaa viivästyksen syyt hakijalle kirjallisesti.

Komissio julkistaa vähintään kuukausittain luettelon nimistä, joista sille on tehty rekisteröintihakemus, sekä päivämäärät, joina hakemukset on toimitettu.

2. Kun komissio 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti suoritettua tutkimuksen perusteella katsoo, että tässä asetuksessa säädetty edellytykset täyttyvät, se julkaisee *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*

a) II osastossa vahvistettua järjestelmää koskevien hakemusten osalta yhtenäisen asiakirjan sekä tuote-eritelmän julkaisuviitteet;

b) III osastossa vahvistettua järjestelmää koskevien hakemusten osalta tuote-eritelmän.

51 artikla

Vastaväitemenettely

1. Kolmen kuukauden kuluessa *Euroopan unionin virallisessa lehdessä* tapahtuneesta julkistamisesta jäsenvaltion tai kolmannen maan viranomaiset taikka luonnolliset tai oikeushenkilöt, joiden oikeutettua etua asia koskee ja jotka ovat sijoittautuneet kolmanteen maahan, voivat esittää komissiolle vastaväiteilmoituksen.

Luonnolliset tai oikeushenkilöt, joiden oikeutettua etua asia koskee ja jotka ovat sijoittautuneet muun kuin hakemuksen vastaanottaneen jäsenvaltion alueelle tai asuvat siellä, voivat esittää vastaväiteilmoituksen sijoittautumisjäsenvaltioille määräajassa, joka mahdollistaa vastaväitteen esittämisen ensimmäisen alakohdan nojalla.

Vastaväiteilmoitukseen on sisällytettävä ilmoitus siitä, että hakemus saattaisi rikkoa tässä asetuksessa säädettyjä edellytyksiä. Vastaväiteilmoitus, jossa ei ole tällaista ilmoitusta, on mitätön.

Komissio toimittaa vastaväiteilmoituksen viipymättä edelleen hakemuksen toimittaneelle viranomaiselle ja elimelle.

2. Jos komissiolle esitetään vastaväiteilmoitus, jota seuraa kahden kuukauden kuluessa perusteltu vastaväite, komissio tarkastaa tämän perustellun vastaväitteen tutkittavuuden.

3. Kahden kuukauden kuluessa tutkittavaksi otettavan perustellun vastaväitteen vastaanottamisesta komissio kehottaa vastaväitteen esittänyttä viranomaista tai henkilöä sekä hakemuksen esittänyttä viranomaista tai elintä käymään tarvittavia neuvotteluja kohtuullisen ajan, joka on enintään kolme kuukautta.

Vastaväitteen esittäneen viranomaisen tai henkilön sekä hakemuksen esittäneen viranomaisen tai elimen on aloitettava tällaiset tarvittavat neuvottelut ilman aiheetonta viivytystä. Niiden on annettava toisilleen asiaankuuluvat tiedot sen arvioimiseksi, onko rekisteröintihakemus tämän asetuksen edellytysten mukainen. Jos sopimukseen ei päästä, nämä tiedot toimitetaan myös komissiolle.

Milloin tahansa näiden kolmen kuukauden aikana komissio voi hakijan pyynnöstä pidentää neuvottelujen määräaikaa enintään kolmella kuukaudella.

4. Jos 50 artiklan 2 kohdan mukaisesti julkaistuja tietoja on tämän artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tarvittavien neuvottelujen seurauksena muutettu huomattavasti, komissio tekee uudestaan 50 artiklassa tarkoitettua tutkimuksen.

5. Komissiolle tämän artiklan 1–4 kohdan mukaisesti lähetettävä vastaväiteilmoitus, perusteltu vastaväite ja siihen liittyvät asiakirjat on laadittava jollakin unionin virallisella kielellä.

6. Selkeiden vastaväitemenettelyjen ja määräaikojen vahvistamiseksi siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla täydennetään vastaväitemenettelyn sääntöjä.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan vastaväitemenettelyjä ja vastaväitteiden muotoa ja esittämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

52 artikla

Rekisteröintipäätös

1. Jos komissio 50 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla tehdystä tutkimuksesta saamiensa tietojen perusteella katsoo, etteivät rekisteröintiedellytykset täyty, se hyväksyy täytäntöönpanosäädöksiä, joilla hakemus hylätään. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2. Jos komissiolle ei esitetä 51 artiklan mukaisia vastaväiteilmoituksia eikä tutkittavaksi otettavia perusteltuja vastaväitteitä, se hyväksyy 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä soveltamatta täytäntöönpanosäädöksiä, joilla nimi rekisteröidään.

3. Jos komissiolle esitetään perusteltu vastaväite, joka voidaan ottaa tutkittavaksi, se 51 artiklan 3 kohdassa tarkoitettujen tarvittavien neuvottelujen jälkeen ja otettuaan huomioon niiden tulokset joko

- a) rekisteröi nimen täytäntöönpanosäädöksillä, jotka on hyväksytty soveltamatta 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä, jos sopimukseen on päästy, ja muuttaa tarvittaessa 50 artiklan 2 kohdan nojalla julkaistuja tietoja edellyttäen, etteivät muutokset ole merkittäviä; tai
 - b) hyväksyy täytäntöönpanosäädöksiä, joilla rekisteröinnistä päätetään, jos sopimukseen ei ole päästy. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.
4. Komission rekisteröintisäädökset ja hylkäyspäätökset julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

53 artikla

Tuote-eritelmän muutokset

1. Ryhmä, jonka oikeutettua etua asia koskee, voi hakea hyväksyntää tuote-eritelmän muutokselle.

Hakemuksessa on kuvattava ja perusteltava muutokset, joita pyyntö koskee.

2. Jos muutoksesta seuraa tuote-eritelmään yksi tai useampi muu kuin vähäinen muutos, muutosta koskeva pyyntö käsitellään 49–52 artiklassa säädettyä menettelyä noudattaen.

Jos kuitenkin ehdotetut muutokset ovat vähäisiä, komissio hyväksyy tai hylkää hakemuksen. Jos 50 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tietojen muuttumista merkitsevät muutokset hyväksytään, komissio julkaisee kyseiset tiedot *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Jotta muutosta pidettäisiin vähäisenä II osastossa kuvatun laajajärjestelmän tapauksessa, se ei saa

- a) liittyä tuotteen olennaisiin ominaispiirteisiin;
- b) muuttaa 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan i tai ii alakohdassa tarkoitettua yhteyttä;
- c) sisältää tuotteen nimen tai nimen osan muutosta;
- d) vaikuttaa määriteltyyn maantieteelliseen alueeseen; tai
- e) lisätä tuotteella tai sen raaka-aineilla käytävän kaupan rajoituksia.

Jotta muutosta pidettäisiin vähäisenä III osastossa kuvatun laajajärjestelmän tapauksessa, se ei saa

- a) liittyä tuotteen olennaisiin ominaispiirteisiin;

b) sisältää tuotantomenetelmän olennaisia muutoksia; tai

c) sisältää tuotteen nimen tai nimen osan muutosta.

Hakemuksen tutkimisessa keskitytään yksinomaan ehdotettuun muutokseen.

3. Muutosta koskevan hakemuksen hallinnoinnin helpottamiseksi myös silloin, kun muutoksesta ei seuraa mitään muutosta yhtenäiseen asiakirjaan ja kun muutos koskee julkisten viranomaisten määräämistä pakollisista terveyden- tai kasvinsuojelutoimista johtuvaa tilapäistä eritelmän muutosta, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla täydennetään muutosta koskevan hakumenettelyn sääntöjä.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan muutosta koskevaan hakemukseen liittyviä menettelyjä sekä sen muotoa ja esittämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

54 artikla

Peruuttaminen

1. Komissio voi omasta aloitteestaan taikka niiden luonnolisten tai oikeushenkilöiden pyynnöstä, joiden oikeutettua etua asia koskee, hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla peruutetaan suojatun alkuperänimityksen, suojatun maantieteellisen merkinnän tai aidon perinteisen tuotteen rekisteröinti seuraavissa tapauksissa:

- a) jos tuote-eritelmän edellytysten täyttymistä ei ole varmistettu,
- b) jos aidon perinteisen tuotteen, suojatun alkuperänimityksen tai suojatun maantieteellisen merkinnän mukaista tuotetta ei ole saatettu markkinoille vähintään seitsemään vuoteen.

Komissio voi rekisteröidyllä nimellä kaupan pidettävän tuotteen tuottajien pyynnöstä peruuttaa tällaista tuotetta vastaavan rekisteröinnin.

Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

2. Sellaisen oikeusvarmuuden takaamiseksi, että kaikilla asianosaisilla on mahdollisuus puolustaa oikeuksiaan ja oikeutettuja etujaan, siirretään komissiolle 56 artiklan mukaisesti valta antaa delegoituja säädöksiä, joilla täydennetään peruuttamista koskevia sääntöjä.

Komissio voi hyväksyä täytäntöönpanosäädöksiä, joilla vahvistetaan peruuttamiseen liittyviä menettelyjä ja sen muotoa sekä tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen pyyntöjen esittämistä koskevat yksityiskohtaiset säännöt. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 57 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

VI OSASTO

MENETTELY- JA LOPPUSÄÄNNÖKSET

I LUKU

Paikallistuotanto ja suoramyynä

55 artikla

Paikallistuotantoa ja suoramyynä koskeva raportointi

Komissio esittää viimeistään 4 päivänä tammikuuta 2014 kertomuksen Euroopan parlamentille ja neuvostolle uudesta paikallistuotannon ja suoramyynin merkintäjärjestelmästä, joka auttaa tuottajia pitämään tuotteitaan kaupan paikallisesti. Kertomuksessa keskitytään viljelijöiden mahdollisuuteen hankkia tuotteilleen lisäarvoa uusien merkintöjen avulla, ja siinä olisi otettava huomioon muut perusteet, kuten mahdollisuus vähentää hiilipäästöjä ja jätteen määrää lyhyiden tuotanto- ja jakeluketjujen avulla.

Kertomukseen liitetään tarvittaessa asianmukaisia lainsäädäntöehdotuksia paikallistuotantoa ja suoramyynä koskevan merkintäjärjestelmän perustamisesta.

II LUKU

Menettelysäännöt

56 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyin edellytyksin.

2. Siirretään 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, 5 artiklan 4 kohdassa, 7 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 12 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 16 artiklan 2 kohdassa, 18 artiklan 5 kohdassa, 19 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 23 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 25 artiklan 3 kohdassa, 29 artiklan 4 kohdassa, 30 artiklassa, 31 artiklan 3 ja 4 kohdassa, 41 artiklan 3 kohdassa, 42 artiklan 2 kohdassa, 49 artiklan 7 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 51 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 53 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja 54 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle viideksi vuodeksi 3 päivästä tammikuuta 2013. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen viiden vuoden pituisen kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 2 artiklan 1 kohdan toisessa alakohdassa, 5 artiklan 4 kohdassa, 7 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 12 artiklan 5 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 16 artiklan 2 kohdassa, 18 artiklan 5 kohdassa, 19 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 23 artiklan 4 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 25 artiklan 3 kohdassa, 29 artiklan 4 kohdassa, 30 artiklassa, 31 artiklan 3 ja 4 kohdassa, 41 artiklan 3 kohdassa, 42 artiklan 2 kohdassa, 49 artiklan 7 kohdan ensimmäisessä alakohdassa, 51 artiklan 6 kohdan ensimmäisessä ala-

kohdassa, 53 artiklan 3 kohdan ensimmäisessä alakohdassa ja 54 artiklan 2 kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua säädösvallan siirtoa. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevytyteen.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi samanaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevan 2 artiklan 1 kohdan toisen alakohdan, 5 artiklan 4 kohdan, 7 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan, 12 artiklan 5 kohdan ensimmäisen alakohdan, 16 artiklan 2 kohdan, 18 artiklan 5 kohdan, 19 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan, 23 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan, 25 artiklan 3 kohdan, 29 artiklan 4 kohdan, 30 artiklan, 31 artiklan 3 ja 4 kohdan, 41 artiklan 3 kohdan, 42 artiklan 2 kohdan, 49 artiklan 7 kohdan ensimmäisen alakohdan, 51 artiklan 6 kohdan ensimmäisen alakohdan, 53 artiklan 3 kohdan ensimmäisen alakohdan ja 54 artiklan 2 kohdan ensimmäisen alakohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.

57 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa maataloustuotteiden laatu- ja politiikkakomitea. Kyseinen komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.

2. Jos tähän kohtaan viitataan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa.

Jos komitea ei anna lausuntoa, komissio ei hyväksy ehdotusta täytäntöönpanosäädökseksi, ja sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklan 4 kohdan kolmatta alakohtaa.

III LUKU

Kumoaminen ja loppusäännökset

58 artikla

Kumoaminen

1. Kumotaan asetukset (EY) N:o 509/2006 ja (EY) N:o 510/2006.

Asetuksen (EY) N:o 509/2006 13 artiklaa sovelletaan kuitenkin edelleen tämän asetuksen III osaston soveltamisalan ulkopuolelle jääviä tuotteita koskeviin hakemuksiin, jotka komissio on vastaanottanut ennen tämän asetuksen voimaantuloapäivää.

2. Viittauksia kumottuihin asetuksiin pidetään viittauksina tähän asetukseen liitteessä II olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

*59 artikla***Voimaantulo**

Tämä asetus tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sen 12 artiklan 3 kohtaa ja 23 artiklan 3 kohtaa sovelletaan kuitenkin 4 päivästä tammikuuta 2016 tämän silti vaikuttamatta tuotteisiin, jotka on saatettu markkinoille jo ennen mainittua päivää.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 21 päivänä marraskuuta 2012.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A. D. MAVROYIANNIS

LIITE I

ASETUKSEN 2 ARTIKLAN 1 KOHDASSA TARKOITETUT MAATALOUSTUOTTEET JA ELINTARVIKKEET**I. Alkuperänimitykset ja maantieteelliset merkinnät**

- olut
- suklaa ja siitä saadut tuotteet
- leipomo-, konditoria-, makeis- ja keksituotteet
- kasviuutteista valmistetut juomat
- pastavalmisteet
- suola
- luonnon kumit ja kumihartsit
- sinappitahnat
- heinä
- eteeriset öljyt
- korkki
- kokenilli
- kukat ja koristekasvit
- puuvilla
- villa
- paju
- loukutettu pellava
- nahka
- turkis
- höyhen.

II. Aidot perinteiset tuotteet

- valmisateriat
 - olut
 - suklaa ja siitä saadut tuotteet
 - leipomo-, konditoria-, makeis- ja keksituotteet
 - kasviuutteista valmistetut juomat
 - pastavalmisteet
 - suola.
-

LIITE II

ASETUKSEN 58 ARTIKLAN 2 KOHDASSA TARKOITETTU VASTAAVUUSTAULUKKO

Asetus (EY) N:o 509/2006	Tämä aset
1 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 kohta
1 artiklan 2 kohta	2 artiklan 3 kohta
1 artiklan 3 kohta	2 artiklan 4 kohta
2 artiklan 1 kohdan a alakohta	3 artiklan 5 kohta
2 artiklan 1 kohdan b alakohta	3 artiklan 3 kohta
2 artiklan 1 kohdan c alakohta	—
2 artiklan 1 kohdan d alakohta	3 artiklan 2 kohta
2 artiklan 2 kohdan ensimmäinen, toinen ja kolmas alakohta	—
2 artiklan 2 kohdan neljäs alakohta	—
3 artikla	22 artiklan 1 kohta
4 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	18 artiklan 1 kohta
4 artiklan 2 kohta	18 artiklan 2 kohta
4 artiklan 3 kohdan ensimmäinen alakohta	—
4 artiklan 3 kohdan toinen alakohta	18 artiklan 4 kohta
5 artiklan 1 kohta	43 artikla
5 artiklan 2 kohta	42 artiklan 1 kohta
6 artiklan 1 kohta	19 artiklan 1 kohta
6 artiklan 1 kohdan a alakohta	19 artiklan 1 kohdan a alakohta
6 artiklan 1 kohdan b alakohta	19 artiklan 1 kohdan b alakohta
6 artiklan 1 kohdan c alakohta	19 artiklan 1 kohdan c alakohta
6 artiklan 1 kohdan d alakohta	—
6 artiklan 1 kohdan e alakohta	19 artiklan 1 kohdan d alakohta
6 artiklan 1 kohdan f alakohta	—
7 artiklan 1 ja 2 kohta	49 artiklan 1 kohta
7 artiklan 3 kohdan a ja b alakohta	20 artiklan 1 kohdan a ja b alakohta
7 artiklan 3 kohdan c alakohta	—
7 artiklan 3 kohdan d alakohta	—
7 artiklan 4 kohta	49 artiklan 2 kohta

Asetus (EY) N:o 509/2006	Tämä aset
7 artiklan 5 kohta	49 artiklan 3 kohta
7 artiklan 6 kohdan a, b ja c alakohta	49 artiklan 4 kohta
7 artiklan 6 kohdan d alakohta	20 artiklan 2 kohta
7 artiklan 7 kohta	49 artiklan 5 kohta
7 artiklan 8 kohta	49 artiklan 6 kohta
8 artiklan 1 kohta	50 artiklan 1 kohta
8 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	50 artiklan 2 kohdan b alakohta
8 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	52 artiklan 1 kohta
9 artiklan 1 ja 2 kohta	51 artiklan 1 kohta
9 artiklan 3 kohta	21 artiklan 1 ja 2 kohta
9 artiklan 4 kohta	52 artiklan 2 kohta
9 artiklan 5 kohta	52 artiklan 3 ja 4 kohta
9 artiklan 6 kohta	51 artiklan 5 kohta
10 artikla	54 artikla
11 artikla	53 artikla
12 artikla	23 artikla
13 artiklan 1 kohta	—
13 artiklan 2 kohta	—
13 artiklan 3 kohta	—
14 artiklan 1 kohta	36 artiklan 1 kohta
14 artiklan 2 kohta	46 artiklan 1 kohta
14 artiklan 3 kohta	37 artiklan 3 kohdan toinen alakohta
15 artiklan 1	37 artiklan 1 kohta
15 artiklan 2 kohta	37 artiklan 2 kohta
15 artiklan 3 kohta	39 artiklan 2 kohta
15 artiklan 4 kohta	36 artiklan 2 kohta
16 artikla	—
17 artiklan 1 ja 2 kohta	24 artiklan 1 kohta
17 artiklan 3 kohta	24 artiklan 2 kohta

Asetus (EY) N:o 509/2006	Tämä aset
18 artikla	57 artikla
19 artiklan 1 kohdan a alakohta	—
19 artiklan 1 kohdan b alakohta	49 artiklan 7 kohdan toinen alakohta
19 artiklan 1 kohdan c alakohta	49 artiklan 7 kohdan ensimmäinen alakohta
19 artiklan 1 kohdan d alakohta	22 artiklan 2 kohta
19 artiklan 1 kohdan e alakohta	51 artiklan 6 kohta
19 artiklan 1 kohdan f alakohta	54 artiklan 1 kohta
19 artiklan 1 kohdan g alakohta	23 artiklan 4 kohta
19 artiklan 1 kohdan h alakohta	—
19 artiklan 1 kohdan i alakohta	—
19 artiklan 2 kohta	25 artiklan 1 kohta
19 artiklan 3 kohdan a alakohta	—
19 artiklan 3 kohdan b alakohta	25 artiklan 2 kohta
20 artikla	47 artikla
21 artikla	58 artikla
22 artikla	59 artikla
Liite I	Liite I (Osa II)

Asetus (EY) N:o 510/2006	Tämä aset
1 artiklan 1 kohta	2 artiklan 1 ja 2 kohta
1 artiklan 2 kohta	2 artiklan 3 kohta
1 artiklan 3 kohta	2 artiklan 4 kohta
2 artikla	5 artikla
3 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	6 artiklan 1 kohta
3 artiklan 1 kohdan toinen ja kolmas alakohta	41 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
3 artiklan 2, 3 ja 4 kohta	6 artiklan 2, 3 ja 4 kohta
4 artikla	7 artikla
5 artiklan 1 kohta	3 artiklan 2 kohta ja 49 artiklan 1 kohta

Asetus (EY) N:o 510/2006	Tämä asetetus
5 artiklan 2 kohta	49 artiklan 1 kohta
5 artiklan 3 kohta	8 artiklan 1 kohta
5 artiklan 4 kohta	49 artiklan 2 kohta
5 artiklan 5 kohta	49 artiklan 3 kohta
5 artiklan 6 kohta	9 artikla
5 artiklan 7 kohta	8 artiklan 2 kohta
5 artiklan 8 kohta	—
5 artiklan 9 kohdan ensimmäinen alakohta	—
5 artiklan 9 kohdan toinen alakohta	49 artiklan 5 kohta
5 artiklan 10 kohta	49 artiklan 6 kohta
5 artiklan 11 kohta	—
6 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	50 artiklan 1 kohta
6 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta	50 artiklan 2 kohdan a alakohta
6 artiklan 2 kohdan toinen alakohta	52 artiklan 1 kohta
7 artiklan 1 kohta	51 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta
7 artiklan 2 kohta	51 artiklan 1 kohdan toinen alakohta
7 artiklan 3 kohta	10 artikla
7 artiklan 4 kohta	52 artiklan 2 kohta ja 52 artiklan 4 kohta
7 artiklan 5 kohta	51 artiklan 3 kohta ja 52 artiklan 3 ja 4 kohta
7 artiklan 6 kohta	11 artikla
7 artiklan 7 kohta	51 artiklan 5 kohta
8 artikla	12 artikla
9 artikla	53 artikla
10 artiklan 1 kohta	36 artiklan 1 kohta
10 artiklan 2 kohta	46 artiklan 1 kohta
10 artiklan 3 kohta	37 artiklan 3 kohdan toinen alakohta
11 artiklan 1 kohta	37 artiklan 1 kohta
11 artiklan 2 kohta	37 artiklan 2 kohta

Asetus (EY) N:o 510/2006	Tämä asetus
11 artiklan 3 kohta	39 artiklan 2 kohta
11 artiklan 4 kohta	36 artiklan 2 kohta
12 artikla	54 artikla
13 artiklan 1 kohta	13 artiklan 1 kohta
13 artiklan 2 kohta	13 artiklan 2 kohta
13 artiklan 3 kohta	15 artiklan 1 kohta
13 artiklan 4 kohta	15 artiklan 2 kohta
14 artikla	14 artikla
15 artikla	57 artikla
16 artiklan a alakohta	5 artiklan 4 kohdan toinen alakohta
16 artiklan b alakohta	—
16 artiklan c alakohta	—
16 artiklan d alakohta	49 artiklan 7 kohta
16 artiklan e alakohta	—
16 artiklan f alakohta	51 artiklan 6 kohta
16 artiklan g alakohta	12 artiklan 7 kohta
16 artiklan h alakohta	—
16 artiklan i alakohta	11 artiklan 3 kohta
16 artiklan j alakohta	—
16 artiklan k alakohta	54 artiklan 2 kohta
17 artikla	16 artikla
18 artikla	47 artikla
19 artikla	58 artikla
20 artikla	59 artikla
Liite I ja liite II	Liite I (Osa I)

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON ASETUS (EU) N:o 1152/2012,**annettu 21 päivänä marraskuuta 2012,****elollisten vesiluonnonvarojen säilyttämisestä ja kestävästä hyödyntämisestä yhteisessä kalastuspolitiikassa annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 2371/2002 muuttamisesta**

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 43 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen, kun esitys lainsäätämisyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Unionin kalastusaluksilla on yhtäläinen pääsy unionin vesialueille ja yhtäläinen oikeus käyttää unionin vesiluonnonvaroja, jollei yhteisen kalastuspolitiikan säännöistä muuta johdu.
- (2) Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 2371/2002 ⁽³⁾ säädetään poikkeuksesta yhtäläistä pääsyä ja käyttöoikeutta koskevaan sääntöön sallimalla jäsenvaltioiden rajoittaa kalastus tiettyihin aluksiin enintään 12 meripeninkulman sisällä niiden perusviivoista.
- (3) Komissio esitti 13 päivänä heinäkuuta 2011 Euroopan parlamentille ja neuvostolle asetuksen (EY) N:o 2371/2002 mukaisesti kertomuksen järjestelyistä, jotka koskevat oikeutta käyttää elollisia vesiluonnonvaroja 12 meripeninkulman vyöhykkeellä. Kyseisen kertomuksen päätelmien mukaan pääsyä ja käyttöoikeutta koskeva järjestelmä on erittäin vakaa, ja se on toiminut tyydyttävästi vuodesta 2002 lähtien.

(4) Voimassa olevilla säännöillä, joilla rajoitetaan oikeutta käyttää elollisia vesiluonnonvaroja 12 meripeninkulman vyöhykkeellä, on ollut myönteinen vaikutus vesiluonnonvarojen säilyttämiseen, sillä niillä on rajoitettu pyyntiponnistuksia unionin vesien herkimmissä osissa. Kyseisillä säännöillä on myös suojeltu perinteistä kalastustoimintaa, joka on hyvin tärkeää tiettyjen rannikkoyhteisöjen sosiaaliselle ja taloudelliselle kehitykselle.

(5) Poikkeus tuli voimaan 1 päivänä tammikuuta 2003, ja sen on määrä päättyä 31 päivänä joulukuuta 2012. Sen voimassaoloa olisi jatkettava, kunnes hyväksytään uusi asetus, joka perustuu komission ehdotukseen Euroopan parlamentin ja neuvoston asetukseksi yhteisestä kalastuspolitiikasta.

(6) Asetus (EY) N:o 2371/2002 olisi näin ollen muutettava,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN ASETUKSEN:

1 artikla

Korvataan asetuksen (EY) N:o 2371/2002 17 artiklan 2 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”2. Jäsenvaltioilla on niiden suvereniteettiin tai lainkäyttövaltaan kuuluvilla merialueilla enintään 12 meripeninkulman sisällä niiden perusviivoista lukien tammikuun 1 päivästä 2013 joulukuun 31 päivään 2014 oikeus rajoittaa kalastus niihin kalastusaluksiin, jotka perinteisesti kalastavat tällä vyöhykkeellä läheisen rannikon satamista käsin. Tällä ei kuitenkaan rajoiteta muiden jäsenvaltioiden lipun alla purjehtivia unionin kalastusaluksia koskevia järjestelyjä, jotka perustuvat jäsenvaltioiden välisiin olemassa oleviin naapurussuhteisiin, ja liitteeseen I sisältyviä järjestelyjä, joissa vahvistetaan kullekin jäsenvaltiolle sellaiset muiden jäsenvaltioiden rannikkoalueen maantieteelliset vyöhykkeet, joilla kalastusta harjoitetaan, sekä kalastuksen kohteena olevat lajit.”

2 artikla

Tämä asetus tulee voimaan seitsemäntenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

Sitä sovelletaan 1 päivästä tammikuuta 2013.

⁽¹⁾ EUVL C 351, 15.11.2012, s. 89.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 25. lokakuuta 2012 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, annettu 13. marraskuuta 2012.

⁽³⁾ EYVL L 358, 31.12.2002, s. 59.

Tämä asetus on kaikilta osiltaan velvoittava, ja sitä sovelletaan sellaisenaan kaikissa jäsenvaltioissa.

Tehty Strasbourgissa 21 päivänä marraskuuta 2012.

Euroopan parlamentin puolesta

Puhemies

M. SCHULZ

Neuvoston puolesta

Puheenjohtaja

A. D. MAVROYIANNIS

DIREKTIIVIT

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2012/34/EU,

annettu 21 päivänä marraskuuta 2012,

yhtenäisestä eurooppalaisesta rautatiealueesta

(uudelleenlaadittu)

(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO, jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 91 artiklan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ottavat huomioon alueiden komitean lausunnon ⁽²⁾,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽³⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

(1) Yhteisön rautateiden kehittämisestä 29 päivänä heinäkuuta 1991 annettua neuvoston direktiiviä 91/440/ETY ⁽⁴⁾, rautatieyritysten toimiluvista 19 päivänä kesäkuuta 1995 annettua neuvoston direktiiviä 95/18/EY ⁽⁵⁾ sekä rautateiden infrastruktuurikapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisestä ja rautateiden infrastruktuurin käyttömaksujen perimisestä 26 päivänä helmikuuta 2001 annettua Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviä 2001/14/EY ⁽⁶⁾ on muutettu huomattavilta osin. Koska uusia muutoksia on tehtävä, mainitut direktiivit olisi selkeyden vuoksi laadittava uudelleen ja yhdistettävä yhdeksi säädökseksi.

(2) Unionin liikennealan suurempi yhdentyminen on olennainen osa sisämarkkinoiden toteuttamista, ja rautatiet ovat elintärkeä osa unionin liikennealaa, joka on siirtymässä kestävä kehityksen periaatteiden mukaiseen liikkuuuteen.

⁽¹⁾ EUVL C 132, 3.5.2011, s. 99.

⁽²⁾ EUVL C 104, 2.4.2011, s. 53.

⁽³⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 16. marraskuuta 2011 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston ensimmäisen käsittelyn kanta, vahvistettu 8. maaliskuuta 2012 (EUVL C 108 E, 14.4.2012, s. 8). Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 3. heinäkuuta 2012, ja neuvoston päätös, tehty 29. lokakuuta 2012.

⁽⁴⁾ EYVL L 237, 24.8.1991, s. 25.

⁽⁵⁾ EYVL L 143, 27.6.1995, s. 70.

⁽⁶⁾ EYVL L 75, 15.3.2001, s. 29.

(3) On tarpeen parantaa rautatiejärjestelmän tehokkuutta sen yhdentämiseksi kilpailuksi markkinaksi ottaen samalla huomioon rautateiden erityispiirteet.

(4) Jäsenvaltioiden, joiden raideliikenteestä merkittävä osa tapahtuu sellaisten kolmansien maiden kanssa, joilla on sama raideleveys, joka eroaa unionin pääasiallisen rataverkon raideleveydestä, olisi voitava soveltaa erityisiä operatiivisia sääntöjä, joilla varmistetaan sekä yhteen sovittaminen niiden rataverkon haltijoiden ja kyseessä olevien kolmansien maiden rataverkon haltijoiden välillä että terve kilpailu rautatieyritysten välillä.

(5) Tehdäkseen rautatiekuljetukset tehokkaiksi ja muiden liikennemuotojen kanssa kilpailukykyisiksi jäsenvaltioiden olisi varmistettava, että rautatieyrityksillä on riippumattomien, kaupallisten liikenteenharjoittajien asema siten, että niiden on mahdollista sopeutua markkinoiden tarpeisiin.

(6) Rautatiejärjestelmän tulevan kehityksen ja tehokkaan käytön varmistamiseksi olisi erotettava toisistaan liikennepalvelujen tarjoaminen ja infrastruktuurin toiminta. Sen vuoksi näitä kahta toimintaa on hoidettava erillisinä ja niillä on oltava erillinen kirjanpito. Edellyttäen, että nämä erillisyyttä koskevat vaatimukset täyttyvät, että ei synny eturistiriitoja ja että kaupallisesti arkaluonteisten tietojen luottamuksellisuus taataan, rataverkon haltijoilla olisi oltava mahdollisuus ulkoistaa tietyt hallinnolliset tehtävät, kuten maksujen kerääminen, muille yksiköille kuin rautatieliikennepalvelujen markkinoilla toimiville.

(7) Palvelujen tarjoamisen vapauden periaatetta olisi sovellettava rautatiesektorilla ottaen huomioon tämän sektorin erityispiirteet.

(8) Tehostaakseen kilpailua rautatieliikenteen hoidossa mukavuuden ja käyttäjille tarjottavien palvelujen parantamiseksi jäsenvaltioilla olisi säilyttävä yleinen vastuu asianmukaisen rautatieinfrastruktuurin kehittämisestä.

- (9) Koska infrastruktuurin kustannusten kohdentamisesta ei ole yhteisiä sääntöjä, jäsenvaltioiden olisi rataverkon haltijaa kuultuaan vahvistettava yksityiskohtaiset säännöt rautatieyrittäjiltä rautatieinfrastruktuurin käyttämisestä perittävistä maksusta. Kyseiset säännöt eivät saisi asettaa rautatieyrittäjiä keskenään eri asemaan.
- (10) Jäsenvaltioiden olisi huolehdittava siitä, että rataverkon haltijoilla ja julkisessa omistuksessa tai määräysvallassa olevilla rautatieyrittäjillä on moitteeton varainhoito, ottaen asianmukaisesti huomioon unionin valtiontukisäännöt. Tämä ei rajoita jäsenvaltioiden toimivaltaa infrastruktuurin suunnittelun ja rahoituksen osalta.
- (11) Hakijoille olisi annettava mahdollisuus tuoda esiin näkemyksensä liiketoimintasuunnitelman sisällöstä infrastruktuurin käytön, tarjoamisen ja kehittämisen osalta. Tämän ei olisi välttämättä tarkoitettava sitä, että rataverkon haltijan laatima liiketoimintasuunnitelma olisi julkistettava kokonaisuudessaan.
- (12) Yksityiset haara- ja sivuraiteet, kuten yksityisissä teollisuuslaitoksissa olevat sivuradat ja -raiteet, eivät kuulu tässä direktiivissä määriteltyyn rautatieinfrastruktuuriin, joten rataverkon haltijoille tämän direktiivin nojalla asetettujen velvoitteiden ei pitäisi koskea tällaisten infrastruktuurien haltijoita. Syrjimätön pääsy haara- ja sivuraiteille olisi kuitenkin taattava niiden omistajasta riippumatta, jos niitä tarvitaan liikennepalvelujen tarjoamisen kannalta olennaisesti palvelupaikkoihin pääsemiseksi ja jos niitä käytetään tai saatetaan käyttää enemmän kuin yksi loppuasiakas.
- (13) Jäsenvaltioiden olisi voitava päättää infrastruktuurikustannusten kattamisesta muulla tavoin kuin suoralla valtion rahoituksella, esimerkiksi julkisen ja yksityisen sektorin kumppanuuden ja yksityisen sektorin rahoituksen avulla.
- (14) Rataverkon haltijan tuloslaskelman olisi saatettava tasapainoon kohtuullisen ajanjakson kuluessa, joka, sen jälkeen kun se on vahvistettu, voi ylittyä poikkeuksellisissa olosuhteissa, esimerkiksi jäsenvaltion taloustilanteen merkittävässä ja äkillisessä huonontumisessa, joka vaikuttaa merkittävästi liikenteen määrään sen infrastruktuurissa tai käytettävän julkisen rahoituksen tasoon. Kansainvälisten kirjanpitosääntöjen mukaisesti infrastruktuurihankkeiden rahoittamiseen myönnettyjen lainojen määrät eivät käy ilmi tällaisista tuloslaskelmista.
- (15) Tehokas tavaraliikenne ja erityisesti tehokas rajat ylittävä tavaraliikenne edellyttävät toimia markkinoiden avaamiseksi.
- (16) Sen varmistamiseksi, että oikeuksia käyttää rautatieinfrastruktuuria sovelletaan yhtenäisesti ja syrjimättömästi koko unionin alueella, olisi otettava käyttöön rautatieyrittäjiä koskeva toimilupa.
- (17) Niiden reittien osalta, joilla on väliasemia, uusilla markkinoille tulijoilla olisi oltava oikeus ottaa ja jättää matkustajia reittiosuuden varrella, jotta tällainen liikenne voi olla taloudellisesti kannattavaa ja jotta mahdollisia kilpailijoita ei aseteta epäsuotuisaan asemaan jo toiminnassa oleviin liikenteenharjoittajiin nähden.
- (18) Uusien, avointen ja väliasemia sisältävien kansainvälisten henkilöliikennepalvelujen käyttöönotto ei saisi johtaa kotimaisten henkilöliikennepalvelujen markkinoiden avaamiseen, vaan niiden olisi koskettava vain kansainvälisellä reittiosuudella olevia liitännäisasemia. Uusien palvelujen päätarkoituksena olisi oltava kansainvälisellä matkalla olevien matkustajien kuljettaminen. Sen arvioimiseksi, onko tämä kulloisenkin palvelun päätarkoitus, huomioon olisi otettava eri arviointiperusteita, kuten kotimaisten tai kansainvälisen liikenteen matkustajien kuljetuksesta saatu osuus liikevaihdosta ja matkustajamäärästä sekä matkaisuuden pituus. Asianomaisen kansallisen sääntelyelimen olisi tehtävä arviointi palvelun päätarkoituksesta asianomaisen osapuolen pyynnöstä.
- (19) Rautateiden ja maanteiden julkisista henkilöliikennepalveluista 23 päivänä lokakuuta 2007 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 1370/2007 ⁽¹⁾ mukaan jäsenvaltiot ja paikallisviranomaiset voivat tehdä julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia, joihin voi sisältyä tiettyjen palvelujen tarjoamista koskevia yksino-oikeuksia. Sen vuoksi on tarpeen varmistaa, että mainitun asetuksen säännökset sopivat yhteen kansainvälisten henkilöliikennepalvelujen kilpailulle avaamisen periaatteen kanssa.
- (20) Kansainvälisten henkilöliikennepalvelujen avaaminen kilpailulle voi vaikuttaa julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen mukaisesti tuotettujen rautateiden henkilöliikennepalvelujen järjestelyihin ja rahoitukseen. Jäsenvaltioilla olisi oltava mahdollisuus rajoittaa markkinoille pääsyä, jos tämä oikeus vaarantaisi tällaisten julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten taloudellisen tasapainon ja jos asianomainen sääntelyelin on tämän hyväksynyt objektiivisen taloudellisen arvioinnin perusteella ja julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen tehneiden toimivaltaisten viranomaisten pyynnöstä.
- (21) Arvioitaessa, onko julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen taloudellinen tasapaino vaarantunut, olisi otettava huomioon ennalta määritettyjä perusteita kuten vaikutus minkä tahansa julkisia palveluhankintoja koskevaan sopimukseen sisältyvien palvelujen kannattavuuteen, mukaan lukien siitä aiheutuvat vaikutukset julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen tehneiden toimivaltaisten viranomaisten nettokustannuksiin, matkustajien kysyntä, lippujen hinnoittelu, lipunmyyntijärjestelyt, väliasemien sijainti ja lukumäärä rajan molemmin puolin

⁽¹⁾ EUVL L 315, 3.12.2007, s. 1.

sekä ehdotetun uuden palvelun ajoitus ja vuorotiheys. Tällaisen arvioinnin ja asianomaisen sääntelyelimen päätöksen mukaisesti jäsenvaltioiden olisi voitava myöntää tai evätä haetun kansainvälisen henkilöliikennepalvelun käyttöoikeus taikka muuttaa sitä, sekä myös periä käyttömaksua uuden kansainvälisen henkilöliikennepalvelun liikenteenharjoittajalta, taloudellisen arvioinnin mukaisesti sekä unionin lainsäädäntöä ja yhdenvertaisuuden ja syrjimättömyyden periaatteita noudattaen.

- (22) Henkilöliikennepalvelujen toiminnan edistämiseksi linjoilla, joilla toteutetaan julkisen palvelun velvoitetta, jäsenvaltioiden olisi halutessaan voitava antaa palveluista vastaaville viranomaisille valtuudet periä maksu niiden toimivaltaan kuuluvista henkilöliikennepalveluista. Maksu olisi käytettävä sellaisten julkisen palvelun velvoitteiden rahoittamiseen, jotka asetetaan julkisia palveluhankintoja koskevissa sopimuksissa.
- (23) Sääntelyelimen olisi toimittava tavalla, jolla vältetään eturistiriidat ja mahdollinen osallistuminen käsiteltävänä olevan julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen tekemiseen. Sääntelyelimen toimivaltaa olisi laajennettava siten, että siihen sisältyy kansainvälisen palvelun tarkoituksen ja tarvittaessa olemassa oleviin julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin kohdistuvien mahdollisten taloudellisten vaikutusten arviointi.
- (24) Erikoistuneita infrastruktuureita, kuten suurnopeusyhteyksiä, käytäviin palveluihin investoimiseksi hakijat tarvitsevat oikeusvarmuutta, koska niihin liittyvät investoinnit ovat laajamittaisia ja pitkäaikaisia.
- (25) Sääntelyelinten olisi vaihdettava keskenään tietoja ja tarvittaessa yksittäistapauksissa sovittava yhteen niitä periaatteita ja käytäntöjä, joiden perusteella arvioidaan, vaarantuuko julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen taloudellinen tasapaino. Niiden olisi asteittain laadittava saamiinsa kokemuksiin perustuvia suuntaviivoja.
- (26) Rautatieyritysten välisen terveen kilpailun varmistamiseksi sekä täyden avoimuuden ja palvelujen syrjimättömän saatavuuden ja tarjonnan takaamiseksi olisi erotettava toisistaan liikennepalvelujen tarjoaminen ja palvelupaikkojen ylläpitäminen. Tämän vuoksi on tarpeen, että näitä kahta toimintoa harjoitetaan toisistaan riippumattomasti, kun palvelupaikan ylläpitäjä kuuluu elimeen tai yritykseen, joka harjoittaa toimintaansa määräävässä asemassa myös kansallisesti vähintään yhdellä tavaroiden tai matkustajien kuljetusta koskevan rautatieliikenteen markkina-alueella, jolla paikkaa käytetään. Tällaisen riippumattomuuden ei olisi tarkoitettava sitä, että palvelupaikkoja varten olisi perustettava erillinen oikeushenkilö.

- (27) Palvelupaikkojen syrjimättömän käyttöoikeuden ja rautatieliikenteeseen liittyvien palvelujen tarjoamisen näissä palvelupaikoissa olisi mahdollistettava se, että rautatieyritykset voivat tarjota parempia palveluja matkustajille ja tavaraliikenteen käyttäjille.
- (28) Vaikka sähkön sisämarkkinoita koskevista yhteisistä säännöistä 13 päivänä heinäkuuta 2009 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2009/72/EY⁽¹⁾ säädetään Euroopan sähkömarkkinoiden avaamisesta, kuljetussähkövirta olisi toimitettava rautatieyrityksille pyynnöstä syrjimättömästi. Jos on olemassa vain yksi palveluntarjoaja, tällaisesta palvelusta perittävä maksu olisi määritettävä yhdenmukaisten hinnoitteluperiaatteiden mukaisesti.
- (29) Suhteissa kolmansiin maihin olisi kiinnitettävä erityistä huomiota siihen, että unionin rautatieyrityksillä on vastavuoroinen pääsy näiden kolmansien maiden rautatieliikennemarkkinoille, ja tätä olisi edistettävä rajat ylittävillä sopimuksilla.
- (30) Luotettavien ja riittävien palvelujen varmistamiseksi on välttämätöntä, että rautatieyritykset aina täyttävät tietyt hyvää mainetta, taloudellista vakavaraisuutta ja ammatillista pätevyyttä koskevat vaatimukset.
- (31) Asiakkaiden ja kolmansien osapuolten suojelemiseksi on välttämätöntä varmistaa, että rautatieyritysten vakuutukset ovat riittävät korvausvelvollisuuden varalta. Yrityksen korvausvelvollisuuden kattaminen onnettomuustapauksessa pankkien tai muiden yritysten antamien takuiden muodossa olisi myös sallittava, jos tällainen suoja tarjotaan markkinaehdoin, ei johda valtion tukeen eikä sisällä syrjiviä tekijöitä muita rautatieyrityksiä kohtaan.
- (32) Rautatieyritysten olisi noudatettava myös rautatiepalvelujen tarjontaa koskevaa kansallista ja unionin oikeutta, joita on sovellettava ketään syrjimättä ja joiden tarkoituksena on varmistaa, että yritys voi harjoittaa toimintaansa tietyillä rataosuuksilla turvallisesti ja työnteekijöiden ja kuluttajien terveyden, sosiaaliset olot ja oikeudet asianmukaisesti huomioon ottaen.
- (33) Rautatieyritysten toimilupien myöntämistä, ylläpitoa ja muuttamista koskevien menettelyjen olisi oltava läpinäkyviä ja syrjimättömyysperiaatteen mukaisia.

⁽¹⁾ EUVL L 211, 14.8.2009, s. 55.

- (34) Jotta kaikille rautatieyrityksille voitaisiin varmistaa läpinäkyvyys ja ketään syrjimätön pääsy rautatieinfrastruktuuriin ja palvelupaikkojen käyttöön, kaikki markkinoille pääsyyn tarvittavat tiedot olisi julkaistava verkkoselostuksessa. Verkkoselostus olisi julkaistava ainakin kahdella unionin virallisella kielellä nykyisten kansainvälisten käytäntöjen mukaisesti.
- (35) Rautateiden ratakapasiteetin käyttöoikeuden asianmukaiset myöntämisyjärjestelmät ja kilpailukykyiset liikenteenharjoittajat tuottavat yhdessä entistä paremman liikennemuotojen tasapainon.
- (36) Rataverkon haltijoille olisi tarjottava kannustimia, kuten lisäpalkkioita toimitusjohtajille, käyttömaksujen tason ja infrastruktuurin tarjoamisen kustannusten alentamiseksi.
- (37) Jäsenvaltioiden velvollisuus varmistaa, että rataverkon haltijan suoritustavoitteet ja keskipitkän ja pitkän aikavälin tulot toteutetaan toimivaltaisen viranomaisen ja rataverkon haltijan välisellä sopimuksella, ei saisi vaikuttaa rautatieinfrastruktuurin suunnittelua ja rahoitusta koskevaan jäsenvaltioiden toimivaltaan.
- (38) Rautatieinfrastruktuurin optimaalista käyttöä edistämällä voidaan vähentää yhteiskunnalle liikenteestä aiheutuvia kustannuksia.
- (39) Rataverkon haltijoiden vahvistamien kustannusten jakamisessa sovellettavien menetelmien olisi perustuttava parhaisiin käytettävissä oleviin tietoihin kustannusten aiheutumisesta, ja niillä olisi jaettava kustannukset rautatieyrityksille tarjottujen eri palvelujen mukaan sekä tarvittaessa raideliikenteen kalustotyyppien mukaan.
- (40) Asianmukaisten rautatieinfrastruktuurin hinnoittelujärjestelmien sekä muiden liikenneinfrastruktuurien asianmukaisten hinnoittelujärjestelmien ja kilpailukykyisten liikenteenharjoittajien pitäisi tuottaa yhdessä kestävältä pohjalta paras mahdollinen tasapaino eri liikennemuotojen välillä.
- (41) Periessään lisähintoja rataverkon haltijan olisi määriteltävä selkeät markkinasegmentit, jos liikennepalvelujen tarjoamisen kustannukset, niiden markkinahinnat tai niiden palvelun laatua koskevat vaatimukset eroavat toisistaan merkittävästi.
- (42) Hinnoittelujärjestelmissä ja kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisyjärjestelmissä olisi kaikille yrityksille mahdollistettava yhtäläinen ja ketään syrjimätön markkinoillepääsy, ja niissä olisi mahdollisuuksien mukaan pyrittävä täyttämään kaikkien käyttäjien ja liikennetyyppien tarpeet oikeudenmukaisella ja ketään syrjimättömällä tavalla. Selkeiden järjestelmien olisi mahdollistettava rehellinen kilpailu rautatiepalvelujen tarjonnassa.
- (43) Jäsenvaltioiden asettamissa puitteissa hinnoittelujärjestelmien ja kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisyjärjestelmien olisi kannustettava rataverkon haltijoita optimoimaan infrastruktuurinsa käyttö.
- (44) Rautatieyritysten olisi saatava kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisyjärjestelmistä ja hinnoittelujärjestelmistä jatkuvasti selkeitä ja johdonmukaisia taloudellisia tietoja, joiden perusteella ne voivat tehdä järkeviä päätöksiä.
- (45) Tavaravaunuissa käytettävien, valurautatekniikalla valmistettujen jarruanturoiden aiheuttama vierintämelu on eräs syy melupäästöihin, joita voitaisiin vähentää asianmukaisilla teknisillä ratkaisulla. Melun perusteella eriytettyjä infrastruktuurimaksuja olisi ensisijaisesti sovellettava tavaravaunuihin, jotka eivät täytä Euroopan laajuisen tavanomaisen rautatiejärjestelmän osajärjestelmää liikkuva kalusto — melu koskevasta yhteentoimivuuden teknisestä eritelmästä 23 päivänä joulukuuta 2005 tehdyn komission päätöksen 2006/66/EY⁽¹⁾ vaatimuksia. Jos eriyttäminen aiheuttaa rataverkon haltijalle tulojen menetyksiä, tämä ei saisi vaikuttaa unionin valtiontukisääntöihin.
- (46) Melun perusteella eriytettyjen infrastruktuurimaksujen olisi täydennettävä rautatieliikenteen aiheuttaman melun vähentämistä koskevia muita toimenpiteitä, kuten sellaisten rautatieliikenteen melua koskevien yhteentoimivuuden teknisten eritelmien (YTE) hyväksyminen, joilla vahvistetaan raideliikenteen kulkuneuvojen aiheuttaman melun raja-arvot, melukartoitus ja ympäristömelun arvioinnista ja hallinnasta 25 päivänä kesäkuuta 2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/49/EY⁽²⁾ mukaiset toimintasuunnitelmat melulle altistumisen vähentämiseksi sekä unionin ja kansallisen tason julkinen rahoitus jälkiasennusten tekemiseksi raide-liikenteen kulkuneuvoihin ja melua vähentäviin infrastruktureihin.
- (47) Muita liikennemuotoja varten olisi harkittava vastaavia toimia melun vähentämiseksi kuin toimet, jotka on hyväksytty rautatiealalle.
- (48) Jotta nopeutetaan eurooppalaisen junakulunvalvontajärjestelmän (European Train Control System, ETCS) käyttöönottoa vetureissa, rataverkon haltijoiden olisi muutettava hinnoittelujärjestelmää eriyttämällä se tilapäisesti sellaisten junien osalta, joihin on asennettu ETCS-järjestelmä. Tällaisella eriyttämisellä olisi tarjottava tarvittavat kannustimet varustaa junat ETCS-järjestelmällä.
- (49) Jotta voitaisiin ottaa huomioon rautateiden ratakapasiteetin käyttäjien ja mahdollisten käyttäjien tarve suunnitella liiketoimintaansa sekä asiakkaiden ja rahoittajien tarpeet, rataverkon haltijoiden on tärkeää varmistaa, että ratakapasiteetin käyttöoikeus myönnetään tavalla, jossa kuvastuu tarve pitää yllä ja parantaa palvelun luotettavuustasoa.

⁽¹⁾ EUVL L 37, 8.2.2006, s. 1.⁽²⁾ EYVL L 189, 18.7.2002, s. 12.

- (50) On suotavaa tarjota rautatieyrityksille ja rataverkon haltijalle kannustimia minimoida verkossa esiintyvät häiriöt ja parantaa sen suorituskykyä.
- (51) Jäsenvaltioiden olisi voitava sallia se, että rautatiepalvelujen ostajat osallistuvat suoraan kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämismenettelyyn.
- (52) On tärkeää ottaa huomioon liiketoiminnan vaatimukset sekä hakijoiden että rataverkon haltijan osalta.
- (53) On tärkeää, että rataverkon haltijoiden käytettävissä olevat joustot tulevat täysin hyödynnetyiksi ratakapasiteetin käyttöoikeuksia myönnettäessä, kuitenkin niin, ettei synny ristiriitaa hakijan kohtuullisten vaatimusten kanssa.
- (54) Kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämismenettelyn olisi oltava sellainen, ettei se aseta tarpeettomia rajoitteita sellaisten muiden yritysten aikomuksille, joilla on oikeus käyttää infrastruktuuria oman liiketoimintansa kehittämiseksi tai joiden on tarkoitus hankkia tämä oikeus.
- (55) Kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämismenettelyissä ja hinnoittelujärjestelmissä joudutaan mahdollisesti ottamaan huomioon se, että rautateiden infrastruktuuriverkon eri osat on saatettu suunnitella erilaisia pääasiallisia käyttäjiä silmällä pitäen.
- (56) Koska erilaisilla käyttäjillä ja käyttäjätyypeillä on usein erilainen vaikutus ratakapasiteettiin, eri palvelujen tarpeet on tasapainotettava oikein.
- (57) Viranomaisten kanssa tehdyn sopimuksen mukaisesti tarjottavat palvelut voivat edellyttää erityissäntöjä, jotta palvelut säilyisivät käyttäjien silmissä houkuttelevina.
- (58) Hinnoittelujärjestelmissä ja kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämismenettelyissä olisi otettava huomioon ratakapasiteetin jatkuvasti lisääntyvän täyden käyttöasteen vaikutukset ja viime kädessä kapasiteetin niukkuus.
- (59) Liikennetyyppien suunnittelun vaatimilla eripituisilla ajoilla olisi varmistettava se, että vuosittaisen työaikataulun laatimismenettelyn jälkeen tehtyihin ratakapasiteettia koskeviin hakemuksiin voidaan antaa myönteinen päätös.
- (60) Parhaan mahdollisen tuloksen varmistamiseksi rautatieyritysten kannalta olisi toivottavaa, että edellytetään arvioinnin tekemistä ratakapasiteetin käytöstä, jos käyttäjien tarpeiden tyydyttämiseksi tarvitaan kapasiteettia koskevien hakemusten yhteensovittamista.
- (61) Rataverkon haltijoiden määräävän aseman vuoksi ne olisi veloitettava tarkastelemaan käytettävissä olevaa ratakapasiteettia ja menetelmiä sen kasvattamiseksi, jos kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämismenettelyllä ei pystytä tyydyttämään käyttäjien tarpeita.
- (62) Tiedonpuute muiden rautatieyritysten pyynnöistä sekä järjestelmän sisäisistä rajoitteista saattaa vaikeuttaa ratakapasiteettia koskevien hakemusten optimointia rautatieyrityksissä.
- (63) On tärkeää varmistaa käyttöoikeuden myöntämismenettelyjen parempi yhteensovittaminen, jotta parannettaisiin rautatieliikenteen houkuttelevuutta sellaisessa liikenteessä, jossa käytetään useamman kuin yhden rataverkon haltijan verkkoa, erityisesti kansainvälisessä liikenteessä.
- (64) On tärkeää minimoida kilpailun vääristyminen, jota hinnoitteluperiaatteissa esiintyvät merkittävät erot voivat aiheuttaa joko rautatieinfrastruktuurien tai eri liikennemuotojen välillä.
- (65) On toivottavaa, että määritellään ne infrastruktuuripalvelujen osat, jotka ovat välttämättömiä, jotta liikenteenharjoittaja voi tarjota palveluja, ja jotka olisi tarjottava vähimmäiskäyttömaksuja vastaan.
- (66) Investoinnit rautatieinfrastruktuuriin ovat tarpeen, ja infrastruktuurin hinnoittelujärjestelmien olisi tarjottava rataverkon haltijoille kannustimia tehdä tarkoituksenmukaisia investointeja taloudellisesti järkeviin kohteisiin.
- (67) Infrastruktuurimaksujen sopivan ja oikeudenmukaisen tason vahvistamiseksi rataverkon haltijoiden olisi kirjattava ja vahvistettava käyttöomaisuutensa arvo sekä muodostettava selkeä kuva tekijöistä, jotka määräävät infrastruktuurin toimintaan liittyvät kustannukset.
- (68) Olisi varmistettava, että liikennettä koskevia päätöksiä tehtäessä otetaan huomioon ulkoiset kustannukset ja että rautatieliikenteen infrastruktuurimaksuilla voidaan edistää ulkoisten kustannusten sisällyttämistä hintoihin johdonmukaisesti ja tasapainoisesti kaikissa liikennemuodoissa.
- (69) On tärkeää varmistaa, että kotimaisen ja kansainvälisen liikenteen maksut mahdollistavat rautateille markkinoiden tarpeita vastaavan toiminnan. Infrastruktuurimaksut olisi sen vuoksi vahvistettava niiden kustannusten perusteella, jotka aiheutuvat suoraan rautatieliikenteen harjoittamisesta.
- (70) Valtion rahoitettavaksi jäävä osuus riippuu siitä, miltä osin infrastruktuurien käyttömaksut kattavat kokonaiskustannukset. Jäsenvaltiot voivat vaatia maksujen erilaisia kokonaiskustannusten kattavuustasoja. Infrastruktuurin hinnoittelujärjestelmässä olisi kuitenkin mahdollistettava rataverkon käyttömahdollisuus sellaiselle liikenteen tasolle, joka voi korvata ainakin aiheuttamansa lisäkustannukset.
- (71) Rautatieinfrastruktuuri on luonnollinen monopoli, ja sen vuoksi on tarpeen tarjota rataverkon haltijoille kannustimia kustannusten vähentämiseksi ja infrastruktuurin hallinnoinnin tehostamiseksi.
- (72) Rautatieliikennettä olisi kehitettävä muun muassa käytettävissä olevien unionin välineiden avulla, sanotun kuitenkin vaikuttamatta jo vahvistettuihin painopistealueisiin.

- (73) Rautatieyrityksille myönnettävien alennusten olisi oltava suhteessa tosiasiallisiin hallinnossa saavutettuihin kustannussäästöihin, erityisesti liiketoimintakustannusten säästöihin. Alennuksia voidaan myöntää myös infrastruktuurin tehokkaan käytön edistämiseksi.
- (74) Rautatieyrityksille ja rataverkon haltijalle olisi tarjottava kannustimia minimoida verkossa esiintyvät häiriöt.
- (75) Kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämiseen liittyy rataverkon haltijalle aiheutuvia kustannuksia, joiden maksamista olisi edellytettävä.
- (76) Rautatieinfrastruktuurin tehokas hallinto ja oikeudenmukainen ja ketään syrjimätön käyttö edellyttävät sellaisen sääntelyelimen perustamista, joka valvoo tässä direktiivissä vahvistettujen sääntöjen soveltamista ja toimii muutoksenhakuelimenä, sanotun kuitenkin vaikuttamatta mahdollisuuteen hakea muutosta tuomioistuimessa. Kyseisen sääntelyelimen olisi voitava panna tietopyyntönsä ja päätöksensä täytäntöön määräämällä niihin liittyviä asianmukaisia seuraamuksia.
- (77) Sääntelyelimen rahoituksessa olisi taattava sen riippumattomuus, ja rahoituksen olisi oltava peräisin joko valtion talousarviosta tai alan maksuosuuksista, jotka ovat pakollisia, noudattaen tasapuolisuuden, läpinäkyvyyden, syrjimättömyyden ja suhteellisuuden periaatteita.
- (78) Sääntelyelimen riippumattomuus olisi pyrittävä takamaan henkilöstön nimittämistä koskevilla asianmukaisilla menettelyillä, ja erityisesti olisi varmistettava, että päätöksenteosta vastaavat henkilöt nimittää julkinen viranomainen, joka ei suoraan käytä omistajan oikeuksia sääntelyissä yrityksissä. Tällainen viranomainen voisi olla esimerkiksi parlamentti, presidentti tai pääministeri, jos ne täyttävät tämän ehdon.
- (79) Tarvitaan erityistoimenpiteitä, jotta otettaisiin huomioon tiettyjen jäsenvaltioiden erityinen geopolittinen ja maantieteellinen sijainti ja rautatiealan erityisjärjestelyt monissa jäsenvaltioissa samalla, kun turvataan sisämarkkinoiden yhtenäisyys.
- (80) Rautatiemarkkinoiden kehityksen huomioon ottamiseksi komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti säädösvallan siirron nojalla annettavia delegoituja säädöksiä, jotka koskevat muutoksia tietoihin, jotka toimilupaa hakevan yrityksen on toimitettava, myöhästymisten luokkien luetteloa, käyttöoikeuden myöntämisen menettelyn aikataulua ja sääntelyelimille toimitettavia kirjanpitolietoja. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säädöksiä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asianomaiset asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (81) Jotta voidaan varmistaa tämän direktiivin yhdenmukainen täytäntöönpano, komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa. Tätä valtaa olisi käytettävä yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011⁽¹⁾ mukaisesti.
- (82) Jos tämän direktiivin nojalla perustettu komitea ei anna lausuntoa komission esittämästä luonnoksesta täytäntöönpanosäädökseksi, komission ei olisi hyväksyttävä täytäntöönpanosäädöksiä, jotka koskevat rautatieliikenteen pääasiallista tarkoitusta, arviota uusien kansainvälisten palvelujen vaikutuksista julkisia palveluhankintoja koskevien sopimusten taloudelliseen tasapainoon, henkilöliikennepalveluja tarjoavilta rautatieyrityksiltä perittäviä maksuja, oikeutta käyttää olennaisissa palvelupaikoissa tarjottavia palveluja, toimiluvan saamiseksi noudatettavan menettelyn yksityiskohtia, suoraan aiheutuvien kustannusten laskemiseksi meluvaikutusten hinnoittelussa ja infrastruktuurimaksun eriyttämisessä noudatettavia yksityiskohtaisia sääntöjä, joilla pyritään antamaan kannustimia varustaa junat ETCS-järjestelmällä, sekä sääntelyelinten päätöksentekoa varten kehitettyjä yhteisiä periaatteita ja käytänteitä.
- (83) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitteita, jotka ovat unionin rautateiden kehittämisen edistäminen, rautatieyritysten toimilupien myöntämistä koskevien laajojen periaatteiden vahvistaminen ja rautateiden ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä ja käyttämisestä perittäviä maksuja koskevien järjestelyjen yhteensovittaminen jäsenvaltioissa, koska tällaisten toimilupien myöntämiseen ja rataverkkojen merkittävien osien toimintaan liittyy korostetusti kansainvälinen ulottuvuus ja koska on tarpeen varmistaa tasapuoliset ja syrjimättömät edellytykset infrastruktuurin käyttöoikeudelle, vaan nämä tavoitteet voidaan niiden kansalliset rajat ylittävien vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on näiden tavoitteiden saavuttamiseksi tarpeen.
- (84) Velvollisuus saattaa tämä direktiivi osaksi kansallista lainsäädäntöä olisi rajoitettava koskemaan ainoastaan niitä säännöksiä, joilla muutetaan aikaisempien direktiivien sisältöä. Velvollisuus saattaa aiempiin direktiiveihin nähden sisällöltään muuttumattomat tämän direktiivin säännökset osaksi kansallista lainsäädäntöä perustuu mainittuihin direktiiveihin.

⁽¹⁾ EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.

- (85) Jäsenvaltiot, joilla ei ole rautatiejärjestelmää eikä välittömiä suunnitelmia rakentaa sellaista, joutuisivat täyttämään suhteettoman ja hyödyttömän velvoitteen, jos niiden olisi saatettava tämän direktiivin II ja IV luku osaksi kansallista lainsäädäntöä ja pantava ne täytäntöön. Sen vuoksi tällaiset jäsenvaltiot olisi vapautettava tästä velvoitteesta.
- (86) Jäsenvaltiot ovat selittävistä asiakirjoista 28 päivänä syyskuuta 2011 annetun jäsenvaltioiden ja komission yhteisen poliittisen lausuman ⁽¹⁾ mukaisesti sitoutuneet perustelluissa tapauksissa liittämään ilmoitukseen toimenpiteistä, jotka koskevat direktiivin saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä, yhden tai useamman asiakirjan, josta käy ilmi direktiivin osien ja kansallisen lainsäädännön osaksi saattamiseen tarkoitettujen välineiden vastaavien osien suhde. Tämän direktiivin osalta lainsäätäjää pitää tällaisten asiakirjojen toimittamista perusteltuna.
- (87) Tällä direktiivillä ei ole vaikutusta liitteessä IX olevassa B osassa mainittuihin määräaikoihin, joiden kuluessa jäsenvaltioiden on noudatettava aiempia direktiivejä,

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

I LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1 artikla

Kohde ja soveltamisala

1. Tässä direktiivissä säädetään:
- a) jäljempänä II luvussa vahvistettuun rautateiden infrastruktuurin hallintoon ja jäsenvaltioihin sijoittautuneiden tai sijoittautuvien rautatieyritysten rautatiekuljetustoimintaan sovellettavista säännöistä;
- b) jäljempänä III luvussa vahvistetuista arviointiperusteista, joita sovelletaan kun jäsenvaltiot myöntävät, uusivat tai muuttavat unioniin sijoittautuneille tai sijoittautuville rautatieyrityksille tarkoitettuja toimilupia;
- c) jäljempänä IV luvussa vahvistetuista rautatieinfrastruktuurin käyttömaksujen määrittämiseen ja perimiseen sekä rautateiden ratakapasiteetin käyttööseen myöntämiseen sovellettavista periaatteista ja menettelytavoista.
2. Tätä direktiiviä sovelletaan rautatieinfrastruktuurin käyttöön kotimaaisessa ja kansainvälisessä rautatieliikenteessä.

2 artikla

Soveltamisalan ulkopuolelle jättäminen

1. Jäljempänä olevaa II lukua ei sovelleta rautatieyrityksiin, jotka harjoittavat ainoastaan kaupunki-, esikaupunki- tai alueellista liikennettä erillisissä rautatieinfrastruktuurin paikallisissa ja alueellisissa verkoissa tai verkoissa, jotka on tarkoitettu ainoastaan kaupunkien tai esikaupunkien rautatieliikenteen harjoittamiseen.

Sen estämättä, mitä ensimmäisessä alakohdassa säädetään, kun tällainen rautatieyritys on yrityksen tai muun yhteisön, joka harjoittaa tai yhdistää muuta rautatieliikennettä kuin kaupunki-, esikaupunki- tai alueellista liikennettä, suorassa tai epäsuorassa määräysvallassa, sovelletaan 4 ja 5 artiklaa. Myös 6 artiklaa sovelletaan tällaiseen rautatieyritykseen kyseisen rautatieyrityksen ja sen yrityksen tai yhteisön välisen suhteen osalta, jonka suorassa tai epäsuorassa määräysvallassa se on.

2. Jäsenvaltiot voivat jättää III luvun soveltamisalan ulkopuolelle

- a) yritykset, jotka harjoittavat ainoastaan rautateiden henkilöliikennettä erillisissä paikallisissa ja alueellisissa rautatieinfrastruktuureissa;
- b) yritykset, jotka harjoittavat ainoastaan rautateiden henkilöliikennettä kaupungeissa tai esikaupungeissa;
- c) yritykset, jotka harjoittavat ainoastaan alueellisia rautateiden tavaraliikennepalveluja;
- d) yritykset, jotka harjoittavat ainoastaan tavaraliikennepalveluja yksityisomistuksessa olevassa rautatieinfrastruktuurissa, jota infrastruktuurin omistaja käyttää yksinomaan omaan tavaraliikenteeseensä.

3. Jäsenvaltiot voivat jättää 7, 8, 13 artiklan sekä IV luvun soveltamisalan ulkopuolelle

- a) erilliset rautatieinfrastruktuurin henkilöliikenteen paikalliset ja alueelliset verkot;
- b) verkot, jotka on tarkoitettu ainoastaan rautateiden henkilöliikenteen kaupunki- ja esikaupunkiliikennepalveluihin;
- c) alueelliset verkot, joita 1 kohdan soveltamisalaan kuulumaan rautatieyritys käyttää yksinomaan alueellisiin tavaraliikennepalveluihin, kunnes toinen hakija hakee kyseisen verkon kapasiteetin käyttöoikeutta;
- d) yksityisomistuksessa olevat rautatieinfrastruktuurit, joita infrastruktuurin omistaja käyttää yksinomaan omiin tavarakuljetuksiinsa.

4. Jäsenvaltiot voivat jättää 8 artiklan 3 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle paikalliset ja alueelliset rautatieinfrastruktuurit, joilla ei ole strategista merkitystä rautatiemarkkinoiden toiminnan kannalta, ja IV luvun soveltamisalan ulkopuolelle paikalliset rautatieinfrastruktuurit, joilla ei ole strategista merkitystä rautatiemarkkinoiden toiminnan kannalta, sanotun kuitenkin rajoittamatta 3 kohdan soveltamista. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle aikomuksesta jättää tällaisia rautatieinfrastruktuureja soveltamisalan ulkopuolelle. Komissio päättää 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoa-antavan menettelyn mukaisesti, voidaanko kyseisen rautatieinfrastruktuurin katsoa olevan vailla strategista merkitystä, ottaen huomioon asianomaisten ratojen pituus, niiden käyttöaste ja liikenteen määrä, jota ulkopuolelle jättäminen mahdollisesti koskee.

⁽¹⁾ EUVL C 369, 17.12.2011, s. 14.

5. Jäsenvaltiot voivat jättää 31 artiklan 5 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle kaluston, jota käytetään tai aiotaan käyttää kolmansista maista lähtien tai kolmansiin maihin ja joita käytetään rataverkossa, jonka raideleveys eroaa unionin pääasiallisen rataverkon raideleveydestä.

6. Jäsenvaltiot voivat päättää poiketa 43 artiklan 2 kohdassa, liitteessä VI olevan 2 kohdan b alakohdassa ja liitteessä VII olevissa 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitetuista, ratakapasiteetin jaossa toteutettavan aikataulusuunnittelun jaksoista ja määräajoista, jos sellaisten kansainvälisten reittien perustaminen, joista sovitaan yhteistyössä kolmansien maiden rataverkon haltijoiden kanssa verkossa, jonka raideleveys eroaa unionin pääasiallisen rataverkon raideleveydestä, vaikuttaa merkittävästi ratakapasiteetin ja koon sovellettavaan aikatauluun yleensä.

7. Jäsenvaltiot voivat päättää julkaista hinnoittelupuitteet ja hinnoittelusäännöt, joita sovelletaan erityisesti sellaisiin kansainvälisiin tavaraliikenteen palveluihin kolmansista maista ja kolmansiin maihin, joita tarjotaan rataverkossa, jonka raideleveys eroaa unionin pääasiallisen rataverkon raideleveydestä, 29 artiklan 1 kohdassa säädetyistä poikkeavin välinein ja määräajoin, jos tämä on tarpeen terveen kilpailun varmistamiseksi.

8. Jäsenvaltiot voivat jättää IV luvun soveltamisalan ulkopuolelle rautatieinfrastruktuurin, jonka raideleveys eroaa unionin pääasiallisen rataverkon raideleveydestä ja jossa jäsenvaltion raja-asemilla on ratayhteys jonkin kolmannen maan alueelle.

9. Tätä direktiiviä ei sovelleta yrityksiin, joiden liiketoiminta rajoittuu ainoastaan sukkulaliikennepalvelujen tarjoamiseen maantieliikenteen ajoneuvoille merenalaisten tunnelien kautta tai liikennepalveluihin, joita tarjotaan maantieliikenteen ajoneuvoille sukkulapalvelujen muodossa tällaisten tunnelien läpi, lukuun ottamatta 6 artiklan 1 ja 4 kohtaa sekä 10, 11, 12 ja 28 artiklaa.

10. Jäsenvaltiot voivat jättää II luvun, 14 artiklaa lukuun ottamatta, ja IV luvun soveltamisalan ulkopuolelle rautatiepalvelut, jotka toteutetaan kauttakuljetuksina unionin kautta.

11. Jäsenvaltiot voivat jättää 32 artiklan 4 kohdan soveltamisalan ulkopuolelle junat, joihin ei ole asennettu junakulunvalvontajärjestelmää (European Train Control System, ETCS), ja joita käytetään alueellisessa henkilöliikenteessä ja jotka on otettu ensimmäisen kerran käyttöön ennen vuotta 1985.

3 artikla

Määritelmät

Tässä direktiivissä tarkoitetaan

1) 'rautatieyrityksellä' tämän direktiivin mukaisesti toimiluvan saanutta julkista tai yksityistä yritystä, jonka päätoimena on rautateiden tavaraj- ja/tai henkilöliikenteen harjoittaminen ja

joka on velvollinen huolehtimaan vetopalveluista; tähän kuuluvat myös yksinomaan vetopalveluja tarjoavat yritykset;

2) 'rataverkon haltijalla' elintä tai yritystä, joka on vastuussa erityisesti rautatieinfrastruktuurin rakentamisesta, hallinnoinnista ja kunnossapidosta, mukaan lukien liikenteen hallinta sekä ohjaus, hallinta ja merkinanto; verkkoa tai verkon osaa koskevat rataverkon haltijan tehtävät voidaan antaa eri elimille tai yrityksille;

3) 'rautatieinfrastruktuurilla' kaikkia niitä nimikkeitä, jotka luetaan liitteessä I;

4) 'kansainvälisellä tavaraliikenteellä' liikennettä, jossa juna ylittää vähintään yhden jäsenvaltion rajan; juna voidaan liittää toiseen ja/tai jakaa osiin ja eri osilla voi olla eri lähtöpaikat ja määränpäätt edellyttäen, että kaikki vaunut ylittävät vähintään yhden rajan;

5) 'kansainvälisellä henkilöliikenteellä' henkilöliikennettä, jossa juna ylittää vähintään yhden jäsenvaltion rajan ja jossa liikenteen päätarkoituksena on kuljettaa matkustajia eri jäsenvaltioissa sijaitsevien asemien välillä; juna voidaan liittää toiseen ja/tai jakaa osiin ja eri osilla voi olla eri lähtöpaikat ja määränpäätt edellyttäen, että kaikki vaunut ylittävät vähintään yhden rajan;

6) 'kaupunki- ja esikaupunkiliikenteellä' liikennettä, jonka päätarkoituksena on kaupunkikeskuksen tai taajaman, myös rajojen molemmille puolille ulottuvan taajaman, sekä tällaisen kaupunkikeskuksen tai taajaman ja sitä ympäröivien alueiden välisten liikennetarpeiden täyttäminen;

7) 'alueellisella liikenteellä' liikennettä, jonka päätarkoituksena on alueen, myös rajojen molemmille puolille ulottuvan alueen, liikennetarpeiden täyttäminen;

8) 'kauttakuljetuksella' unionin alueen kautta kulkemista lasaamatta tai purkamatta tavaroita ja/tai ottamatta tai jättämättä matkustajia unionin alueella;

9) 'vaihtoehtoisella reittisuudella' toista saman lähtöpaikan ja määräpaikan välistä reittiä, jos rautatieyritys voi korvata reitit keskenään asianomaisen tavaraj- tai henkilöliikennepalvelun järjestämiseksi;

10) 'toteuttamiskelpoisella vaihtoehdolla' mahdollisuutta käyttää toista palvelupaikkaa, joka mahdollistaa rautatieyritykselle asianomaisen tavaraj- tai henkilöliikennepalvelun harjoittamisen taloudellisesti hyväksyttävällä tavalla;

11) 'palvelupaikalla' rakennelmaa, mukaan lukien maa-alueet, rakennukset ja laitteet, joka on kokonaan tai osittain erityisesti järjestetty yhden tai useamman liitteessä II olevissa 2–4 kohdassa tarkoitettujen palvelujen tarjoamiseen;

- 12) 'palvelupaikan ylläpitäjällä' julkista tai yksityistä yhteisöä, joka vastaa yhden tai useamman palvelupaikan hallinnoinnista tai joka tarjoaa rautatieyrityksille yhtä tai useampaa liitteessä II olevissa 2–4 kohdassa tarkoitettua palvelua;
- 13) 'rajat ylittävällä sopimuksella' kahden tai useamman jäsenvaltion välistä taikka jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välistä sopimusta, jonka tarkoituksena on helpottaa rajat ylittävän raideliikenteen harjoittamista;
- 14) 'toimiluvalla' toimilupaviranomaisen yritykselle myöntämää lupaa, jolla tunnustetaan sen oikeus tarjota rautatieliikennepalveluja rautatieyrityksenä; kyseinen toimintaoikeus voidaan rajoittaa tietyn tyyppisten palvelujen tarjoamiseen;
- 15) 'toimilupaviranomaisella' viranomaista, joka jäsenvaltiossa vastaa toimilupien myöntämisestä;
- 16) 'sopimuksella' sopimusta tai soveltuvin osin järjestelyä hallinnollisten toimenpiteiden puitteissa;
- 17) 'kohtuullisella voitolla' oman pääoman tuottoastetta, jossa otetaan huomioon palvelupaikan ylläpitäjälle aiheutunut riski, mukaan lukien tulolle aiheutunut riski, tai tällaisen riskin puuttuminen, ja joka vastaa viimeksi kuluneiden vuosien keskimääräistä tuottoastetta asianomaisella sektorilla;
- 18) 'käyttöoikeuden myöntämisellä' rataverkon haltijan suorittamaa rautateiden ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä;
- 19) 'hakijalla' rautatieyritystä tai rautatieyritysten kansainvälistä ryhmittymää taikka muita henkilöitä tai oikeussubjekteja, kuten asetuksessa (EY) N:o 1370/2007 tarkoitettuja toimivaltaisia viranomaisia sekä laivaajia, huolitsijoita ja yhdistettyjen kuljetusten harjoittajia, jotka joko julkisen palvelun tarjoamiseen liittyvistä tai kaupallisista syistä haluavat hankkia ratakapasiteettia;
- 20) 'ylikuormitetulla infrastruktuurilla' infrastruktuurin osuutta, johon kohdistuvaa ratakapasiteetin kysyntää ei voida tiettyinä aikoina täysin tyydyttää edes kapasiteetin varaushakemusten yhteensovittamisen jälkeen;
- 21) 'kapasiteetin vahvistamissuunnitelmalla' toimenpidettä tai toimenpiteiden sarjaa, jonka toteuttamiselle on vahvistettu aikataulu ja jonka tarkoituksena on vähentää niitä kapasiteetin rajoitteita, jotka ovat johtaneet infrastruktuurin osuuden nimeämiseen "ylikuormitetuksi infrastruktuuriksi";
- 22) 'yhteensovittamisella' menettelyä, jonka avulla rataverkon haltija ja hakijat yrittävät ratkaista tilanteet, joissa on kilpailuvia ratakapasiteettia koskevia hakemuksia;
- 23) 'puitesopimuksella' julkis- tai yksityisoikeudellista oikeudellisesti sitovaa yleistä sopimusta, jossa määritetään hakijan ja rataverkon haltijan oikeudet ja velvoitteet yhtä aikataulukautta pidemmäksi ajaksi myönnettävän ratakapasiteetin ja samalta ajalta perittävien maksujen osalta;
- 24) 'ratakapasiteetilla' mahdollisuutta laatia aikatauluja reiteille, joiden käyttöoikeutta on haettu tietyksi ajaksi infrastruktuurin jollekin osuudelle;
- 25) 'verkolla' koko rataverkon haltijan hallinnoimaa rautatieinfrastruktuuria;
- 26) 'verkkoselostuksella' asiakirjaa, jossa esitellään yksityiskohteisesti hinnoittelujärjestelmien ja kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisyjärjestelmien yleiset säännöt, määräajat, menettelyt ja perusteet, mukaan lukien muut tiedot, joita tarvitaan ratakapasiteettia koskeissa hakemuksissa;
- 27) 'reitillä' ratakapasiteettia, joka tarvitaan tietyn junan kuljetamiseen paikasta toiseen tietyinä ajanjaksona;
- 28) 'aikataululla' tietoja, joissa määritellään kaikki junien ja liikuvan kaluston suunniteltu liikkuminen kyseisessä infrastruktuurissa aikataulun voimassaoloaikana;
- 29) 'varikkosivuraiteella' sivuraidetta, joka on erityisesti tarkoitettu rautatieliikenteen kulkuneuvojen pysäköintiin kahden ajovuoron välillä;
- 30) 'perusteellisilla huoltopalveluilla' huoltoa, jota ei tehdä rutiniinomaisesti osana päivittäistä toimintaa ja joka edellyttää kulkuneuvon poistamista liikenteestä.

II LUKU

UNIONIN RAUTATEIDEN KEHITTÄMINEN

1 JAKSO

Hallinnon riippumattomuus

4 artikla

Rautatieyritysten ja rataverkon haltijoiden riippumattomuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rautatieyrityksillä, jotka ovat jäsenvaltioiden suorassa tai epäsuorassa omistuksessa tai määräysvallassa, on liikkeenjohdon ja hallinnon sekä hallinnon, talouden ja kirjanpidon sisäisen valvonnan osalta riippumaton asema siten, että erityisesti niiden varat, talousarviot ja tilit ovat erillään valtion varoista, talousarviosta ja tileistä.

2. Rataverkon haltijan on noudatettava jäsenvaltioiden vahvistamia hinnoittelua ja käyttöoikeuden myöntämistä koskevia puitteita ja erityisiä sääntöjä, mutta se on myös vastuussa omasta liikkeenjohdostaan, hallinnostaan ja sisäisestä valvonnastaan.

5 artikla

Rautatieyritysten johtaminen kaupallisten periaatteiden mukaisesti

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rautatieyritykset voivat mukauttaa toimintansa markkinoiden mukaan ja hoitaa tätä toimintaa hallintoelintensä vastuulla tarjotakseen tehokkaita ja tarkoituksenmukaisia palveluja vaadittuun palvelutasoon nähden mahdollisimman alhaisin kustannuksin.

Rautatieyrityksiä on niiden omistusjärjestelyistä riippumatta johdettava kaupallisiin yhtiöihin soveltuvien periaatteiden mukaisesti. Tämä koskee myös jäsenvaltioiden niille asettamia julkisen palvelun velvoitteita ja niiden valtion toimivaltaisten viranomaisten kanssa tekemiä julkisia palveluhankintoja koskevia sopimuksia.

2. Rautatieyritysten on laadittava liiketoimintasuunnitelman, mukaan lukien investointi- ja rahoitusohjelmat. Nämä suunnitelmat on laadittava yrityksen taloudellisen tasapainon sekä muiden teknisten, kaupallisten ja varainhoidon tavoitteiden saavuttamiseksi; suunnitelmissa on myös ilmoitettava keinot, joilla nämä tavoitteet voidaan saavuttaa.

3. Ottaen huomioon kunkin jäsenvaltion antamat yleiset poliittiset suuntaviivat sekä kansalliset, mahdollisesti monivuotiset suunnitelmat ja sopimukset, mukaan lukien investointi- ja rahoitussuunnitelmat, rautatieyrityksillä on erityisesti oltava vapaus

- a) luoda sisäinen organisaationsa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 7, 29 ja 39 artiklan säännösten soveltamista;
- b) säädellä palvelujen tarjoamista ja markkinointia sekä määrätä niiden hinnoittelusta;
- c) päättää henkilöstöään, varojaan ja hankintojaan koskevista asioista;
- d) laajentaa markkinaosuuttaan, kehittää uutta teknologiaa ja uusia palveluja sekä ottaa käyttöön uudistavia johtamismenetelmiä;
- e) kehittää uutta rautatiealaa liittyvää toimintaa.

Tämä kohta ei rajoita asetuksen (EY) N:o 1370/2007 soveltamista.

4. Sen estämättä, mitä 3 kohdassa säädetään, julkisessa omistuksessa tai määräysvallassa olevien rautatieyritysten osakkeenomistajien on voitava vaatia, että merkittäville liikkeenjohdollisille päätöksille on niiden antama etukäteishyväksyntä samaan tapaan kuin yksityisten osakeyhtiöiden osakkeenomistajien

kohdalla kansallisessa yhtiöoikeudessa vahvistettujen sääntöjen mukaisesti. Tämän artiklan säännökset eivät vaikuta johtokunnan jäsenten nimitystä koskeviin jäsenvaltioiden yhtiöoikeuden mukaisiin valvontaelinten toimivaltuuksiin.

2 JAKSO

Rataverkon hallinnon ja liikennetoiminnan sekä eri liikennetoimintatyyppien erottaminen

6 artikla

Tilien eriyttäminen

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rautatieyritysten liikenteen harjoittamiseen liittyvästä liiketoiminnasta ja rautatieinfrastruktuurin hoitoon liittyvästä liiketoiminnasta pidetään erillisiä tuloslaskelmia ja taseita ja että nämä julkaistaan erillisinä. Jommallekummalle toiminnalle maksettavaa julkista rahoitusta ei saa siirtää toiselle.

2. Jäsenvaltiot saavat myös määrätä, että tämä erottaminen edellyttää erillisten yksiköiden perustamista yksittäiseen yritykseen tai että infrastruktuuria ja liikennettä hoitavat erilliset yksiköt.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rautateiden tavaraliikenteen tarjoamiseen liittyvästä liiketoiminnasta ja henkilöliikenteen tarjoamiseen liittyvästä toiminnasta tehdään erilliset tuloslaskemat ja taseet ja että ne julkaistaan erillisinä. Julkisina palveluina tarjottaviin liikennepalveluihin maksettava julkinen rahoitus on kirjattava erikseen asetuksen (EY) N:o 1370/2007 7 artiklan mukaisesti asianmukaisille tileille, eikä sitä saa siirtää muiden liikennepalvelujen tarjoamiseen liittyvään tai muuhun liiketoimintaan.

4. Edellä 1 ja 3 kohdassa tarkoitettujen eri toimintojen kirjanpitoa on hoidettava siten, että on mahdollista valvoa kieltoa, joka koskee yhteen toiminnan lajiin myönnettyjen julkisten varojen siirtämistä toiseen toimintaan, sekä infrastruktuurimaksuista saatavien tulojen ja muista kaupallisista toimista aiheutuvien ylijäämien käyttöä.

7 artikla

Rataverkon haltijan olennaisten toimintojen riippumattomuus

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että infrastruktuurin yhtäläisten ja ketään syrjimättömien käyttömahdollisuuksien kanalta olennaiset toiminnot annetaan tehtäväksi sellaisille elimille tai yrityksille, jotka eivät itse harjoita rautatieliikennettä. Organisaatorisista rakenteista riippumatta on voitava osoittaa, että tämä tavoite on saavutettu.

Olennaisia toimintoja ovat

- a) reittien jakamista koskeva päätöksenteko, johon sisältyy saatavuuden määrittely ja arviointi sekä yksittäisten reittien jakaminen; ja

- b) infrastruktuurimaksuja koskeva päätöksenteko, mukaan lukien maksujen vahvistaminen ja kerääminen, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 29 artiklan 1 kohdan soveltamista.

Jäsenvaltiot voivat kuitenkin antaa rautatieyrittäjälle tai muulle elimelle vastuun rautateiden infrastruktuurin kehittämisen edistämisestä esimerkiksi investoinneilla, kunnossapidolla ja rahoituksella.

2. Jos rataverkon haltija ei ole oikeudelliselta muodoltaan, organisaatioltaan tai päätöksenteoltaan rautatieyrittäjistä riippumaton, IV luvun 2 ja 3 jaksossa tarkoitetut toiminnot suorittaa hinnoitteluelin ja käyttöoikeuden myöntävä elin, jotka ovat oikeudelliselta muodoltaan, organisaatioltaan ja päätöksenteoltaan rautatieyrittäjistä riippumattomia.

3. Jäljempänä IV luvun 2 ja 3 jaksossa olevia viittauksia rataverkon haltijan olennaisiin toimintoihin on pidettävä viittauksina hinnoitteluelimeen ja käyttöoikeuden myöntävään elimeen niiden toimiessa toimivaltuuksiensa mukaisesti.

3 JAKSO

Taloudellisen aseman parantaminen

8 artikla

Rataverkon haltijan rahoitus

1. Jäsenvaltioiden on kehitettävä kansallista rautatieinfrastruktuuriaan ottaen tarvittaessa huomioon unionin yleiset tarpeet, mukaan lukien tarve tehdä yhteistyötä naapureina olevien kolmansien maiden kanssa. Tätä varten niiden on julkaistava asianomaisia osapuolia kuultuaan viimeistään 16 päivänä joulukuuta 2014 viitteellinen rautatieinfrastruktuurin kehittämisstrategia, jonka tavoitteena on tulevaisuuden liikkumistarpeisiin vastaaminen pitämällä kunnossa, uusimalla ja kehittämällä infrastruktuuria rautatiejärjestelmän kestävästi rahoituksen avulla. Strategian on oltava vähintään viisi vuotta kattava ja uusittavissa.

2. Jäsenvaltiot saavat myös myöntää rataverkon haltijalle, ottaen asianmukaisesti huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 93, 107 ja 108 artiklan, sen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuja tehtäviä, infrastruktuurin kokoa ja rahoitustarpeita vastaavaa rahoitusta, erityisesti uusien investointien kattamiseksi. Jäsenvaltiot voivat päättää rahoittaa nämä investoinnit muilla keinoin kuin suoralla valtion rahoituksella. Jäsenvaltioiden on joka tapauksessa noudatettava tämän artiklan 4 kohdassa tarkoitettuja vaatimuksia.

3. Rataverkon haltijan on hyväksyttävä kyseisen jäsenvaltion määrittämän yleisen politiikan puitteissa sekä 1 kohdassa tarkoitettu strategia ja 2 kohdassa tarkoitettu jäsenvaltioiden myöntämä rahoitus huomioon ottaen liiketoimintasuunnitelma, joka sisältää investointi- ja rahoitusohjelmat. Suunnitelmalla on pyrittävä infrastruktuurin optimaaliseen ja tehokkaaseen käyttöön, saataville asettamiseen ja kehittämiseen, varmistamaan rahoituksen tasapaino ja antamaan keinot saavuttaa kyseiset tavoitteet.

Rataverkon haltijan on varmistettava, että tunnetuilla hakijoilla ja mahdollisilla hakijoilla näiden pyynnöstä on pääsy asiaa koskeviin tietoihin ja että niille annetaan mahdollisuus ilmaista näkemyksensä liiketoimintasuunnitelman sisällöstä infrastruktuuriin pääsyä ja sen käyttöä koskevien edellytysten sekä infrastruktuurin luonteen, saataville asettamisen ja kehittämisen osalta ennen kuin rataverkon haltija hyväksyy sen.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tavanomaisissa liikelosuhteissa ja kohtuullisen ajanjakson aikana, joka ei saa ylittää viittä vuotta, rataverkon haltijan tuloslaskelmassa ovat keskenään tasapainossa yhtäältä infrastruktuurin käyttökustannuksista saatavat tulot, muista kaupallisista toimista aiheutuvat ylijäämät, muut kuin takaisinmaksettavat tulot yksityisistä lähteistä ja valtion rahoitus, mukaan lukien mahdolliset ennakkomaksut valtiolta, sekä toisaalta infrastruktuurista aiheutuvat menot.

Jäsenvaltio voi 31 ja 32 artiklassa säädettyjen hinnoitteluperiaatteiden puitteissa edellyttää, että rataverkon haltija saattaa tilinsä tasapainoon ilman valtion rahoitusta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta sitä, että pitkän aikavälin tavoitteena saattaa olla se, että infrastruktuurin käyttäjä kattaa kaikkien liikennemuotojen infrastruktuurikustannukset tasapuolisen ja syrjimättömän liikennemuotojen välisen kilpailun pohjalta, jos rautatieliikenne pystyy kilpailemaan muiden liikennemuotojen kanssa.

9 artikla

Läpinäkyvä velkahuojennus

1. Jäsenvaltioiden on luotava asianmukaiset mekanismit julkisessa omistuksessa tai määräysvallassa olevien rautatieyrittäjien velkaantumisen vähentämiseksi tasolle, joka ei ole esteenä moitteettomalle varainhoidolle ja joka parantaa niiden taloudellista asemaa, sanotun kuitenkaan rajoittamatta unionin valtioneuvoston sääntöjen soveltamista ja Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 93, 107 ja 108 artiklan noudattamista.

2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuihin tarkoituksiin jäsenvaltiot voivat edellyttää erillisen yksikön perustamista rautatieyrittäjien kirjanpitoyksikköjen yhteyteen velkojen kuolettamista varten.

Yksikön taseessa saadaan ottaa huomioon kaikki velat, jotka rautatieyrittäjä ottaa sekä investointien rahoittamiseksi että rautatieliikenteen harjoittamisesta tai rautatieinfrastruktuurista johtuvien ylimääräisten käyttökustannusten kattamiseksi, siihen asti kunnes nämä velat on kuolettettu. Tytäryhtiöiden toiminnasta johtuvia velkoja ei oteta huomioon.

3. Edellä olevia 1 ja 2 kohtaa sovelletaan ainoastaan sellaisiin velkoihin tai niiden korkoihin, joita julkisessa omistuksessa tai määräysvallassa oleville rautatieyrittäjille on aiheutunut siihen päivään mennessä, jona rautatieliikenteen markkinat on avattu kokonaan tai osittain kyseisessä jäsenvaltiossa, ja joka tapauksessa viimeistään 15 päivänä maaliskuuta 2001 tai unioniin liittymispäivänä niiden jäsenvaltioiden osalta, jotka ovat liittyneet unioniin mainitun päivän jälkeen.

4 JAKSO

Oikeus käyttää rautatieinfrastruktuuria ja -palveluja

10 artikla

Rautatieinfrastruktuurin käyttöoikeutta koskevat edellytykset

1. Rautatieyrittäjille on myönnettävä yhtäläisin, syrjimättömät ja läpinäkyvät edellytykset rautatieinfrastruktuurin käyttöoikeus kaikissa jäsenvaltioissa kaikenlaisen rautateiden tavaraliikenteen harjoittamiseen. Tähän oikeuteen kuuluu myös oikeus käyttää infrastruktuuria, joka yhdistää meri- ja sisävesisatamia muihin liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettuihin palvelupaikkoihin, ja infrastruktuuria, jota käyttää tai saattaa käyttää useampi kuin yksi loppuasiakas.

2. Rautatieyrittäjille on myönnettävä oikeus käyttää rautatieinfrastruktuuria kaikissa jäsenvaltioissa kansainvälisen henkilöliikenteen harjoittamiseen. Rautatieyrittäjillä on kansainvälistä henkilöliikennettä harjoittaessaan oikeus ottaa ja jättää matkustajia kansainvälisellä reittisuudella sijaitsevilla asemilla, myös niillä, jotka ovat samassa jäsenvaltiossa. Tähän oikeuteen kuuluu myös oikeus käyttää infrastruktuuria, joka yhdistää liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettuja palvelupaikkoja.

3. Jäljempänä 55 artiklassa tarkoitetun yhden tai useamman asianomaisten sääntelyelimen on määritettävä asianomaisten toimivaltaisten viranomaisten tai asianomaisten rautatieyrittäjien pyynnöstä, onko palvelun päätarkoituksena matkustajien kuljettaminen eri jäsenvaltioissa sijaitsevien asemien välillä.

4. Komissio hyväksyy sääntelyelinten, toimivaltaisten viranomaisten ja rautatieyrittäjien kokemusten sekä 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun verkoston toiminnan perusteella viimeistään 16 päivänä joulukuuta 2016 toimenpiteitä, joissa vahvistetaan tämän artiklan 3 kohdan soveltamiseksi noudatettavan menettelyn ja perusteiden yksityiskohdat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

11 artikla

Käyttöoikeuden ja matkustajien ottamista ja jättämistä koskevan oikeuden rajoittaminen

1. Jäsenvaltiot voivat rajoittaa 10 artiklassa säädettyä käyttöoikeutta tietyn lähtöpaikan ja määrän välisellä osuudella tarjottavien sellaisten palvelujen osalta, joista on tehty yksi tai useampi unionin oikeuden mukainen julkisia palveluhankintoja koskeva sopimus. Tällaisella rajoittamisella ei saa rajoittaa oikeutta ottaa ja jättää matkustajia kansainvälisellä reittisuudella sijaitsevilla asemilla, myös niillä, jotka ovat samassa jäsenvaltiossa, paitsi jos tämän oikeuden käyttäminen vaarantaisi julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen taloudellisen tasapainon.

2. Jäljempänä 55 artiklassa tarkoitetun yhden tai useamman asianomaisten sääntelyelimen on määritettävä objektiivisen taloudellisen arvioinnin ja ennalta määritettyjen perusteiden mukaisesti, vaarantuuko julkisia palveluhankintoja koskevan so-

pimuksen taloudellinen tasapaino, jonkin seuraavista sitä pyytävässä:

- a) julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen tehnyt yksi tai useampi toimivaltainen viranomainen;
- b) muu asiaan liittyvä toimivaltainen viranomainen, jolla on tämän artiklan nojalla oikeus rajoittaa käyttöoikeutta;
- c) rataverkon haltija;
- d) julkisia palveluhankintoja koskevaa sopimusta täytäntöön panna rautatieyrittäjä.

Toimivaltaisten viranomaisten ja julkisia palveluja tarjoavien rautatieyrittäjien on toimitettava yhdelle tai useammalle asianomaiselle sääntelyelimelle tiedot, joita päätöksen tekeminen kohtuudella edellyttää. Sääntelyelimen on tarkasteltava näiden osapuolten toimittamia tietoja ja tarvittaessa pyydettyä kaikilta asianomaisilta osapuolilta tietoja ja aloitettava näiden asianomaisten osapuolten kuuleminen kuukauden kuluessa pyynnön vastaanottamisesta. Sääntelyelimen on kuultava tarvittaessa kaikkia asianomaisia osapuolia ja annettava asianomaisille osapuolille tiedoksi perusteltu päätöksensä ennalta määritetyn kohtuullisen ajan ja joka tapauksessa kuuden viikon kuluessa kaikkien asiaankuuluvien tietojen vastaanottamisesta.

3. Sääntelyelimen on perusteltava päätöksensä ja asetettava määräaika, jonka kuluessa, ja edellytykset, joiden mukaisesti, jokin seuraavista voi pyytää päätöksen uudelleen tarkastelua:

- a) asianomainen yksi tai useampi toimivaltainen viranomainen;
- b) rataverkon haltija;
- c) julkisia palveluhankintoja koskevaa sopimusta täytäntöön panna rautatieyrittäjä;
- d) käyttöoikeutta hakeva rautatieyrittäjä.

4. Komissio hyväksyy sääntelyelinten, toimivaltaisten viranomaisten ja rautatieyrittäjien kokemusten sekä 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun verkoston toiminnan perusteella viimeistään 16 päivänä joulukuuta 2016 toimenpiteitä, joissa vahvistetaan tämän artiklan 1, 2 ja 3 kohdan soveltamiseksi noudatettavan menettelyn ja perusteiden yksityiskohdat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

5. Jäsenvaltiot voivat niin ikään rajoittaa oikeutta ottaa ja jättää matkustajia samassa jäsenvaltiossa kansainvälisellä henkilöliikenteen reittisuudella sijaitsevilla asemilla, jos matkustajien kuljettamiseen kyseisten asemien välillä on myönnetty yksinoikeus käyttöoikeussopimuksen perusteella, joka on tehty ennen 4 päivää joulukuuta 2007 oikeudenmukaisen ja kilpailun perustuvan tarjousmenettelyn perusteella ja unionin oikeuden asiaankuuluvien periaatteiden mukaisesti. Tällaista rajoitusta voidaan soveltaa sopimuksen alkuperäisen keston ajan tai 15 vuotta sen mukaan, kumpi määräaika on lyhyempi.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 1, 2, 3 ja 5 kohdassa tarkoitettuihin päätöksiin voidaan hakea muutosta tuomioistuinmessä.

12 artikla

Henkilöliikennettä harjoittavilta rautatieyrityksiltä perittävä maksu

1. Jäsenvaltiot voivat tässä artiklassa säädetyn edellytyksin sallia, että rautateiden henkilöliikenteestä vastaava viranomaisen perii henkilöliikennettä harjoittavilta rautatieyrityksiltä maksun sellaisten viranomaisen toimivallan piiriin kuuluvien reittiosuuk-sien käytöstä, joilla liikennöidään kahden kyseisessä jäsenvalti-ossa olevan aseman välillä, sanotun kuitenkin rajoittamatta 11 artiklan 2 kohdan soveltamista.

Tässä tapauksessa kotimaan tai kansainvälistä rautateiden hen-kilöliikennettä harjoittavilta rautatieyrityksiltä peritään sama maksu liikennöinnistä reittiosuuksilla, jotka kuuluvat kyseisen viranomaisen toimivallan piiriin.

2. Maksu on tarkoitettu korvaamaan viranomaiselle unionin oikeuden mukaisesti tehdyssä julkisia palveluhankintoja kos-kevassa sopimuksessa asetetut julkisen palvelun velvoitteet. Mak-susta kertyneet ja korvauksena maksettavat tulot eivät saa ylittää sitä, mikä on tarpeen kattamaan kaikki asianomaisten julkisen palvelun velvoitteiden täyttämisenistä aiheutuneet kustannukset tai osa niistä, kun otetaan huomioon kyseisten velvoitteiden täyt-tämisestä saatavat tulot ja kohtuullinen voitto.

3. Maksun on oltava unionin oikeuden mukainen ja sen on noudatettava erityisesti oikeudenmukaisuuden, avoimuuden, syr-jimättömyyden ja suhteellisuuden periaatetta etenkin palvelusta matkustajalta perittävän keskimääräisen hinnan ja maksun suu-ruuden osalta. Tämän kohdan mukaisesti perittyjen maksujen kokonaismäärä ei saa vaarantaa sen rautateiden henkilöliiken-teen taloudellista elinkelpoisuutta, josta ne peritään.

4. Asianomaisten viranomaisten on säilytettävä tiedot mak-suista, jotta niiden alkuperä ja käyttö voidaan jäljittää. Jäsenval-tioiden on toimitettava nämä tiedot komissiolle.

5. Komissio hyväksyy sääntelyelinten, toimivaltaisten viran-omaisten ja rautatieyritysten kokemusten sekä 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitettua verkoston toiminnan perusteella toimenpi-teitä, joissa vahvistetaan tämän artiklan soveltamiseksi noudatet-tavan menettelyn ja perusteiden yksityiskohdat. Nämä täytän-töönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoi-tettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

13 artikla

Palvelujen käyttöoikeutta koskevat edellytykset

1. Rataverkon haltijoiden on tarjottava kaikille rautatieyri-tyksille ketään syrjimättömällä tavalla liitteessä II olevassa 1 koh-dassa vahvistetut vähimmäiskäyttömahdollisuudet.

2. Palvelupaikan ylläpitäjien on tarjottava kaikille rautatieyri-tyksille ketään syrjimättömällä tavalla käyttöoikeus, myös radan käyttöoikeus, liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettuihin palvelupaikkoihin ja näissä palvelupaikoissa tarjottaviin palvelui-hin.

3. Jotta voidaan taata täysi läpinäkyvyys ja syrjimättömyys niiden palvelupaikkojen käyttöoikeuden osalta, joita tarkoitetaan liitteessä II olevan 2 kohdan a, b, c, d, g ja i alakohdassa, sekä palvelujen tarjoaminen näissä palvelupaikoissa, kun tällaisen pal-velupaikan ylläpitäjä on sellaisen elimen tai yrityksen suorassa tai epäsuorassa määräysvallassa, joka on myös aktiivinen ja toi-mii määräävässä asemassa niillä kansallisilla rautatieliikenteen markkinoilla, joilla palvelupaikkaa käytetään, näiden palvelupai-kan ylläpitäjien on oltava organisatorisesti ja päätöksenteon osalta riippumattomia kyseisestä elimestä tai yrityksestä. Tällai-nen riippumattomuus ei edellytä, että palvelupaikkaa varten olisi perustettava erillinen oikeushenkilö, ja se voidaan toteuttaa eril-lisillä yksiköillä yhden oikeussubjektin sisällä.

Tarjoajalla ja elimellä tai yrityksellä on oltava kaikista liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitetuista palvelupaikoista toisistaan erilliset tilit, mukaan lukien erilliset taseet ja tuloslaskelmat.

Jos palvelupaikan tarjonnasta vastaa rataverkon haltija tai jos palvelupaikan ylläpitäjä on rataverkon haltijan suorassa tai epä-suorassa määräysvallassa, vaatimustenmukaisuus tässä kohdassa esitettyjen vaatimusten osalta katsotaan osoitetuksi, jos 7 artiklan vaatimukset täyttyvät.

4. Rautatieyritysten hakemuksiin palvelupaikan käyttöoikeu-den saamiseksi ja palvelujen saamiseksi liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettua palvelupaikassa on vastattava 55 artiklassa tarkoitettua sääntelyelimen asettamaan kohtuulliseen määräai-kaan mennessä. Tällaiset hakemukset voidaan hylätä ainoastaan, jos on olemassa toteuttamiskelpoisia vaihtoehtoja, jotka mah-dollistavat niille kyseessä olevan tavara- tai henkilöliikennepal-velun harjoittamisen samalla tai vaihtoehtoisella reittiosuudella taloudellisesti hyväksyttävin edellytyksin. Tämä ei velvoita pal-velupaikan ylläpitäjää tekemään investointeja resursseihin tai varusteisiin rautatieyritysten kaikkien hakemusten täyttämiseksi.

Jos rautatieyritysten hakemukset koskevat 3 kohdassa tarkoite-tun palvelupaikan ylläpitäjän hallinnassa olevan palvelupaikan käyttöoikeuden saamista ja palvelujen saamista kyseisessä pal-velupaikassa, palvelupaikan ylläpitäjän on perusteltava mahdollinen hylkäävä päätös kirjallisesti ja ilmoitettava toteuttamiskelpoiset vaihtoehdot muissa palvelupaikoissa.

5. Jos liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitetun palvelupaikan ylläpitäjä saa keskenään ristiriitaisia pyyntöjä, sen on yritettävä täyttää kaikki pyynnöt mahdollisimman hyvin. Jos toteutamiskelpoisia vaihtoehtoja ei ole saatavilla ja kaikkien palvelun käyttöoikeutta koskevien pyyntöjen toteuttaminen ei ole osoitettujen tarpeiden perusteella mahdollista, hakija voi valittaa 55 artiklassa tarkoitetulle sääntelyelimelle, jonka on tarkasteltava tapausta ja toteutettava tarvittaessa toimia varmistaakseen, että asianmukainen osuus kapasiteetista myönnetään kyseiselle hakijalle.

6. Jos liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettua palvelupaikkaa ei ole käytetty vähintään kahteen peräkkäiseen vuoteen ja rautatieyritysten kiinnostus tämän palvelupaikan käyttöoikeutta kohtaan on ilmaistu tämän palvelupaikan ylläpitäjälle osoitettujen tarpeiden perusteella, sen omistajan on ilmoitettava palvelupaikan ylläpidon olevan vuokrattavana rautatieliikennepalvelupaikkana kokonaan tai osittain, ellei tämän palvelupaikan ylläpitäjä osoita, että meneillään olevan muuntamisprosessin johdosta mikään rautatieyritys ei voi käyttää palvelupaikkaa.

7. Jos palvelupaikan ylläpitäjä tuottaa jotakin liitteessä II olevassa 3 kohdassa tarkoitetuista palveluista lisäpalveluina, sen on tarjottava ne syrjimättömästi rautatieyrityksille pyynnöstä.

8. Rautatieyritykset voivat hakea muita liitteessä II olevassa 4 kohdassa tarkoitettuja oheispalveluja rataverkon haltijalta tai muilta palvelupaikan ylläpitäjiltä. Palvelupaikan ylläpitäjä ei ole velvollinen toimittamaan näitä oheispalveluja. Jos palvelupaikan ylläpitäjä päättää tarjota muille jotakin näistä palveluista, sen on toimitettava ne syrjimättömästi rautatieyrityksille pyynnöstä.

9. Komissio voi sääntelyelinten ja palvelupaikan ylläpitäjien kokemusten sekä 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun verkoston toiminnan perusteella hyväksyä toimenpiteitä, joissa vahvistetaan liitteessä II olevissa 2–4 kohdassa tarkoitetuissa palvelupaikoissa tarjottavien palvelujen käyttöoikeuden osalta noudatettavan menettelyn ja perusteiden yksityiskohdat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

5 JAKSO

Rajat ylittävät sopimukset

14 artikla

Rajat ylittäviä sopimuksia koskevat yleiset periaatteet

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rajat ylittävissä sopimuksissa olevat määräykset eivät syrji rautatieyrityksiä eivätkä rajoita rautatieyritysten vapautta harjoittaa rajat ylittävää liikennettä.

2. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle rajat ylittävistä sopimuksista viimeistään 16 päivänä kesäkuuta 2013, jos sopimukset on tehty ennen kyseistä päivää, ja ennen niiden tekemistä, jos kyseessä ovat jäsenvaltioiden väliset uudet tai tarkistettavat sopimukset. Komissio päättää, ovatko tällaiset sopimukset unionin oikeuden mukaisia, yhdeksän kuukauden kuluessa ennen 15 päivään joulukuuta 2012 tehtyjen sopimusten ilmoittamisesta ja neljän kuukauden kuluessa jäsenvaltioiden välisten uusien tai tarkistettujen sopimusten ilmoittamisesta. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen.

3. Jäsenvaltioiden on ilmoitettava komissiolle aikomuksestaan aloittaa neuvottelut uusista tai tarkistetuista rajat ylittävistä sopimuksista jäsenvaltioiden ja kolmansien maiden välillä tai tehdä tällaisia sopimuksia, sanotun kuitenkaan rajoittamatta unionin oikeuden mukaista toimivallan jakoa unionin ja jäsenvaltioiden välillä.

4. Jos komissio katsoo kahden kuukauden kuluessa siitä, kun jäsenvaltio on ilmoittanut aikomuksestaan aloittaa 2 kohdassa tarkoitettua neuvottelua, että neuvottelut vaarantaisivat todennäköisesti asianomaisten kolmansien maiden kanssa käynnissä olevien unionin neuvottelujen tavoitteet ja/tai johtaisivat unionin oikeuden vastaiseen sopimukseen, se ilmoittaa asiasta jäsenvaltiolle.

Jäsenvaltioiden on annettava komissiolle säännöllisesti tietoja tällaisista neuvotteluista ja tarvittaessa kutsuttava komissio osallistumaan neuvotteluihin tarkkailijana.

5. Jäsenvaltioilla on lupa soveltaa väliaikaisesti ja/tai tehdä uusia tai tarkistettuja rajat ylittäviä sopimuksia kolmansien maiden kanssa, jos sopimukset ovat unionin oikeuden mukaisia eikä niistä ole haittaa unionin liikennepolitiikan tarkoitukselle ja päämäärille. Komissio hyväksyy tällaiset lupapäätökset. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen.

6 JAKSO

Komission seurantatehtävät

15 artikla

Markkinoiden seurannan soveltamisala

1. Komissio toteuttaa tarvittavat järjestelyt seuratakseen teknisiä ja taloudellisia edellytyksiä ja markkinoiden kehitystä unionin rautatieliikenteessä.

2. Näissä puitteissa komissio kutsuu jäsenvaltioiden edustajia, myös 55 artiklassa tarkoitettujen sääntelyelinten edustajia, ja asianomaisten alojen edustajia, tarvittaessa rautatiealan työmarkkinaosapuolet, käyttäjät sekä alue- ja paikallisviranomaisien edustajat mukaan lukien, osallistumaan tiiviisti työhönsä, jotta nämä voisivat paremmin seurata rautatiesektorin kehittämistä ja markkinoiden kehitystä, arvioida toteutettujen toimenpiteiden vaikutusta ja analysoida komission suunnitteleminen toimenpiteiden vaikutuksia. Tarvittaessa komissio kutsuu myös Euroopan rautatieviraston osallistumaan sen mukaisesti, mitä viraston tehtävistä säädetään Euroopan rautatieviraston perustamisesta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EY) N:o 881/2004 (virastoasetus) ⁽¹⁾.

3. Komissio seuraa verkkojen käyttöä ja puite-edellytysten kehitystä rautatiesektorilla, erityisesti infrastruktuurimaksujen perimistä, kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä, rautatieinfrastruktuuriin tehtyjä investointeja, rautatieliikenteen hinta- ja laatukehitystä, julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin sisältyvää rautatieliikennettä ja toimilupien myöntämistä sekä markkinoiden avautumisen ja yhdenmukaistamisen astetta jäsenvaltioiden välillä, työllisyyden kehitystä ja siihen liittyviä sosiaalisia oloja rautatiealalla. Nämä seurantatoimet eivät vaikuta jäsenvaltioiden toteuttamiin vastaaviin toimiin ja työmarkkinaosapuolten tehtäviin.

4. Komissio antaa kahden vuoden välein Euroopan parlamentille ja neuvostolle kertomuksen

- a) rautatieliikenteen sisämarkkinoiden kehityksestä ja rautatierityksille tarjottavista palveluista liitteessä II tarkoitettulla tavalla;
- b) 3 kohdassa tarkoitetuista puite-edellytyksistä, myös rautateiden julkisen henkilöliikenteen osalta;
- c) unionin rataverkon tilanteesta;
- d) käyttöoikeuksien käytöstä;
- e) tehokkaamman rautatieliikenteen esteistä;
- f) infrastruktuurin rajoituksista;
- g) lainsäädännön tarpeesta.

5. Jäsenvaltiot toimittavat työmarkkinaosapuolten tehtäviä samalla kunnioittaen vuosittain komissiolle komission suorittamaa markkinoiden seuranta varten tarvittavat tiedot verkkojen käytöstä ja puite-edellytysten kehityksestä rautatiesektorilla.

6. Komissio voi hyväksyä toimenpiteitä, joilla varmistetaan jäsenvaltioiden raportointivelvoitteiden yhdenmukaisuus. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

III LUKU

RAUTATIEYRITYSTEN TOIMILUVAT

1 JAKSO

Toimilupaviranomainen

16 artikla

Toimilupaviranomainen

Kunkin jäsenvaltion on nimettävä toimilupaviranomainen, joka vastaa toimilupien myöntämisestä ja tästä luvusta johtuvien velvoitteiden toteuttamisesta.

Toimilupaviranomainen ei saa itse harjoittaa rautatieliikennettä, ja sen on oltava riippumaton kaikista sellaista toimintaa harjoittavista yrityksistä tai yksiköistä.

2 JAKSO

Toimiluvan saamisen edellytykset

17 artikla

Yleiset vaatimukset

1. Yrityksellä on oikeus hakea toimilupaa siinä jäsenvaltiossa, johon se on sijoittautunut.

2. Jos yritys ei täytä tässä luvussa säädettyjä vaatimuksia, jäsenvaltiot eivät saa myöntää toimilupia eivätkä pidä niitä voimassaolaa.

3. Yritykset, jotka täyttävät tässä luvussa säädetty vaatimukset, ovat oikeutettuja saamaan toimiluvan.

4. Yrityksellä ei ole lupaa harjoittaa tämän luvun soveltamisalaan kuuluvaa rautatieliikennettä, jos sille ei ole myönnetty tarjottaviin palveluihin asianmukaista toimilupaa.

Tällainen toimilupa ei kuitenkaan sellaisenaan oikeuta sen haltijaa käyttämään rautatieinfrastruktuuria.

5. Komissio hyväksyy toimenpiteitä, joissa vahvistetaan toimiluvan yhteisen mallin käytön yksityiskohdat, ja jos se on tarpeen rautatieliikennemarkkinoiden terveen ja tehokkaan kilpailun varmistamiseksi, tämän artiklan soveltamiseksi noudatettavan menettelyn yksityiskohdat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

18 artikla

Toimiluvan saamisen edellytykset

Toimilupaa hakevalta yritykseltä on voitava vaatia, että se osoittaa asianomaisen jäsenvaltion toimilupaviranomaisille ennen toimintansa aloittamista, että se kykenee jatkuvasti täyttämään 19–22 artiklassa luetellut hyvää mainetta, taloudellista vakava-raisuutta ja ammatillista pätevyyttä koskevat vaatimukset sekä korvausvelvollisuutensa.

⁽¹⁾ EUVL L 164, 30.4.2004, s. 1.

Kunkin toimilupaa hakevan yrityksen on toimitettava tätä tar-
koitusta varten kaikki tarvittavat tiedot.

19 artikla

Hyvää mainetta koskevat vaatimukset

Jäsenvaltioiden on määriteltävä hyvää mainetta koskevan vaa-
timuksen täyttymisen edellytykset varmistaakseen, että toimi-
lupaa hakevaa yritystä tai sen johtamisesta vastaavia henkilöitä:

- a) ei ole tuomittu vakavista rikoksista, mukaan lukien talous-
rikokset;
- b) ei ole asetettu konkurssiin;
- c) ei ole tuomittu liikenteeseen sovellettavassa erityislainsäädän-
nössä säädetystä vakavista rikkomuksista;
- d) ei ole tuomittu vakavasta tai toistuvasta sosiaali- tai työlain-
säädännön rikkomisesta, mukaan lukien työturvallisuutta ja
työterveyttä koskevan lainsäädännön velvoitteiden rikkomis-
ten, eikä, jos kyseessä on yhtiö, jonka tavoitteena on tullii-
menettelyjen alaisen rajat ylittävän tavaraliikenteen harjoitta-
minen, ole tuomittu tullilainsäädännön vaatimusten rikkomis-
esta.

20 artikla

Taloudellista vakavaraisuutta koskevat vaatimukset

1. Taloudellista vakavaraisuutta koskevat vaatimukset täytty-
vät, kun toimilupaa hakeva yritys voi osoittaa kykenevänsä vas-
taamaan 12 kuukauden ajan olemassa olevista ja mahdollisesti
syntyvistä velvoitteistaan, jotka määrittää realististen oletusten
perusteella.
2. Toimilupaviranomaisen on käytettävä taloudellisen va-
kavaraisuuden tarkistamiseen erityisesti rautatieyrityksen tilin-
pääöstä, tai jos toimilupaa hakevalla yrityksellä ei ole esittää
tilinpääöstä, tämän tasetta. Kunkin toimilupaa hakevan yrityk-
sen on annettava vähintään liitteessä III luetellut tiedot.
3. Toimilupaviranomainen ei saa katsoa toimilupaa hakevan
yrityksen olevan taloudellisesti vakavarainen, jos yrityksen toi-
minnasta on aiheutunut huomattavia tai toistuvia vero- tai so-
siaalimaksurästejä.
4. Toimilupaviranomainen voi vaatia tilintarkastuskertomuk-
sen sekä pankin, julkisen luottolaitoksen, kirjanpitäjän tai tilin-
tarkastajan laatimien aiheellisten asiakirjojen toimittamista.
Näissä asiakirjoissa on oltava liitteessä III luetellut tiedot.
5. Siirretään komissiolle valta antaa 60 artiklan mukaisesti
delegoituja säädöksiä tietyistä liitteeseen III tehtävistä muutoksista.
Liitettä III voidaan tällä tavoin muuttaa toimilupaa hakevilta
yrityksiltä vaadittavien tietojen täsmentämiseksi tai täydentämi-
seksi toimilupaviranomaisten saaman kokemuksen tai rautatieliik-
kennemarkkinoiden kehityksen perusteella.

21 artikla

Ammatillista pätevyyttä koskevat vaatimukset

Ammatillista pätevyyttä koskevat vaatimukset täyttyvät, kun
toimilupaa hakeva yritys voi osoittaa, että sillä on tai vastaisuus-
dessa on hallintorakenne, jolla on tarvittavat tiedot tai kokemus
turvallisen ja luotettavan toiminnan hallinnan ja valvonnan har-
joittamiseen toimiluvassa yksilöidyn toimintatyyppin osalta.

22 artikla

Korvausvelvollisuuden kattamista koskevat vaatimukset

Rautatieyrityksellä on oltava riittävät vakuutukset tai riittävät
markkinaehtoiset takuut, jotta se voi kattaa kansallisen ja kan-
sainvälisen oikeuden mukaisesti korvausvelvollisuutensa onnet-
tomuustilanteissa, erityisesti matkustajien, matkatavaroiden, rah-
din, postin ja kolmansien osapuolten osalta, sanotun kuitenkin
rajoittamatta unionin valtioneuvoston ja Euroopan unionin
toiminnasta tehdyn sopimuksen 93, 107 ja 108 artiklan nou-
dattamista. Tämän velvoitteen estämättä erityyppisten palvelujen
ja erityisesti kulttuuri- ja perinnerautatieliikenteen erityispiirteet
ja riskiprofiili voidaan ottaa huomioon.

3 JAKSO

Toimiluvan voimassaolo

23 artikla

Voimassaoloaika ja -alue

1. Toimilupa on voimassa koko unionin alueella.
2. Toimilupa on voimassa niin kauan kuin rautatieyritys täyt-
tää tässä luvussa säädetty velvollisuudet. Toimilupaviranomainen
voi kuitenkin määrätä säännöllisestä uudelleen tarkastelusta. Täl-
laisessa tapauksessa uudelleen tarkastelu on toteutettava vähin-
tään joka viides vuosi.
3. Toimilupa voidaan sisällyttää erityismääräyksiä toimu-
van peruuttamisesta määräajaksi tai kokonaan.

24 artikla

Väliaikainen toimilupa, hyväksyminen, peruuttaminen määräajaksi ja peruuttaminen kokonaan

1. Toimilupaviranomainen voi, jos on aihetta vakavasti epäil-
lä, että rautatieyritys, jolle tuo viranomainen on myöntänyt toi-
miluvan, ei täytä tämän luvun ja erityisesti 18 artiklan vaa-
timuksia, milloin tahansa tarkastaa, noudattaako yritys kyseisiä
vaatimuksia.

Jos toimilupaviranomainen on vakuuttunut siitä, että rautatie-
yritys ei enää täytä vaatimuksia, sen on peruutettava toimilupa
määräajaksi tai kokonaan.

2. Jos jäsenvaltion toimilupaviranomainen toteaa, että on
syytä vakavasti epäillä, että rautatieyritys, jolle toisen jäsenval-
tion toimilupaviranomainen on myöntänyt toimiluvan, ei täytä
tässä luvussa säädettyjä vaatimuksia, sen on viipymättä ilmoitet-
tava asiasta jälkimmäiselle viranomaiselle.

3. Sen estämättä, mitä 1 kohdassa säädetään, toimilupaviranomainen voi, jos toimilupa peruutetaan määräajaksi tai kokonaan sen vuoksi, että taloudellista vakavaraisuutta koskevaa vaatimusta ei noudateta, myöntää väliaikaisen toimiluvan rautatieyrityksen uudelleenjärjestelyn ajaksi edellyttäen, että turvallisuutta ei vaaranneta. Väliaikainen toimilupa saa kuitenkin olla voimassa enintään kuusi kuukautta sen myöntämispäivästä.

4. Jos rautatieyritys on keskeyttänyt toimintansa kuudeksi kuukaudeksi tai ei ole aloittanut toimintaa kuuden kuukauden kuluessa toimiluvan myöntämisestä, toimilupaviranomainen voi päättää, että toimilupaa on haettava uudestaan tai että se peruutetaan määräajaksi.

Rautatieyritys voi pyytää toiminnan aloittamisen osalta, että vahvistetaan pidempi määräaika ottaen huomioon tarjottavien palvelujen erityinen luonne.

5. Jos rautatieyrityksen oikeudellinen asema muuttuu, erityisesti kun kyseessä on fusio tai yritysosto, toimilupaviranomainen voi päättää, että toimilupaa on haettava uudestaan. Kyseinen rautatieyritys voi jatkaa toimintaansa, jollei toimilupaviranomainen päättä, että turvallisuus vaarantuu. Siinä tapauksessa päätös on perusteltava.

6. Jos rautatieyritys aikoo muuttaa tai laajentaa toimintaansa merkittävästi, toimilupaviranomaisen on tutkittava sen toimilupa uudelleen.

7. Toimilupaviranomainen ei saa antaa rautatieyrityksen säilyttää toimilupaansa, jos yhtiö on haettu konkurssiin tai jos sitä vastaan on aloitettu vastaavanlainen menettely ja jos viranomainen on vakuuttunut siitä, että tyydyttävään taloudelliseen uudelleenjärjestelyyn ei ole realistisia mahdollisuuksia kohtuullisessa ajassa.

8. Kun toimilupaviranomainen myöntää toimiluvan, peruuttaa sen määräajaksi tai kokonaan tai muuttaa sitä, sen on ilmoitettava siitä Euroopan rautatievirastolle välittömästi. Euroopan rautatievirasto ilmoittaa asiasta viipymättä muiden jäsenvaltioiden toimilupaviranomaisille.

25 artikla

Toimilupien myöntämismenettely

1. Asianomaisen jäsenvaltion on julkistettava toimilupien myöntämisessä noudatettavat menettelyt ja ilmoitettava niistä komissiolle.

2. Toimilupaviranomaisen on tehtävä päätös hakemuksesta mahdollisimman nopeasti ja viimeistään kolmen kuukauden kuluessa kaikkien asiaankuuluvien tietojen ja erityisesti liitteessä III tarkoitettujen tietojen toimittamisesta. Toimilupaviranomaisen on otettava huomioon kaikki saatavilla olevat tiedot. Päätös on annettava tiedoksi toimilupaa hakevalle yritykselle viipymättä. Hylkäävä päätös on perusteltava.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimilupaviranomaisen päätöksiin voidaan hakea muutosta tuomioistuimessa.

IV LUKU

RAUTATEIDEN INFRASTRUKTUURIN KÄYTTÖMAKSUJEN PERIMINEN JA RAUTATEIDEN INFRASTRUKTUURIKAPASITEETTIN KÄYTTÖOIKEUDEN MYÖNTÄMINEN

1 JAKSO

Yleiset periaatteet

26 artikla

Ratakapasiteetin tehokas käyttö

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rautatieinfrastruktuurin hinnoittelujärjestelmissä ja kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisyjärjestelmissä noudatetaan tässä direktiivissä vahvistettuja periaatteita ja annetaan siten rataverkon haltijalle mahdollisuus markkinoida ja hyödyntää mahdollisimman tehokkaasti käytettävissä olevaa ratakapasiteettia.

27 artikla

Verkkoselostus

1. Rataverkon haltijan on asianomaisia osapuolia kuultuaan laadittava ja julkaistava verkkoselostus, joka on saatavissa selkeästä maksusta vastaan, joka ei saa ylittää selostuksen julkaisemisesta aiheutuvia kustannuksia. Verkkoselostus on julkaistava vähintään kahdella unionin virallisella kielellä. Verkkoselostuksen sisällön on oltava maksutta saatavilla sähköisessä muodossa rataverkon haltijan verkkosivustolla sekä yhteisellä verkkosivustolla. Rataverkon haltijoiden on perustettava tämä verkkosivusto 37 ja 40 artiklan mukaisen yhteistyönsä puitteissa.

2. Verkkoselostuksessa on määriteltävä rautatieyritysten käytettävissä oleva infrastruktuuri ja siihen on sisällyttävä tietoja kyseisen rautatieinfrastruktuurin käyttöoikeutta koskevista edellytyksistä. Verkkoselostuksessa on oltava tietoja myös edellytyksistä, jotka koskevat rataverkon haltijan rataverkkoon liitettyjen palvelupaikkojen käyttöoikeutta ja palvelujen tarjoamista kyseisissä palvelupaikoissa, tai siinä on ilmoitettava verkkosivusto, jolla kyseiset tiedot ovat maksutta saatavilla sähköisessä muodossa. Verkkoselostuksen sisältö vahvistetaan liitteessä IV.

3. Verkkoselostus on pidettävä ajan tasalla ja sitä on tarvittaessa muutettava.

4. Verkkoselostus on julkaistava vähintään neljä kuukautta ennen ratakapasiteettia koskevien hakemusten jättämiselle asetettua määräajan päättymistä.

28 artikla

Rautatieyritysten ja infrastruktuurin haltijoiden väliset sopimukset

Rautatieliikennepalveluja harjoittavien yritysten on tehtävä tarvittavat julkisoikeudelliset tai yksityisoikeudelliset sopimukset käyttämänsä rautatieinfrastruktuurin infrastruktuurin haltijan kanssa. Kyseisten sopimusten ehtojen on oltava syrjimättömiä ja läpinäkyviä tämän direktiivin mukaisesti.

2 JAKSO

Infrastruktuuri- ja palvelumaksut

29 artikla

Maksujen vahvistaminen, määrittäminen ja periminen

1. Jäsenvaltioiden on vahvistettava hinnoittelupuitteet ottaen kuitenkin huomioon hallinnon riippumattomuus, josta säädetään 4 artiklassa.

Jollei mainitusta edellytyksestä muuta johdu, jäsenvaltioiden on myös vahvistettava hinnoittelun erityissäännöt tai annettava sitä koskeva valtuutus rataverkon haltijalle.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että verkkoselostus sisältää hinnoittelupuitteet ja hinnoittelusäännöt tai että siinä ilmoitetaan verkkosivusto, jolla hinnoittelupuitteet ja hinnoittelusäännöt julkaistaan.

Rataverkon haltijan on määritettävä ja perittävä infrastruktuurin käyttömaksut vahvistettujen hinnoittelupuitteiden ja hinnoittelusääntöjen mukaisesti.

Kansallisella parlamentilla voi olla oikeus tarkastella ja tarvittaessa tarkistaa rataverkon haltijan määrittämien maksujen tasoa, rajoittamatta kuitenkaan 4 artiklassa säädettyä hallinnon riippumattomuutta ja edellyttäen, että tällainen oikeus on suoraan myönnetty perustuslaissa ennen 15 päivään joulukuuta 2010. Tällaisessa mahdollisessa tarkistuksessa on varmistettava, että maksut ovat tämän direktiivin, vahvistettujen hinnoittelupuitteiden ja hinnoittelusääntöjen mukaisia.

2. Rataverkon haltijoiden on varmistettava, että voimassa oleva hinnoittelujärjestelmä perustuu samoihin periaatteisiin koko verkon alueella, paitsi jos on tehty 32 artiklan 3 kohdan mukaisia erityisjärjestelyjä.

3. Rataverkon haltijoiden on varmistettava, että hinnoittelujärjestelmän soveltaminen johtaa tasapuolisten ja ketään syrjimättömien maksujen perimiseen eri rautatieyrityksiltä, jotka tarjoavat vastaavia palveluja samanlaisella markkinoiden osalla, ja että tosiasiallisesti sovellettavat maksut ovat verkkoselostuksessa määrättyjen sääntöjen mukaisia.

4. Rataverkon haltijan on pidettävä luottamuksellisina tietoina hakijoiden sille toimittamiin tietoihin liittyviä liikesalaisuuksia.

30 artikla

Infrastruktuurikustannukset ja tilit

1. Rataverkon haltijoille on tarjottava kannustimia infrastruktuurin tarjoamisesta aiheutuvien kustannusten vähentämiseksi ja sen käytöstä perittävien maksujen alentamiseksi kiinnittäen asianmukaisesti huomiota turvallisuuteen sekä infrastruktuuripalvelun laadun ylläpitämiseen ja parantamiseen.

2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltaisen viranomaisen ja rataverkon haltijan välillä tehdään sopimus, joka

täyttää liitteessä V esitetyt peruseriaatteen ja -tekijät ja jonka kesto on vähintään viisi vuotta, sanotun kuitenkaan vaikuttamatta niiden rautatieinfrastruktuurin suunnittelua ja rahoitusta koskevaan toimivaltaan ja talousarviota koskevaan vuotuisuusperiaatteeseen soveltuvilta osin.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 15 päivään joulukuuta 2012 voimassa olevia sopimuksia muutetaan tarvittaessa niiden yhtenäistämiseksi tämän direktiivin kanssa niitä uudistettaessa tai viimeistään 16 päivänä kesäkuuta 2015

3. Jäsenvaltioiden on pantava täytäntöön 1 kohdassa tarkoitettut kannustimet joko 2 kohdassa tarkoitettulla sopimuksella tai sääntelytoimenpiteillä taikka soveltamalla kannustinyhdistelmää, johon kuuluu sopimuksessa määrättyjä kustannusten vähennyksiä ja maksuja alentavia sääntelytoimenpiteitä.

4. Jos jäsenvaltio päättää panna täytäntöön 1 kohdassa tarkoitettut kannustimet sääntelytoimenpiteillä, tämän on perustuttava saavutettavissa olevien kustannusten vähennyksien analyysiin. Tämä ei vaikuta sääntelyelimen toimivaltaan tarkistaa 56 artiklassa tarkoitettuja maksuja.

5. Edellä 2 kohdassa tarkoitettujen sopimuksen ehdoista ja niiden maksujen määräytymisperusteista, joista on sovittu rahoituksen antamiseksi rataverkon haltijalle, on sovittava etukäteen koko sopimuskauden ajaksi.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että toimivaltainen viranomainen ja rataverkon haltija ilmoittavat hakijoille ja mahdollisille hakijoille näiden sitä pyytäessä sopimuksen sisällöstä ja antavat niille mahdollisuuden esittää siitä näkemyksensä ennen sen allekirjoittamista. Sopimus julkaistaan kuukauden kuluessa sen tekemisestä.

Infrastruktuurin haltijan on varmistettava liiketoimintasuunnitelmansa yhteensopivuus sopimuksen määräysten kanssa.

7. Rataverkon haltijoiden on laadittava ja pidettävä ajan tasalla rekisteri omaisuudestaan sekä omaisuudesta, jonka hallinnoinnista ne vastaavat. Rekisteriä käytetään omaisuuden korjaamisen tai korvaamisen edellyttämän rahoituksen arviointiin. Siinä on liitettävä yksityiskohtaiset tiedot infrastruktuurin uusimisesta ja parantamisesta aiheutuvista menoista.

8. Rataverkon haltijoiden on luotava menetelmä kustannusten jakamiseksi rautatieyrityksille tarjottujen eri palvelujen mukaan. Jäsenvaltiot voivat edellyttää etukäteishyväksyntää. Tämä menetelmä on saatettava ajoittain ajan tasalle parhaan kansainvälisen käytännön perusteella.

31 artikla

Hinnoitteluperiaatteen

1. Rautateiden infrastruktuurin käyttömaksut on maksettava infrastruktuurin haltijalle ja palvelujen käyttömaksut palvelupaidan ylläpitäjälle, ja maksut on käytettävä niiden liiketoimien rahoittamiseen.

2. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että rataverkon haltija ja palvelupaikan ylläpitäjä toimittavat sääntelyelimelle kaikki tarvittavat tiedot asetetuista maksuista, jotta sääntelyelin voi huolehtia 56 artiklassa tarkoitetuista tehtävistään. Rataverkon haltijan ja palvelupaikan ylläpitäjän on tässä suhteessa voitava osoittaa rautatieyrityksille, että rautatieyritykseltä 30–37 artiklan mukaisesti tosiasiallisesti laskutettavat infrastruktuuri- ja palvelumaksut noudattavat verkkoselostuksessa määrättyä menettelyä, sääntöjä ja tapauskohtaisesti taulukoita.

3. Vähimmäiskäyttömahdollisuuksista ja palvelupaikkoja yhdistävän infrastruktuurin käyttöoikeuksista perittävät maksut on vahvistettava niiden kustannusten perusteella, jotka aiheutuvat suoraan junaliikenteen harjoittamisesta, sanotun kuitenkaan rajoittamatta tämän artiklan 4 tai 5 kohdan tai 32 artiklan soveltamista.

Ennen 16 päivään kesäkuuta 2015 komissio hyväksyy toimenpiteitä, joilla vahvistetaan yksityiskohtaiset säännöt junaliikenteen harjoittamisesta suoraan aiheutuvien kustannusten laskemiseksi. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

Rataverkon haltija voi päättää mukautua asteittain näihin yksityiskohtaisiin sääntöihin enintään neljän vuoden kuluttua siitä, kun nämä täytäntöönpanosäädökset ovat tulleet voimaan.

4. Edellä 3 kohdassa tarkoitettuihin infrastruktuurimaksuihin voi sisältyä maksu, jossa otetaan huomioon kapasiteetin niukkuus määriteltävällä infrastruktuurin osalla aikoina, jolloin se on ylikuormitettu.

5. Edellä 3 kohdassa tarkoitettuja infrastruktuurimaksuja voidaan tarkistaa junan toiminnasta aiheutuvien ympäristövaikutusten kustannusten huomioon ottamiseksi. Tällainen tarkistus on suhteutettava aiheutetun vaikutuksen suuruuteen.

Perustuen rataverkon haltijoiden, rautatieyritysten, sääntelyelinten ja toimivaltaisten viranomaisten saamiin kokemuksiin ja ottaen huomioon olemassa olevat melun perusteella eriyttämistä koskevat järjestelmät komissio hyväksyy täytäntöönpanotoimenpiteitä, joilla vahvistetaan meluvaikutusten hinnoittelussa noudatettavat yksityiskohtaiset säännöt, hinnoittelun soveltamisaika mukaan luettuna, ja mahdollistetaan infrastruktuurimaksujen eriyttäminen, jotta voidaan tarvittaessa ottaa huomioon altistuvan alueen herkkyys, varsinkin altistuvan väestön määrä ja junan kokoonpano, jolla on vaikutusta melupäästöjen tasoon. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen. Ne eivät saa aiheuttaa rautatieyritysten välisen kilpailun aiheutonta vääristymistä eivätkä haitata rautatiealan yleistä kilpailukykyä.

Mahdollisten infrastruktuurimaksujen muutosten, jotka tehdään meluvaikutuksista aiheutuvien kustannusten huomioon ottamiseksi, on tuettava taloudellisesti toteuttamiskelpoisimman saatavilla olevan melua rajoittavan jarruteknologian jälkiasentamista vaunuihin.

Rataverkon haltijan kokonaistuloja kartuttavien ympäristökustannusten sisällyttäminen hintoihin on kuitenkin sallittua ainoastaan siinä tapauksessa, että tällaisia maksuja sovelletaan maanteiden tavaraliikenteeseen unionin oikeuden mukaisesti.

Jos ympäristökustannuksiin perustuvista maksuista aiheutuu ylimääräisiä tuloja, jäsenvaltioiden on päätettävä, kuinka kyseiset tulot käytetään.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että tarvittavat tiedot säilytetään ja että ympäristökustannuksista aiheutuvien maksujen alkuperä ja niiden soveltaminen voidaan jäljittää. Jäsenvaltioiden on toimitettava nämä tiedot komissiolle pyynnöstä.

6. Epäsuotuisien ja suhteettomien vaihtelujen välttämiseksi 3, 4 ja 5 kohdassa tarkoitettut maksut voidaan laskea keskimääräisinä kohtuulliselta junaliikenteen määraltä ja aikaväliltä. Infrastruktuurimaksujen suuruus on kuitenkin suhteutettava liikenteen osuuteen kustannuksista.

7. Maksu, joka määrätään liitteessä II olevassa 2 kohdassa tarkoitettua radan käyttöoikeudesta palvelupaikoissa ja palvelujen tarjoamisesta kyseisissä paikoissa, ei kuitenkaan saa ylittää niiden tarjoamisesta aiheutuvia kustannuksia lisättynä kohtuullisella voitolla.

8. Jos liitteessä II olevissa 3 ja 4 kohdassa luetellut lisäpalvelut ja oheispalvelut tarjoaa ainoastaan yksi palveluntarjoaja, palvelusta perittävä maksu ei saa ylittää sen tarjoamisesta aiheutuvia kustannuksia lisättynä kohtuullisella voitolla.

9. Kapasiteetista, jota käytetään infrastruktuurin kunnossapitoon, voidaan periä maksu. Kyseiset maksut eivät saa ylittää kunnossapidosta rataverkon haltijalle aiheutuvaa tulojen nettomenetystä.

10. Liitteessä II olevissa 2, 3 ja 4 kohdassa tarkoitettujen palvelupaikkojen ylläpitäjän on annettava rataverkon haltijalle maksuja koskevat tiedot, jotka sisällytetään verkkoselostukseen, tai ilmoitettava verkkosivusto, jolla kyseiset tiedot ovat maksutta saatavilla sähköisessä muodossa 27 artiklan mukaisesti.

32 artikla

Hinnoitteluperiaatteisiin liittyvät poikkeukset

1. Saadakseen rataverkon haltijalle aiheutuneet kustannukset katetuksi täysimääräisesti, jäsenvaltio voi markkinoiden niin salliessa periä lisähintoja toimivien, läpinäkyvien ja ketään syrjimättömien periaatteiden perusteella taaten kuitenkin samalla rautatiealan markkinasegmenttien parhaan mahdollisen kilpailukykyyn. Hinnoittelujärjestelmässä on otettava huomioon rautatieyritysten aikaansaama tuottavuuden kasvu.

Maksut eivät kuitenkaan saa olla niin korkeita, että infrastruktuuria eivät voi käyttää sellaiset markkinasegmentit, jotka pysyvät maksamaan vähintään rautatieliikenteen harjoittamisesta suoraan aiheutuvat kustannukset sekä sen katetuoton, jonka markkinat kestävät.

Ennen kuin jäsenvaltiot hyväksyvät tällaisten lisähintojen perimisen, niiden on varmistettava, että rataverkon haltijat arvioivat lisähintojen merkittävyyden tietyillä markkinasegmenteillä tarkastellen vähintään liitteessä VI olevassa 1 kohdassa lueteltuja vastapareja ja säilyttäen niistä asiaankuuluvat. Rataverkon haltijoiden määrittelemien markkinasegmenttien luetteloon on sisällyttävä ainakin seuraavat kolme segmenttiä: tavaraliikenne, julkisia palveluhankintoja koskevan sopimuksen puitteissa harjoitettava henkilöliikenne ja muu henkilöliikenne.

Rataverkon haltijat voivat erottaa näiden lisäksi muita markkinasegmenttejä kuljetettavina olevien hyödykkeiden tai matkustajien mukaan.

Markkinasegmentit, joilla rautatieyritykset eivät nykyisellään toimi, mutta joilla ne voivat tarjota palveluja hinnoittelujärjestelmän voimassaoloaikana, on niin ikään määriteltävä. Rataverkon haltija ei saa asettaa lisähintaa kyseisten markkinasegmenttien hinnoittelujärjestelmässä.

Markkinasegmenttien luettelo on julkaistava verkkoselostuksessa, ja sitä on tarkistettava vähintään joka viides vuosi. Jäljempänä 55 artiklassa tarkoitettu sääntelyelin valvoo tätä luetteloa 56 artiklan mukaisesti.

2. Niiden kolmansista maista ja kolmansiin maihin suoritettavien tavarakuljetusten osalta, joita liikennöidään rataverkossa, jonka raideleveys eroaa unionin pääasiallisen rataverkon raideleveydestä, rataverkon haltijat voivat vahvistaa korkeampia maksuja aiheutuneiden kustannusten täysimääräiseksi kattamiseksi.

3. Rataverkon haltija voi tulevia erityisiä investointihankkeita tai sellaisia erityisiä investointihankkeita varten, jotka on saatettu päätökseen vuoden 1988 jälkeen, määrätä tai pitää voimassa korkeampia maksuja, jotka perustuvat kyseisten hankkeiden pitkän aikavälin kustannuksiin, jos hankkeet lisäävät tehokkuutta tai kustannusvaikuttavuutta tai molempia ja jos niihin ei muuten voida tai olisi voitu ryhtyä. Tällaisiin maksujärjestelyihin voi myös sisältyä uusiin investointeihin liittyvien riskien jakamista koskevia sopimuksia.

4. Komission päätöksessä 2009/561/EY⁽¹⁾ määriteltyjen rautatieliikennekäytävien käytöstä perittävät infrastruktuurimaksut on eriytettävä niin, että annetaan kannustimia varustaa junat ETCS-järjestelmällä, joka vastaa komission päätöksellä

2008/386/EY⁽²⁾ hyväksyttyä versiota ja sitä seuraavia versioita. Eriyttäminen ei saa vaikuttaa rataverkon haltijan saamien kokonaistulojen määrään.

Tämän velvoitteen estämättä jäsenvaltiot voivat päättää olla soveltamatta eriytettyjä infrastruktuurimaksuja päätöksessä 2009/561/EY määriteltyihin ratoihin, joilla saavat liikennöidä ainoastaan junat, joissa on ETCS-järjestelmä.

Jäsenvaltiot voivat päättää soveltaa tätä eriyttämistä myös ratoihin, joita ei yksilöidä päätöksessä 2009/561/EY.

Ennen 16 päivään kesäkuuta 2015 ja vaikutustenarvioinnin jälkeen komissio hyväksyy toimenpiteitä, joiden mukaisesti infrastruktuurimaksun eriyttämisessä noudatettavia yksityiskohtaisia sääntöjä sovelletaan, päätöksellä 2009/561/EY vahvistetun ERTMS-järjestelmän käyttöönottosuunnitelman aikataulun mukaisesti ja varmistaen, että tämä ei vaikuta rataverkon haltijan saamien kokonaistulojen määrään. Näillä täytäntöönpanotoimenpiteillä mukautetaan eriyttämistä koskevia yksityiskohtaisia sääntöjä, joita sovelletaan paikallis- ja alueliikenteen juniin, jotka käyttävät rajattua osaa päätöksessä 2009/561/EY yksilöidyistä rautatieliikennekäytävistä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenetelyä noudattaen. Ne eivät saa aiheuttaa rautatieyritysten välisen kilpailun aiheutonta vääristymistä eivätkä haitata rautatiealan yleistä kilpailukykyä.

5. Syrjinnän estämiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että rataverkon haltijan keskimääräiset maksut ja rakakustannuksiin perustuvat maksut sen infrastruktuurin samanlaisesta käytöstä ovat vertailukelpoisia ja että samanlaisilta palveluilta samalla markkinasegmentillä peritään samat maksut. Rataverkon haltijan on osoitettava verkkoselostuksessa, että hinnoittelujärjestelmä täyttää nämä vaatimukset, edellyttäen, että tämä voidaan tehdä ilmaisematta liikesalaisuuksia.

6. Jos rataverkon haltija aikoo muuttaa tämän artiklan 1 kohdassa tarkoitettuja hinnoittelujärjestelmän olennaisia osia, sen on julkistettava ne vähintään kolme kuukautta ennen 27 artiklan 4 kohdan mukaista verkkoselostuksen julkaisemisen määräaikaa.

33 artikla

Alennukset

1. Sen estämättä, mitä tämän direktiivin 31 artiklan 3 kohdassa säädetään suorien kustannusten periaatteesta, kaikissa alennuksissa, joita rataverkon haltija antaa rautatieyrityksiltä mistä tahansa palveluista perimistään maksuista, on noudatettava tässä artiklassa vahvistettuja perusteita, sanotun kuitenkin rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 101, 102, 106 ja 107 artiklan soveltamista.

2. Lukuun ottamatta 3 kohtaa alennukset eivät voi olla suu-remmat kuin rataverkon haltijalle hallintokustannusten osalta koituvaa todellinen säästö. Alennuksen suuruutta määritettäessä ei voida ottaa huomioon kustannussäästöjä, jotka on jo otettu huomioon perittävässä maksussa.

⁽¹⁾ Komission päätös 2009/561/EY, tehty 22 päivänä heinäkuuta 2009, päätöksen 2006/679/EY muuttamisesta Euroopan laajuisen tavanomaisen rautatiejärjestelmän ohjaus-, hallinta- ja merkinanto-osajärjestelmään liittyvän yhteentoimivuuden teknisen eritelmän käyttöönoton osalta (EUVL L 194, 25.7.2009, s. 60).

⁽²⁾ Komission päätös 2008/386/EY, tehty 23 päivänä huhtikuuta 2008, Euroopan laajuisen tavanomaisen rautatiejärjestelmän ohjaus-, hallinta- ja merkinanto-osajärjestelmää koskevasta yhteentoimivuuden teknisestä eritelmästä tehdyn päätöksen 2006/679/EY liitteen A ja Euroopan laajuisen suurten nopeuksien rautatiejärjestelmän ohjaus-, hallinta- ja merkinanto-osajärjestelmää koskevasta yhteentoimivuuden teknisestä eritelmästä tehdyn päätöksen 2006/860/EY liitteen A muuttamisesta (EUVL L 136, 24.5.2008, s. 11).

3. Rataverkon haltijat voivat ottaa käyttöön kaikille infrastruktuurin käyttäjille tarkoitettuja järjestelmiä, jotka koskevat määrättyjä liikennevirtoja ja joissa myönnetään määräaikaista alennuksia uuden rautatieliikenteen kehittämisen kannustamiseksi tai alennuksia, joilla kannustetaan käyttämään erityisen vähän käytettyjä ratoja.

4. Alennukset saavat koskea vain niitä maksuja, jotka peritään määrättyä infrastruktuurin osalta.

5. Samanlaisiin palvelutyyppeihin on sovellettava samanlaisia alennusjärjestelmiä. Alennusjärjestelmiä on sovellettava syrjimättä kaikkiin rautatieyrityksiin.

34 artikla

Järjestelmä sellaisten ympäristö-, onnettomuus- ja infrastruktuurikustannusten korvaamiseksi, joilla muita liikennemuotoja ei rasi

1. Jäsenvaltiot voivat perustaa tietyksi määräajaksi järjestelmän, jolla korvataan rautatieinfrastruktuurin käytön osalta ne ympäristö-, onnettomuus- ja infrastruktuurikustannukset, joilla ei todistetusti rasi kilpailevia liikennemuotoja, jos nämä kustannukset ylittävät rautateiden vastaavanlaiset kustannukset.

2. Jos yksinoikeudella toimiva rautatieyritys saa korvausta, korvauksen saamisen on näytävä vastaavana etuna käyttäjälle.

3. Käytetyn menetelmän ja tehtyjen laskelmien on oltava julkisia. Erityisesti on oltava mahdollista osoittaa ne kilpailevan liikenneinfrastruktuurin erityiset perimättä jääneet kustannukset, joilta vältetään, sekä varmistaa, että järjestely myönnetään yrityksille syrjimättömin perustein.

4. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että järjestelmä on Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 93, 107 ja 108 artiklan mukainen.

35 artikla

Suorituskannustinjärjestelmä

1. Infrastruktuurin hinnoittelujärjestelmien on kannustettava rautatieyrityksiä ja rataverkon haltijaa minimoimaan häiriöt ja parantamaan rataverkon suorituskykyä suorituskannustinjärjestelmällä. Tähän järjestelmään saattaa sisältyä seuraamuksia verkon toiminnalle häiriötä tuottavista toimista, korvauksia häiriöistä kärsiville yrityksille ja palkintomaksuja ennakoitua paremmasta suorituskyvystä.

2. Liitteessä VI olevassa 2 kohdassa lueteltuja suorituskannustinjärjestelmän perusperiaatteita on sovellettava koko verkkoon.

3. Siirretään komissiolle valta antaa 60 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä liitteessä VI olevaan 2 kohdan c alakohdassa tehtävistä muutoksista. Liitteessä VI olevaa 2 kohdan c alakohdassa voidaan tällä tavoin muuttaa rautatiemarkkinoiden kehityksen sekä 55 artiklassa tarkoitettujen sääntelyelinten, rataverkon haltijoiden ja rautatieyritysten saaman kokemuksen perusteella. Muutoksilla mukautetaan myöhästymisten luokkia toimialalla kehitettyihin parhaisiin käytänteisiin.

36 artikla

Kapasiteetin varausmaksut

Rataverkon haltijat voivat periä asianmukaisen maksun kapasiteetista, joka on myönnetty mutta jätetty käyttämättä. Käyttämättä jättämisestä perittävällä maksulla on kannustettava tehokkaaseen kapasiteetin käyttöön. Maksun periminen hakijoilta, joille on myönnetty reitti, on pakollista, jos nämä ovat säännöllisesti jättäneet käyttämättä niille myönnettyjä reittejä tai osaa niistä. Tämän maksun perimiseksi rataverkon haltijat julkaisevat verkkoselostuksessaan arviointiperusteet, joilla määritellään tällainen käyttämättä jättäminen. Jäljempänä 55 artiklassa tarkoitettu sääntelyelin valvoo tällaisia arviointiperusteita 56 artiklan mukaisesti. Maksun suorittaa joko hakija tai 41 artiklan 1 kohdan mukaisesti nimetty rautatieyritys. Rataverkon haltijan on kyettävä aina ilmoittamaan rautatieyritysten käyttöön jo myönnetty ratakapasiteetti kaikille, joiden etua asia koskee.

37 artikla

Hinnoittelujärjestelmiä koskeva yhteistyö useammassa kuin yhdessä verkossa

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rataverkon haltijat toimivat yhteistyössä soveltaakseen tehokkaita hinnoittelujärjestelmiä ja liittyvät yhteen sovittaakseen yhteen hinnoittelua tai hinnoittelakseen useamman kuin yhden unionin rautatiejärjestelmään kuuluvan infrastruktuuriverkon alueelle ulottuvaa juna-liikennettä. Rataverkon haltijoiden on erityisesti pyrittävä varmistamaan kansainvälisen rautatieliikenteen paras mahdollinen kilpailukyky ja rataverkkojen tehokas käyttö. Tätä varten niiden on otettava käyttöön asianmukaiset menettelyt tämän direktiivin sääntöjen mukaisesti.

2. Tämän artiklan 1 kohdan soveltamiseksi jäsenvaltioiden on varmistettava, että rataverkon haltijat tekevät yhteistyötä 32 artiklassa tarkoitettujen lisähintojen ja 35 artiklassa tarkoitettujen suorituskannustinjärjestelmien soveltamiseksi tehokkaasti useammassa kuin yhdessä unionin rautatiejärjestelmään kuuluvassa verkossa tapahtuvaan liikenteeseen.

3 JAKSO

Ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntäminen

38 artikla

Kapasiteettioikeudet

1. Ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntää rataverkon haltija. Oikeuden saanut hakija ei voi siirtää myönnettyä käyttöoikeutta toiselle yritykselle tai yksikölle.

Kaupan käyminen ratakapasiteetilla on kielletty ja aiheuttaa sen, että kapasiteettia ei enää myönnetä asianomaisille.

Siirtona ei pidetä sitä, että jokin rautatieyrittäjä käyttää kapasiteettia sellaisen hakijan liiketoimintaan, joka ei itse ole rautatieyrittäjä.

2. Oikeus tietyn ratakapasiteetin käyttöön reitin muodossa voidaan myöntää hakijoille enintään yhdeksi aikataulukaudeksi.

Rataverkon haltija ja hakija voivat tehdä 42 artiklan mukaisen puitesopimuksen kyseessä olevan rautateiden ratakapasiteetin käytöstä yhtä aikataulukautta pidemmäksi ajaksi.

3. Rataverkon haltijoiden ja hakijoiden oikeuksista ja velvollisuuksista kapasiteetin käyttöoikeuksien myöntämisen osalta määrätään sopimuksissa tai säädetään jäsenvaltioiden oikeudessa.

4. Jos hakija aikoo pyytää ratakapasiteettia kansainvälisen henkilöliikenteen harjoittamiseksi, sen on ilmoitettava tästä asianomaisille rataverkon haltijoille ja sääntelyelimille. Jotta sääntelyelinten olisi mahdollista arvioida, onko kansainvälisen liikenteen tarkoituksena matkustajien kuljettaminen eri jäsenvaltioissa sijaitsevien asemien välisellä reittisuudella ja mitkä ovat mahdolliset taloudelliset vaikutukset olemassa oleviin julkisiin palveluhankintoihin koskeviin sopimuksiin, niiden on varmistettava, että asiasta ilmoitetaan kaikille toimivaltaisille viranomaisille, jotka ovat myöntäneet oikeuden julkisiin palveluhankintoihin koskevassa sopimuksessa määritellyn rautateiden henkilöliikenteen harjoittamiseen kyseisellä reittisuudella, muulle asiaan liittyvälle toimivaltaiselle viranomaiselle, jolla on 11 artiklan nojalla oikeus rajoittaa käyttöoikeutta, ja kaikille rautatieyrittäjille, jotka panevat täytäntöön julkisiin palveluhankintoihin koskevaa sopimusta tämän kansainvälisen henkilöliikenteen käyttämällä reittisuudella.

39 artikla

Kapasiteetin käyttöoikeuden myöntäminen

1. Jäsenvaltiot voivat vahvistaa puitteet ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämiselle, jollei 4 artiklassa säädetystä hallinnon riippumattomuutta koskevasta velvoitteesta muuta johdu. Kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisestä on laadittava erityissäännöt. Rataverkon haltijan on huolehdittava kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämismenettelyistä. Rataverkon haltijan on erityisesti varmistettava, että ratakapasiteetin käyttöoikeudet myönnetään oikeudenmukaisesti ja ketään syrjimättä ja unionin oikeuden mukaisesti.

2. Rataverkon haltijoiden on pidettävä luottamuksellisina tietoina niille toimitettuihin tietoihin liittyviä liikesalaisuuksia.

40 artikla

Yhteistyö infrastruktuurikapasiteetin käyttöoikeuden myöntämiseksi useampaan kuin yhteen verkkoon

1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että rataverkon haltijat toimivat yhteistyössä, jotta voidaan tehokkaasti myöntää useamman kuin yhden unionin rautatiejärjestelmään kuuluvan verkon alueella oleva ratakapasiteetti ja myöntää sitä koskevat

käyttöoikeudet myös 42 artiklassa tarkoitettujen puitesopimusten nojalla. Rataverkon haltijoiden on otettava käyttöön asianmukaiset menettelyt tässä direktiivissä vahvistettujen sääntöjen mukaisesti ja järjestettävä tämän mukaisesti useamman kuin yhden verkon alueella sijaitsevat reitit toimintaa varten.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että niiden rataverkon haltijoiden edustajat, joiden tekemillä kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä koskevilla päätöksillä on vaikutusta muihin rataverkon haltijoihin, liittyvät yhteen asianomaisen ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisen yhteensovittamiseksi tai sen myöntämiseksi kansainvälisellä tasolla, sanotun kuitenkaan rajoittamatta rautateiden tavaraliikenneverkkoa koskevaan unionin lainsäädäntöön sisältyvien erityisten sääntöjen soveltamista. Rataverkon haltijoiden on julkaistava verkkoselostuksessaan kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä koskevat periaatteet ja perusteet, jotka on määritetty osana tätä yhteistyötä, liitteessä IV olevan 3 kohdan mukaisesti. Tähän menettelyyn voi osallistua myös asianmukaisia kolmansien maiden infrastruktuurien haltijoiden edustajia.

2. Komissiolle on ilmoitettava tärkeimmistä kokouksista, joissa käsitellään ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisen yhteisiä periaatteita ja käytäntöjä, ja se on kutsuttava osallistumaan niihin tarkkailijana. Sääntelyelinten on saatava riittävästi tietoja infrastruktuurin myöntämistä koskevien yhteisten periaatteiden ja käytäntöjen kehittämisestä ja tietotekniikkaan perustuvista myöntämisyjärjestelmistä, jotta ne voivat toteuttaa valvontatehtävänsä 56 artiklan mukaisesti.

3. Kokouksissa tai muissa toiminnoissa, joiden tarkoituksena on mahdollistaa ratakapasiteetin myöntäminen verkkojen väliseen junaliikenteeseen, päätöksiä tekevät ainoastaan rataverkon haltijoiden edustajat.

4. Edellä 1 kohdassa tarkoitettuun yhteistyöhön osallistuvien osapuolten on varmistettava, että yhteistyössä mukana oloa ja sen toimintamenetelmiä koskevat tiedot sekä kaikki ratakapasiteetin käyttöoikeuden arvioinnissa ja myöntämisessä käytettävät perusteet ovat julkisia.

5. Edellä 1 kohdassa tarkoitettua yhteistyön yhteydessä rataverkon haltijoiden on arvioitava tarve perustaa kansainvälisiä reittejä tavarajunaliikenteen helpottamiseksi, ja tarvittaessa ne voivat ehdottaa ja järjestää kyseisiä reittejä, joiden osalta noudatetaan 48 artiklassa tarkoitettua *ad hoc* -hakemusmenettelyä.

Hakijoiden on voitava käyttää tällaisia etukäteen järjestettyjä kansainvälisiä reittejä minkä tahansa yhteistyöhön osallistuvan rataverkon haltijan kautta.

41 artikla

Hakijat

1. Ratakapasiteetin käyttöoikeutta voivat hakea hakijat. Käytännössä kyseistä ratakapasiteettia hakijoiden on nimettävä rautatieyrittäjä tekemään sopimus rataverkon haltijan kanssa 28 artiklan mukaisesti. Tämä ei vaikuta hakijoiden oikeuteen tehdä sopimuksia rataverkon haltijoiden kanssa 44 artiklan 1 kohdan nojalla.

2. Rataverkon haltija voi asettaa vaatimuksia hakijoille varmistaakseen, että sen oikeutetut odotukset saatavista tuloista ja infrastruktuurin käytöstä turvataan. Kyseisten vaatimusten on oltava asianmukaisia, läpinäkyviä ja syrjimättömiä. Ne on yksilöitävä verkkoselostuksessa liitteessä IV olevan 3 kohdan b alakohdan mukaisesti. Ne voivat koskea ainoastaan sellaisen taloudellisen takuun antamista, joka ei ylitä hakijan suunniteltuun toiminta-asteeseen suhteutettua tarkoituksenmukaista tasoa, sekä vakuutusta kyvystä tehdä tarjouksia, jotka ovat ratakapasiteetin myöntämiseen liittyvien edellytysten kanssa yhdenmukaisia.

3. Ennen 16 päivään kesäkuuta 2015 komissio hyväksyy täytäntöönpanotoimenpiteitä, joissa vahvistetaan 2 kohdan soveltamiseksi noudatettavien perusteiden yksityiskohdat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

42 artikla

Puitesopimukset

1. Rataverkon haltijan ja hakijan välillä voidaan tehdä puitesopimus, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 101, 102 ja 106 artiklan soveltamista. Puitesopimuksessa on eriteltävä sen ratakapasiteetin ominaispiirteet, jota hakija hakee ja jota sille tarjotaan yhtä aikataulukautta pidemmäksi ajaksi.

Puitesopimuksessa ei määritetä reittiä yksityiskohtaisesti, vaan sen avulla on voitava vastata hakijan oikeutettuihin kaupallisiin tarpeisiin. Jäsenvaltio voi vaatia, että tämän direktiivin 55 artiklassa tarkoitetun sääntelyelimen on ennakolta hyväksyttävä tällainen puitesopimus.

2. Puitesopimukset eivät saa estää muita hakijoita tai muuta liikennettä käyttämästä kyseistä infrastruktuuria.

3. Puitesopimuksia on voitava muuttaa tai rajoittaa, jotta mahdollistetaan rautatieinfrastruktuurin entistä tehokkaampi käyttö.

4. Puitesopimukseen voi sisältyä määräyksiä seuraamuksista siltä varalta, että sopimusta joudutaan muuttamaan tai se joudutaan purkamaan.

5. Puitesopimusten kesto on lähtökohtaisesti viisi vuotta, ja niitä voidaan jatkaa niiden alkuperäistä kestoja vastaaviksi ajanjaksoiksi. Rataverkon haltija voi erityisissä tapauksissa hyväksyä lyhyemmän tai pitemmän keston. Viittä vuotta pitempi kesto on perusteltava liiketoimintaan liittyvillä sopimuksilla, erityisillä investoinneilla tai riskeillä.

6. Jos kyseessä on 49 artiklassa tarkoitettua erikoistunutta infrastruktuuria käyttävä liikenne, joka edellyttää laajoja ja pitkäaikaisia investointeja, jotka hakijan on asianmukaisesti perusteltava, puitesopimusten kesto voi olla 15 vuotta. Kaudet, jotka ylittävät 15 vuotta, ovat sallittuja vain poikkeustapauksissa, erityisesti kun on kyse laajamittaisesta ja pitkäaikaisesta investoinnista ennen kaikkea silloin, kun investointeihin liittyy sopimusvelvoitteita kuten monivuotisia lyhennyssuunnitelmia.

Tällaisissa poikkeustapauksissa puitesopimuksessa voidaan vahvistaa sen kapasiteetin yksityiskohtaiset ominaispiirteet, joka hakijalle tarjotaan puitesopimuksen voimaantulon ajaksi. Kyseisiin ominaispiirteisiin voi sisältyä reittien liikennetiheys, liikennemäärät ja laatu. Rataverkon haltija voi vähentää varattua kapasiteettia, jos sitä on vähintään kuukauden mittaisen ajanjakson aikana käytetty vähemmän kuin 52 artiklassa säädetään kynnysmääräksi.

Alustava puitesopimus voidaan 1 päivästä tammikuuta 2010 alkaen laatia viiden vuoden ajaksi ennen 1 päivää tammikuuta 2010 liikennettä harjoittavien hakijoiden käyttämän kapasiteetin ominaispiirteiden pohjalta erityisten investointien tai liiketoimintaan liittyvien sopimusten huomioon ottamiseksi, ja sopimusta voidaan jatkaa yhden kerran. Jäljempänä 55 artiklassa tarkoitetun sääntelyelimen tehtävänä on antaa lupa tällaisen sopimuksen voimaantulolle.

7. Jokaisen puitesopimuksen yleisten tietojen on oltava kaikkien asianosaisten saatavilla, mutta liikesalaisuudet on pidettävä luottamuksellisina.

8. Komissio voi sääntelyelinten, toimivaltaisten viranomaisten ja rautatieyritysten kokemusten sekä 57 artiklan 1 kohdassa tarkoitetun verkoston toiminnan perusteella hyväksyä toimenpiteitä, joissa vahvistetaan tämän artiklan soveltamiseksi noudatettavan menettelyn ja perusteiden yksityiskohdat. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

43 artikla

Käyttöoikeuden myöntämismenettelyn aikataulu

1. Rataverkon haltijan on noudatettava käyttöoikeuden myöntämisessä liitteessä VII vahvistettua aikataulua.

2. Siirretään komissiolle valta antaa 60 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä liitteeseen VII tehtävistä tietyistä muutoksista. Liitettä VII voidaan tällä tavoin muuttaa käyttöoikeuden myöntämismenettelyn toiminnallisten näkökohtien ottamiseksi huomioon, kun kaikkia rataverkon haltijoita on kuultu. Muutokset perustuvat siihen, mikä saatujen kokemusten valossa on tarpeen, jotta varmistettaisiin käyttöoikeuden myöntämismenettelyn tehokkuus ja otettaisiin huomioon rataverkon haltijoiden toimintaan liittyvät intressit.

3. Rataverkon haltijan on sovittava muiden asianosaisten rataverkon haltijoiden kanssa aikatauluun otettavista kansainvälisistä reiteistä, ennen kuin aikataulua koskevia ehdotuksia koskevat kuulemiset aloitetaan. Muutoksia tehdään ainoastaan, jos ne ovat ehdottoman välttämättömiä.

44 artikla

Hakemukset

1. Hakijat voivat toimittaa julkis- tai yksityisoikeuden mukaisesti rataverkon haltijalle hakemuksen, jossa pyydetään sellaisen sopimuksen tekemistä, jolla myönnetään oikeus käyttää rautatieinfrastruktuuria IV luvun 2 jaksossa säädettyä korvausta vastaan.

2. Säännöllistä aikataulua koskevissa hakemuksissa on noudatettava liitteessä VII vahvistettuja määräaikoja.

3. Puitesopimuksen osapuolena olevan hakijan on tehtävä hakemus kyseisen sopimuksen mukaisesti.

4. Useamman kuin yhden verkon alueelle ulottuvien reittien osalta rataverkon haltijoiden on varmistettava, että hakijat voivat jättää hakemuksensa keskitettyyn palvelupisteeseen, joka on joko rataverkon haltijoiden perustama yhteinen elin tai reittiin osallistuva yksi rataverkon haltija. Kyseinen rataverkon haltija on valtuutettava toimimaan hakijan puolesta kapasiteetin hankkimiseksi muilta asiaankuuluvilta rataverkon haltijoilta. Tämä vaatimus ei vaikuta kilpailukykyisen tavaraliikenteen eurooppalaisesta rautatieverkosta 22 päivänä syyskuuta 2010 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 913/2010⁽¹⁾ soveltamiseen.

45 artikla

Aikataulusuunnittelu

1. Rataverkon haltijan on mahdollisuuksien mukaan pyrittävä täyttämään kaikki ratakapasiteettia koskevat pyynnöt, myös useamman kuin yhden verkon alueelle ulottuvia reittejä koskevat pyynnöt, sekä ottamaan huomioon mahdollisuuksien mukaan kaikki hakijoihin kohdistuvat rajoitteet, myös niiden liiketoimintaan kohdistuvat taloudelliset vaikutukset.

2. Rataverkon haltija voi asettaa aikataulun suunnittelu- ja yhteensovittamismenettelyssä jonkin liikennetyypin etusijalle, mutta ainoastaan 47 ja 49 artiklan mukaisesti.

3. Rataverkon haltijan on kuultava asianomaisia osapuolia aikatauluehdotuksesta ja annettava niille vähintään kuukausi aikaa esittää näkemyksensä. Asianomaisiin osapuoliin kuuluvat kaikki kapasiteettia hakenneet sekä muut osapuolet, jotka haluavat esittää huomautuksiaan siitä, miten aikataulu saattaa vaikuttaa niiden mahdollisuuksiin hankkia rautatieliikennettä aikataulukaudella.

4. Rataverkon haltijan on toteutettava tarkoituksenmukaiset toimenpiteet kaikkien esille otettujen kysymysten käsittelemiseksi.

46 artikla

Yhteensovittamismenettely

1. Jos rataverkon haltija havaitsee 45 artiklassa tarkoitetun aikataulusuunnittelun aikana, että eri hakemukset ovat keskenään ristiriidassa, sen on pyrittävä sovittamaan hakemukset mahdollisimman hyvin yhteen.

2. Jos tilanne edellyttää yhteensovittamista, rataverkon haltijalla on kohtuullisissa rajoissa oikeus ehdottaa ratakapasiteettia, joka eroaa pyydetystä kapasiteetista.

3. Rataverkon haltijan on pyrittävä ratkaisemaan mahdolliset ristiriidat asianomaisten hakijoiden kanssa käytävillä neuvotteluilla. Neuvottelujen on perustuttava seuraavien tietojen antamiseen kohtuullisessa ajassa, maksutta ja kirjallisesti tai sähköisesti:

- a) kaikkien muiden hakijoiden samoilla reittiosuuksilla hakemat reitit;
- b) kaikille muille hakijoille samoilla reittiosuuksilla alustavasti myönnetty reitit;
- c) asiaankuuluvilla reittiosuuksilla 2 kohdan mukaisesti ehdotetut vaihtoehtoiset reitit;
- d) kaikki yksityiskohtaiset tiedot kapasiteetin myöntämisprosessissa käytetyistä perusteista.

Nämä tiedot on annettava 39 artiklan 2 kohdan mukaisesti paljastamatta muiden hakijoiden henkilöllisyyttä, elleivät asianomaiset hakijat ole antaneet siihen suostumustaan.

4. Yhteensovittamismenettelyä ohjaavat periaatteet on vahvistettava verkkoselostuksessa. Niissä on erityisesti otettava huomioon kansainvälisten reittien järjestämiseen liittyvät vaikeudet sekä vaikutukset, joita muutoksista saattaa muille rataverkon haltijoille aiheutua.

5. Jos ratakapasiteettia koskeviin pyyntöihin ei voida myöntää ilman yhteensovittamista, rataverkon haltijan on pyrittävä yhteensovittamisen avulla käsittelemään kaikki pyynnöt.

6. Ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä koskevia riitoja varten on luotava riitojenratkaisujärjestely tällaisten riitojen ratkaisemiseksi nopeasti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta olemassa olevien muutoksenhakukeinojen ja 56 artiklan soveltamista. Kyseinen järjestely on esitettävä verkkoselostuksessa. Jos tätä järjestelyä käytetään, päätös on tehtävä kymmenen työpäivän kuluessa.

47 artikla

Ylikuormitettu infrastruktuuri

1. Jos pyydettyjen rautatiereittien yhteensovittamisen ja hakijoiden kuulemisen jälkeen ei ole mahdollista myöntää asianmukaisesti kaikkiin ratakapasiteettia koskeviin pyyntöihin, rataverkon haltijan on välittömästi ilmoitettava, että kyseinen infrastruktuurin osa on ylikuormitettu. Tämä on tehtävä myös sellaisen infrastruktuurin osalta, jonka voidaan olettaa kärsivän kapasiteetin riittämättömyydestä lähitulevaisuudessa.

2. Jos infrastruktuurin on ilmoitettu olevan ylikuormitettu, rataverkon haltijan on laadittava 50 artiklassa säädetty kapasiteettia koskeva arviointi, jollei 51 artiklassa säädetyn kapasiteetin vahvistamissuunnitelman toteutusta ole jo aloitettu.

⁽¹⁾ EUVL L 276, 20.10.2010, s. 22.

3. Jos 31 artiklan 4 kohdan mukaisia maksuja ei ole peritty tai ne eivät ole tuottaneet tyydyttävää tulosta ja infrastruktuurin on ilmoitettu olevan ylikuormitettu, rataverkon haltija voi lisäksi soveltaa ensisijaisuusperusteita ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisessä.

4. Ensisijaisuusperusteissa on otettava huomioon palvelun merkitys yhteiskunnalle suhteessa kaikkiin muihin liikennepalveluihin, joille ei näin ollen myönnetä kapasiteettia.

Jotta varmistetaan riittävien liikennepalvelujen kehittäminen näissä puitteissa ja erityisesti vastataan julkisen palvelun vaatimuksiin tai edistetään rautateiden kansallista ja kansainvälistä tavaraliikennettä, jäsenvaltiot voivat toteuttaa ketään syrjimättömin perustein tarvittavat toimenpiteet niin, että kyseiset liikennepalvelut ovat etusijalla ratakapasiteettia myönnettäessä.

Jos siihen on aihetta, jäsenvaltiot voivat maksaa rataverkon haltijalle korvauksen, joka vastaa mahdollista taloudellista tappiota siitä, että tietty kapasiteetti on osoitettava toisen alakohdan mukaisesti joillekin palveluille.

Kyseisissä toimenpiteissä ja korvauksessa on otettava huomioon ne vaikutukset, joita muissa jäsenvaltioissa on sillä, ettei kapasiteettia myönnetä.

5. Tavaraliikenteen ja erityisesti kansainvälisen tavaraliikenteen merkitys on otettava riittävällä tavalla huomioon ensisijaisuusperusteita määritettäessä.

6. Ylikuormitettujen infrastruktuurien osalta noudatettavat menettelyt ja käytettävät perusteet on vahvistettava verkkoselostuksessa.

48 artikla

Ad hoc -hakemukset

1. Rataverkon haltijan on vastattava yksittäisiä reittejä koskeviin *ad hoc* -hakemuksiin mahdollisimman pian, kuitenkin viiden työpäivän kuluessa. Tiedot käytettävissä olevasta varakapasiteetista on asetettava kaikkien sellaisten hakijoiden saataville, jotka saattavat haluta käyttää kyseistä kapasiteettia.

2. Rataverkon haltijoiden on tarvittaessa arvioitava, onko lopulliseen aikatauluun tarpeen jättää tilaa varakapasiteetille, jotta ne voisivat nopeasti vastata ennakoitavissa oleviin kapasiteettia koskeviin *ad hoc* -hakemuksiin. Tätä sovelletaan myös ylikuormitettuun infrastruktuuriin.

49 artikla

Erikoistunut infrastruktuuri

1. Ratakapasiteetin on katsottava olevan saatavilla kaikkien sellaisten palvelujen käyttöön, jotka täyttävät reitin toimintaan vaadittavat ominaisuudet, sanotun kuitenkaan rajoittamatta 2 kohdan soveltamista.

2. Jos sopivia vaihtoehtoisia reittiosuuksia on, rataverkon haltija voi asianomaisia osapuolia kuultuaan osoittaa tietyn

infrastruktuurin määrätyn tyyppisen liikenteen käyttöön. Jos tällainen osoittaminen on tapahtunut, rataverkon haltija voi asettaa kyseisen liikennetypin etusijalle ratakapasiteetin käyttöoikeuksia myöntäessään, sanotun kuitenkaan rajoittamatta Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 101, 102 ja 106 artiklan soveltamista.

Tällainen osoittaminen ei saa estää muita liikennetyppejä käyttämästä kyseistä infrastruktuuria, kun kapasiteettia on käytettävissä.

3. Jos infrastruktuuri on osoitettu tiettyyn käyttöön 2 kohdan mukaisesti, siitä on kerrottava verkkoselostuksessa.

50 artikla

Kapasiteettia koskeva arviointi

1. Kapasiteettia koskevan arvioinnin tarkoituksena on määrittää ratakapasiteetin rajoitteet, jotka estävät sen, että ratakapasiteettia koskevat hakemukset voidaan täyttää täysimääräisesti, sekä ehdottaa menetelmiä, joilla lisähakemuksiin voidaan suostua. Kapasiteettia koskevassa arvioinnissa yksilöidään ylikuormituksen syyt sekä toimenpiteet, joita ylikuormituksen poistamiseksi voitaisiin toteuttaa lyhyellä ja keskipitkällä aikavälillä.

2. Kapasiteettia koskevan arvioinnin kohteena ovat infrastruktuuri, käyttömenettelyt, harjoitettavan liikenteen luonne ja kaikkien näiden tekijöiden vaikutus ratakapasiteettiin. Arvioinnissa huomioon otettaviin toimenpiteisiin sisältyvät erityisesti liikenteen ohjaaminen toisille reittiosuuksille, liikenteen aikataulusuunnitelman uusiminen, nopeudenmuutokset ja infrastruktuurin parantaminen.

3. Kapasiteettia koskeva arviointi on saatava päätökseen kuuden kuukauden kuluessa siitä, kun infrastruktuuri on määritelty ylikuormitetuksi.

51 artikla

Kapasiteetin vahvistamissuunnitelma

1. Rataverkon haltijan on laadittava kapasiteetin vahvistamissuunnitelma kuuden kuukauden kuluessa kapasiteettia koskevan arvioinnin valmistumisesta.

2. Kapasiteetin vahvistamissuunnitelma laaditaan sen jälkeen, kun kyseisen ylikuormitetun infrastruktuurin käyttäjiä on kuultu.

Siinä on yksilöitävä:

- ylikuormituksen syyt;
- liikenteen todennäköinen kehittyminen;
- infrastruktuurin kehittämistä koskevat rajoitteet;
- kapasiteetin vahvistamisen vaihtoehdot ja siitä aiheutuvat kustannukset, myös todennäköiset käyttömaksuja koskevat muutokset.

Siinä on myös määritettävä kustannus-hyötyanalyysin perusteella mahdolliset ratakapasiteetin vahvistamiseksi toteutettavat toimet, mukaan lukien aikataulu toimenpiteiden toteuttamiselle.

Suunnitelman edellytyksenä voi olla jäsenvaltion ennakko hyväksyntä.

3. Rataverkon haltijan on keskeytettävä kaikkien maksujen periminen kyseisen infrastruktuurin käytöstä 31 artiklan 4 kohdan perusteella, jos rataverkon haltija

- a) ei tee kapasiteetin vahvistamissuunnitelmaa; tai
- b) ei edisty kapasiteetin vahvistamissuunnitelmassa määritettyjen toimien toteuttamisessa.

4. Sen estämättä, mitä 3 kohdassa säädetään, rataverkon haltija voi kuitenkin jatkaa kyseisten maksujen perimistä edellyttäen, että 55 artiklassa tarkoitettu sääntelyelin hyväksyy tämän, jos

- a) kapasiteetin vahvistamissuunnitelmaa ei pystytä toteuttamaan syistä, joihin rataverkon haltija ei pysty vaikuttamaan; tai
- b) käytettävissä olevat vaihtoehdot eivät ole taloudellisesti tai rahoituskellisesti toteuttamiskelpoisia.

52 artikla

Reittien käyttö

1. Rataverkon haltijan on eriteltävä verkkoselostuksessa edellytykset, joiden avulla otetaan huomioon reittien aikaisemmat käyttöasteet määritettäessä käyttöoikeuden myöntämismenettelyjen ensisijaisuusjärjestys.

2. Erityisesti ylikuormitetun infrastruktuurin osalta rataverkon haltijan on vaadittava reitin luovuttamista, jos reittiä on vähintään kuukauden mittaisen ajanjakson aikana käytetty vähemmän kuin verkkoselostuksessa on vahvistettu kynnysmääräksi, paitsi jos tämä johtuu hakijasta riippumattomista, muista kuin taloudellisista syistä.

53 artikla

Ratakapasiteetti kunnossapitotöitä varten

1. Kunnossapitotöitä varten tapahtuvaa ratakapasiteetin käyttöä koskevat hakemukset on tehtävä aikataulusuunnittelun yhteydessä.

2. Rataverkon haltijan on otettava riittävällä tavalla huomioon suunnitellun radan kunnossapitotöihin varatun ratakapasiteetin vaikutus hakijoihin.

3. Rataverkon haltijan on ilmoitettava asianomaisille osapuolille mahdollisimman pian ratakapasiteetin poistamisesta käytöstä ennalta suunnittelemttomien kunnossapitotöiden johdosta.

54 artikla

Erityiset toimenpiteet häiriötilanteissa

1. Jos junaliikenteessä esiintyy teknisistä ongelmista tai onnettomuudesta johtuvia häiriöitä, rataverkon haltijan on toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet tilanteen palauttamiseksi ennalleen. Tätä varten sen on laadittava varautumissuunnitelma, jossa luetellaan elimet, joille on ilmoitettava vakavista vaaratilanteista tai vakavista häiriöistä junaliikenteessä.

2. Hätiätilanteissa ja jos se on infrastruktuurin käytön tilapäisesti estävän häiriön vuoksi ehdottoman välttämätöntä, reitit, joihin on myönnetty käyttöoikeus, voidaan ilman varoitusta poistaa käytöstä järjestelmän korjaamiseen tarvittavaksi ajaksi.

Jos rataverkon haltija pitää tätä tarpeellisenä, se voi vaatia rautatieyrityksiä antamaan sen käyttöön resurssit, joita se pitää asianmukaisimpina tilanteen palauttamiseksi ennalleen mahdollisimman nopeasti.

3. Jäsenvaltiot voivat vaatia rautatieyrityksiä osallistumaan sen varmistamiseen, että turvallisuusstandardit ja -säännöt pannaan täytäntöön ja niiden noudattamista valvotaan kyseisten yritysten itsensä osalta.

4 JAKSO

Sääntelyelin

55 artikla

Sääntelyelin

1. Kunkin jäsenvaltion on perustettava rautatiealalle yksi kansallinen sääntelyelin. Kyseisen elimen on oltava itsenäinen viranomainen, joka on organisatorisesti, toiminnallisesti, hierarkkisesti ja päätöksenteoltaan oikeudellisesti erillinen ja riippumaton muista julkisista tai yksityisistä yhteisöistä, sanotun kuitenkin rajoittamatta 2 kohdan soveltamista. Sen on myös oltava organisaatioltaan, rahoituspäätöksiltään, oikeudelliselta rakenteeltaan ja päätöksenteoltaan rataverkon haltijoista, hinnoitteluelimistä, käyttöoikeuksia myöntävistä elimistä sekä hakijoista riippumaton. Sen on lisäksi oltava toiminnallisesti riippumaton kaikista toimivaltaisista viranomaisista, jotka osallistuvat julkista palveluhankintaa koskevan sopimuksen tekemiseen.

2. Jäsenvaltiot voivat perustaa sääntelyelimiä, joilla on toimivaltaa usealla säännellyllä alalla, jos tällaiset yhdistetyt sääntelyviranomaiset täyttävät tämän artiklan 1 kohdassa vahvistetut riippumattomuusvaatimukset. Rautatiealan sääntelyelin voidaan myös organisatorisesti liittää perustamissopimuksen 101 ja 102 artiklassa vahvistettujen kilpailusääntöjen täytäntöönpanosta 16 päivänä joulukuuta 2002 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003⁽¹⁾ 11 artiklassa tarkoitettuun kansalliseen kilpailuviranomaiseen, yhteisön rautateiden turvallisuudesta 29 päivänä huhtikuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin

⁽¹⁾ EYVL L 1, 4.1.2003, s. 1.

Huomautus: Neuvoston asetuksen (EY) N:o 1/2003 nimi on tarkistettu siten, että siinä otetaan huomioon Lissabonin sopimuksen 5 artiklan mukainen Euroopan yhteisön perustamissopimuksen artiklojen uudelleennumerointi; alun perin nimessä oli viittaus perustamissopimuksen 81 ja 82 artiklaan.

ja neuvoston direktiivin 2004/49/EY ⁽¹⁾ nojalla perustettuun turvallisuusviranomaiseen tai tämän direktiivin III luvussa tarkoitettuun toimilupaviranomaiseen, jos kyseinen yhteinen elin täyttää tämän artiklan 1 kohdassa vahvistetut riippumattomuusvaatimukset.

3. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sääntelyelimen henkilöstöä ja hallintoa hoidetaan tavalla, jolla taataan sen riippumattomuus. Niiden on erityisesti varmistettava, että henkilöt, jotka vastaavat sääntelyelimen päätöksenteosta 56 artiklan mukaisesti, kuten sen mahdollisen johtokunnan jäsenet, nimittää jäsenvaltioiden hallitus tai ministerineuvosto tai muu julkinen viranomainen, joka ei suoraan käytä omistajan oikeuksia säännellyssä yrityksessä, sellaisten selkeiden ja avoimien sääntöjen mukaisesti, joilla voidaan taata henkilöiden riippumattomuus.

Jäsenvaltioiden on päätettävä, nimitetäänkö nämä henkilöt määrääjäksi, joka voidaan uusia, vai pysyvästi, jolloin heidät voidaan irtisanoa ainoastaan kurinpitosyistä, jotka eivät liity heidän päätöksentekoonsa. Henkilöt on valittava avoimella menettelyllä heidän ansioidensa perusteella, mukaan lukien soveltuva kelpoisuus ja asianmukainen kokemus mieluiten rautatieliikenteen alalta tai muilta verkkotoimialoilta.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että nämä henkilöt toimivat riippumattomasti rautatiealaaan liittyvistä markkinaetunäkökohdista eikä heillä näin ollen ole intressiä missään säännellyssä yrityksessä tai yhteisössä eikä liikesuhdetta niihin. Tätä varten näiden henkilöiden on annettava sidonnaisuuksistaan ja etunäkökohdistaan vuosittain ilmoitukset, joista käyvät ilmi mahdolliset suorat tai epäsuorat etunäkökohdat, joiden voidaan katsoa haittaavan heidän riippumattomuuttaan ja jotka saattavat vaikuttaa minkä hyvänsä tehtävän suorittamiseen. Näiden henkilöiden on jättäydyttävä päätöksenteon ulkopuolelle tapauksissa, jotka koskevat yritystä, johon heillä on ollut suora tai epäsuora yhteys menettelyn alkamista edeltävän vuoden aikana.

Heidän ei saa pyytää eikä ottaa vastaan ohjeita miltään hallitukselta tai muulta julkiselta tai yksityiseltä yhteisöltä toteuttaessaan sääntelyelimen tehtäviä, ja heillä on täydet valtuudet sääntelyelimen henkilöstön palvelukseen ottamisessa ja hallinnoinnissa.

Sen jälkeen, kun heidän toimikautensa sääntelyelimessä on päätynyt, heillä ei saa vähintään yhden vuoden aikana olla ammatillista asemaa tai vastuuta missään säännellyistä yrityksistä tai yhteisöistä.

56 artikla

Sääntelyelimen toiminta

1. Rajoittamatta 46 artiklan 6 kohdan soveltamista hakijalla on oikeus hakea muutosta sääntelyelimeltä, jos se katsoo tulleensa kohdelluksi epäoikeudenmukaisesti, syrjityksi tai muulla tavalla loukatuksi sekä erityisesti rataverkon haltijan tai tapauskohtaisesti rautatieyrityksen tai palvelupaikan ylläpitäjän tekemiin päätöksiin, jotka koskevat:

- a) verkkoselostuksen alustavaa ja lopullista versiota;
- b) verkkoselostuksessa vahvistettuja perusteita;
- c) käyttöoikeuden myöntämismenettelyä ja sen tuloksia;
- d) hinnoittelujärjestelmää;
- e) hakijalta perittävien tai perittäväksi tarkoitettujen infrastruktuurimaksujen suuruutta tai määräytymisperusteita;
- f) käyttöoikeutta koskevia 10–13 artiklan mukaisia järjestelyjä;
- g) palvelujen käyttöoikeutta ja niiden hinnoittelua 13 artiklan mukaisesti.

2. Sääntelyelimellä on oltava valtuudet seurata kilpailutilanetta rautatieliikenteen markkinoilla, ja se erityisesti valvoo 1 kohdan a–g alakohtaa omasta aloitteestaan ja ehkäistäkseen syrjinnän hakijoita kohtaan, sanotun kuitenkin rajoittamatta kansallisten kilpailuviranomaisten toimivaltaa rautatieliikenteen markkinoiden kilpailun varmistamiseksi. Sen on erityisesti tarkistettava, onko verkkoselostuksessa syrjiviä lausekkeita tai annetaanko siinä rataverkon haltijalle harkintavaltaa, jota voisi olla mahdollista käyttää hakijoihin kohdistuvaan syrjintään.

3. Sääntelyelimen on tehtävä tiivistä yhteistyötä myös rautatiejärjestelmän yhteentoimivuudesta yhteisössä 17 päivänä kesäkuuta 2008 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivissä 2008/57/EY ⁽²⁾ tarkoitettun kansallisen turvallisuusviranomaisen ja tässä direktiivissä tarkoitettun toimilupaviranomaisen kanssa.

Jäsenvaltioiden on varmistettava, että nämä viranomaiset kehittävät yhdessä sellaiset puitteet tietojenvaihtoa ja yhteistyötä varten, joilla pyritään ehkäisemään kielteiset vaikutukset kilpailuun tai rautatieliikenteen markkinoiden turvallisuuteen. Näihin puitteisiin on sisällyttävä mekanismi, jonka avulla sääntelyelin esittää kansallisille turvallisuus- ja toimilupaviranomaisille suosituksia kysymyksistä, joilla voi olla vaikutusta kilpailuun rautatieliikenteen markkinoilla, ja jonka avulla kansallinen turvallisuusviranomainen esittää sääntelyelimelle ja toimilupaviranomaiselle suosituksia kysymyksistä, joilla voi olla vaikutusta turvallisuuteen. Asianomainen viranomainen tarkastelee tällaisia suosituksia ennen päätöksentekoa, tämän kuitenkin rajoittamatta näiden viranomaisten itsenäisyyttä niiden omaan toimivaltaan kuuluvalla alalla. Jos asianomainen viranomainen päättää poiketa näistä suosituksista, sen on perusteltava päätöksensä.

⁽¹⁾ EUVL L 164, 30.4.2004, s. 44.

⁽²⁾ EUVL L 191, 18.7.2008, s. 1.

4. Jäsenvaltiot voivat päättää, että sääntelyelimelle annetaan tehtävä antaa neuvoa-antavia lausuntoja 8 artiklan 3 kohdassa tarkoitetun liiketoimintasuunnitelman, sopimuksen ja kapasiteetin vahvistamissuunnitelman alustavista versioista erityisesti sen ilmoittamiseksi, ovatko kyseiset välineet rautatieliikenteen markkinoiden kilpailutilanteen mukaisia.

5. Sääntelyelimellä on oltava tarvittavat organisatoriset valmiudet tehtäviensä toteuttamiseen henkilöstöresursseina ja ai-neellisina voimavaroina, jotka ovat oikeassa suhteessa rautatie-alan merkitykseen kyseisessä jäsenvaltiossa.

6. Sääntelyelimen on varmistettava, että rataverkon haltijan määräämät maksut ovat IV luvun 2 jakson mukaisia ja syrjimät-tömiä. Infrastruktuurimaksujen tasoa koskevat neuvottelut haki-joiden ja rataverkon haltijan välillä sallitaan ainoastaan, jos ne käydään sääntelyelimen johdolla. Sääntelyelimen on puututtava asiaan, jos neuvottelut saattavat rikkoa tässä luvussa säädettyjä vaatimuksia.

7. Sääntelyelimen on kuultava säännöllisesti ja joka tapauk-sessa vähintään kahden vuoden välein rautateiden tavara- ja henkilöliikennepalvelujen käyttäjien edustajia ottaakseen huomi-oon näiden näkemykset rautatieliikenteen markkinoista.

8. Sääntelyelimellä on oikeus pyytää rataverkon haltijalta, hakijoilta ja muulta kyseisessä jäsenvaltiossa sijaitsevalta kol-mannelta asiaa koskevia tietoja.

Pyydetty tiedot on annettava sääntelyelimen vahvistaman koh-tuullisen ajan kuluessa, joka saa olla enintään yksi kuukausi, jollei sääntelyelin poikkeuksellisissa olosuhteissa anna lupaa pi-dentää tätä määräaikaa edelleen enintään kahdella viikolla. Sään-telyelimen on voitava varmistaa pyyntöihin vastaaminen asian-mukaisilla seuraamuksilla, sakot mukaan lukien. Sääntelyelimelle toimitettaviin tietoihin sisältyvät kaikki tiedot, joita sääntelyelin tarvitsee muutoksenhakutehtävässään ja seurattessaan kilpailua rautatieliikenteen markkinoilla 2 kohdan mukaisesti. Tähän si-sältyvät tiedot, jotka ovat tarpeen tilastointi- ja markkinaseur-antatarkoituksiin.

9. Sääntelyelimen on käsiteltävä valitukset ja pyydettyä tar-vittaessa asianmukaisia tietoja ja pantava kaikkien asianomaisten osapuolten kuuleminen alulle yhden kuukauden kuluessa vali-tuksen vastaanottamisesta. Sen on ratkaistava valitukset, toteu-tettava toimet tilanteen korjaamiseksi ja annettava asianomaisille osapuolille tiedoksi perusteltu päätöksensä ennalta määritetyn kohtuullisen ajan ja joka tapauksessa kuuden viikon kuluessa kaikkien asianomaisten tietojen vastaanottamisesta. Sääntelyeli-men on tarvittaessa päätettävä omasta aloitteestaan aiheellisista toimenpiteistä hakijoihin kohdistuvan syrjinnän, markkinoiden vääristymisen ja muiden kielteisten ilmiöiden oikaisemiseksi näillä markkinoilla erityisesti 1 kohdan a–g alakohdan osalta, sanotun kuitenkin rajoittamatta kansallisten kilpailuviran-

omaisten toimivaltaa rautatieliikenteen markkinoiden kilpailun varmistamiseksi.

Sääntelyelimen tekemä päätös sitoo kaikkia niitä, jotka kuuluvat päätöksen soveltamisalaan eivätkä ole jonkin toisen hallinnolli-sen tahon valvonnan alaisia. Sääntelyelimellä on oltava mahdol-lisuus varmistaa päätöstensä noudattaminen asianmukaisilla seuraamuksilla, sakot mukaan lukien.

Jos muutoksenhaku koskee kieltäytymistä ratakapasiteetin myöntämisestä tai kapasiteetin tarjoamiseen liittyviä ehtoja, sääntelyelimen on joko vahvistettava, ettei rataverkon haltijan tekemää päätöstä tarvitse muuttaa, tai vaadittava päätöksen muuttamista sääntelyelimen antamien suuntaviivojen mukaisesti.

10. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sääntelyelimen pää-tökset voidaan saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi. Muutoksen-haulla voi olla lykkäävä vaikutus sääntelyelimen päätökseen vain, jos sääntelyelimen päätöksen välittömistä vaikutuksista voi aiheutua peruuttamatonta tai ilmeisen liiallista haittaa muu-toksenhakijalle. Tämä säännös ei vaikuta muutoksenhaun käsit-televän tuomioistuimen mahdolliseen perustuslailla annettuun toimivaltaan.

11. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että sääntelyelimen te-kemät päätökset julkaistaan.

12. Sääntelyelimellä on oltava valtuudet tehdä tarkastuksia tai teettää ulkopuolisia tarkastuksia rataverkon haltijoissa, palvel-upaikan ylläpitäjissä ja tarvittaessa rautatieyrityksissä varmistaak-seen 6 artiklassa vahvistettujen tilien eriyttämistä koskevien säännösten noudattamisen. Tässä suhteessa sääntelyelimellä on oikeus pyytää tarvittavia tietoja. Sääntelyelimellä on erityisesti oikeus pyytää, että rataverkon haltija, palvelupaikan ylläpitäjät ja kaikki yritykset tai muut yhteisöt, jotka harjoittavat tai yhdis-tävät rautatieliikenteen eri muotoja tai rataverkon hallintaa, joita tarkoitetaan 6 artiklan 1 ja 2 kohdassa ja 13 artiklassa, toimit-tavat liitteessä VIII luetellut tilinpäätöstiedot kokonaan tai osit-tain niin yksityiskohtaisesti kuin katsotaan tarpeelliseksi ja oi-keasuhteiseksi.

Sääntelyelin voi myös tehdä näiden tilinpäätösten perusteella johtopäätöksiä valtiontukikysymyksistä, joista sen on ilmoitet-tava tällaisten kysymysten ratkaisemisesta vastaaville viranomai-sille, sanotun kuitenkin rajoittamatta näiden viranomaisten toi-mivaltaa.

13. Siirretään komissiolle valta antaa 60 artiklan mukaisesti delegoituja säädöksiä liitteeseen VIII tehtävistä tietyistä muutok-sista. Liitettä VIII voidaan tällä tavoin muuttaa sen mukauttami-seksi tilinpito- ja valvontakäytäntöjen kehittymiseen ja/tai sen täydentämiseksi uusilla osatekijöillä, jotka ovat tarpeen tilien eriyttämisen tarkistamiseksi.

57 artikla

Sääntelyelinten välinen yhteistyö

1. Sääntelyelinten on vaihdettava tietoja työstään, päätöksentekonsa periaatteista sekä käytännöistä, ja erityisesti niiden on vaihdettava tietoja tärkeimmistä menettelynsä liittyvistä kysymyksistä sekä osaksi kansallista lainsäädäntöä saatetun unionin rautatielainsäädännön tulkintaongelmista. Niiden on tehtävä muulla tavoin yhteistyötä päätöksentekonsa sovittamiseksi yhteen koko unionissa. Tätä varten niiden on osallistuttava ja toimittava yhdessä verkostossa, joka kokoontuu säännöllisin väliajoin. Komissio on verkoston jäsen, ja se sovittaa yhteen ja tukee verkoston toimintaa ja antaa verkostolle tarvittaessa suosituksia. Se varmistaa aktiivisen yhteistyön asianmukaisten sääntelyelinten välillä.

Jollei yksilöiden suojelusta henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 24 päivänä lokakuuta 1995 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 95/46/EY ⁽¹⁾ ja yksilöiden suojelusta yhteisöjen toimielinten ja elinten suorittamassa henkilötietojen käsittelyssä ja näiden tietojen vapaasta liikkuvuudesta 18 päivänä joulukuuta 2000 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EY) N:o 45/2001 ⁽²⁾ mukaisista tietosuojasäännöistä muuta johdu, komissio tukee 1 kohdassa tarkoitettua tietojenvaihtoa verkoston jäsenten välillä mahdollisesti sähköisiä välineitä käyttäen ja siten, että kunnioitetaan asianomaisten yritysten toimittamien liikesalaisuuksien luottamuksellisuutta.

2. Sääntelyelinten on tehtävä tiivistä yhteistyötä, myös työjärjestelyjen avulla, avustaakseen toisiaan markkinoiden seurantatehtävissään sekä valitusten ja tutkimusten käsittelyssä.

3. Kansainväliseen reittiin liittyvän käyttöoikeutta tai hinnoittelua koskevan valituksen tai oma-aloitteisen tutkimuksen kyseessä olleen sekä kansainväliseen rautatieliikenteeseen liittyvän markkinoiden kilpailuseurannan yhteydessä asianomaisten sääntelyelimen on kuultava kaikkien muiden sellaisten jäsenvaltioiden sääntelyelimiä, joiden kautta kyseinen kansainvälinen reitti kulkee, ja tarvittaessa komissiota ja pyydettävä niiltä kaikki tarvittavat tiedot ennen päätöksensä tekemistä.

4. Sääntelyelinten, joita kuullaan 3 kohdan mukaisesti, on annettava kaikki tiedot, joita niillä itsellään on oikeus pyytää kansallisen oikeutensa mukaisesti. Näitä tietoja saa käyttää ainoastaan 3 kohdassa tarkoitettun valituksen tai tutkimuksen käsittelemiseksi.

5. Valituksen vastaanottaneen tai omasta aloitteestaan tutkimuksen tehneen sääntelyelimen on toimitettava asian kannalta merkitykselliset tiedot vastuulliselle sääntelyelimelle, jotta se voi toteuttaa toimenpiteitä asiaomaisten osapuolten osalta.

6. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että 40 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen yhteen liittyneiden rataverkon haltijoiden edustajat toimittavat viipymättä kaikki tämän artiklan 3 kohdassa

tarkoitettun valituksen tai tutkimuksen käsittelemiseksi tarvittavat tiedot, joita sen jäsenvaltion sääntelyelin pyytää, jonka alueella yhteen liittynyt edustaja on. Kyseisellä sääntelyelimellä on oltava oikeus toimittaa kyseistä kansainvälistä reittiä koskevat tällaiset tiedot 3 kohdassa tarkoitetuille sääntelyelimille.

7. Komissio voi osallistua sääntelyelimen pyynnöstä 2–6 kohdassa lueteltuihin toimiin helpottaakseen sääntelyelinten välistä yhteistyötä mainituissa kohdissa tarkoitettulla tavalla.

8. Sääntelyelinten on vahvistettava yhteiset periaatteet ja käytänteet niiden päätösten tekemiseksi, joiden tekemiseen ne on valtuutettu tämän direktiivin nojalla. Sääntelyelinten kokemusten ja 1 kohdassa tarkoitettun verkoston toiminnan perusteella ja tarvittaessa sääntelyelinten tehokkaan yhteistyön varmistamiseksi komissio voi hyväksyä toimenpiteitä, joissa säädetään tällaisista yhteisistä periaatteista ja käytänteistä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 62 artiklan 3 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.

9. Sääntelyelimet tarkastelevat 37 artiklassa ja 40 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen rataverkon haltijoiden yhteenliittymien sellaisia päätöksiä ja käytänteitä, joilla pannaan täytäntöön tämän direktiivin säännöksiä tai edistetään muulla tavoin kansainvälisen rautatieliikenteen sujuvuutta.

V LUKU

LOPPUSÄÄNNÖKSET

58 artikla

Julkisia hankintoja koskevat säännöt

Tämän direktiivin säännöksiä sovelletaan rajoittamatta vesi- ja energiahuollon sekä liikenteen ja postipalvelujen alalla toimivien yksiköiden hankintamenettelyjen yhteensovittamisesta 31 päivänä maaliskuuta 2004 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2004/17/EY ⁽³⁾ soveltamista.

59 artikla

Poikkeukset

1. 15 päivään maaliskuuta 2013 asti Irlannin saarijäsenvaltiona, jolla on rautatieyhteys ainoastaan yhteen muuhun jäsenvaltioon, ja Yhdistyneen kuningaskunnan Pohjois-Irlannin osalta samalla perusteella,

a) ei tarvitse antaa riippumattoman elimen hoidettavaksi infrastruktuurin yhtäläisten ja syrjimättömien käyttömahdollisuuksien määrittelyä koskevia toimintoja 7 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti siltä osin kuin mainituissa artiklassa veloitetaan jäsenvaltioita perustamaan riippumattomat elimet 7 artiklan 2 kohdassa tarkoitettujen tehtävien suorittamista varten;

⁽¹⁾ EYVL L 281, 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ EYVL L 8, 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ EUVL L 134, 30.4.2004, s. 1.

b) ei tarvitse soveltaa 27 artiklassa, 29 artiklan 2 kohdassa, 38, 39 ja 42 artiklassa, 46 artiklan 4 ja 6 kohdassa, 47 artiklassa, 49 artiklan 3 kohdassa, 50–53 artiklassa sekä 55 ja 56 artiklassa säädettyjä vaatimuksia edellyttäen, että ratakapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä tai maksujen perimistä koskeviin päätöksiin voidaan rautatieyrityksen kirjallisesti esittämästä pyynnöstä hakea muutosta riippumattomalta elimeltä, joka tekee päätöksensä kahden kuukauden kuluessa siitä, kun sille on toimitettu kaikki tarvittavat tiedot, ja jonka päätökset voidaan saattaa tuomioistuimen tutkittavaksi.

2. Kun useampi kuin yksi rautatieyritys, jolle on myönnetty toimilupa 17 artiklan mukaisesti, tai Irlannin ja Pohjois-Irlannin osalta rautatieyritys, jolle on tällä tavoin myönnetty toimilupa muualla, esittää virallisen hakemuksen kilpailevan rautatieliikenteen harjoittamiseksi Irlannin tai Pohjois-Irlannin alueella taikka kyseiselle alueelle tai kyseiseltä alueelta, tämän poikkeuksen soveltamisen jatkamisesta on päätettävä 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen.

Edellä 1 kohdassa tarkoitettuja poikkeuksia ei sovelleta, kun rautatieliikennettä Irlannissa tai Pohjois-Irlannissa harjoittava rautatieyritys esittää virallisen hakemuksen rautatieliikenteen harjoittamisesta jonkin toisen jäsenvaltion alueella, alueelle tai alueelta, lukuun ottamatta Irlantia Pohjois-Irlannissa toimivien rautatieyritysten osalta ja Yhdistynyttä kuningaskuntaa Irlannissa toimivien rautatieyritysten osalta.

Vuoden kuluessa joko tämän kohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettua päätöksen tai tämän kohdan toisessa alakohdassa tarkoitettua virallista hakemusta koskevan ilmoituksen vastaanottamisesta kyseisen jäsenvaltion tai kyseisten jäsenvaltioiden (Irlannin tai Yhdistyneen kuningaskunnan Pohjois-Irlannin osalta) on annettava 1 kohdassa tarkoitettujen artiklojen täytäntöön panemiseksi tarvittava lainsäädäntö.

3. Edellä 1 kohdassa tarkoitettu poikkeus voidaan uusien enintään viideksi vuodeksi kerrallaan. Jäsenvaltio, joka on käyttänyt hyväkseen kyseistä poikkeusta, voi viimeistään 12 kuukautta ennen poikkeuksen päättymispäivää esittää komissiolle poikkeuksen uusimista koskevan pyynnön. Tällainen pyyntö on perusteltava. Komissio tutkii pyynnön ja päättää asiasta 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua neuvoo-antavaa menettelyä noudattaen. Kyseistä menettelyä noudatetaan kaikissa pyyntöön liittyvissä päätöksissä.

Tehdessään päätöksen komissio ottaa huomioon geopolittisen tilanteen kehityksen ja rautatieliikennemarkkinoiden kehityksen poikkeuksen uusimista pyytäneen jäsenvaltion alueella, alueelta ja alueelle harjoitettavan rautatieliikenteen osalta.

60 artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyn edellytyksin.

2. Siirretään 20 artiklan 5 kohdassa, 35 artiklan 3 kohdassa, 43 artiklan 2 kohdassa sekä 56 artiklan 13 kohdassa tarkoitettu

valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle viideksi vuodeksi 15 päivästä joulukuuta 2012. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään yhdeksän kuukautta ennen viiden vuoden pituisen kauden päättymistä. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta siirron jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 20 artiklan 5 kohdassa, 35 artiklan 3 kohdassa, 43 artiklan 2 kohdassa sekä 56 artiklan 13 kohdassa tarkoitettua säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhemmänä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyys.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevien 20 artiklan 5 kohdan, 35 artiklan 3 kohdan, 43 artiklan 2 kohdan sekä 56 artiklan 13 kohdan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaika jatketaan kahdella kuukaudella.

61 artikla

Soveltamista koskevat toimenpiteet

Jäsenvaltion tai sääntelyelimen pyynnöstä tai omasta aloitteestaan komissio tutkii tämän direktiivin soveltamiseen liittyviä, kansallisten viranomaisten hyväksymiä erityistoimenpiteitä, jotka koskevat rautatieinfrastruktuurin ja -palvelujen käyttöoikeuden edellytyksiä, rautatieyritysten toimilupia, infrastruktuurin hinnoittelua ja kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämistä, 12 kuukauden kuluessa näiden toimenpiteiden hyväksymisestä. Komissio päättää neljän kuukauden kuluessa tällaisen pyynnön vastaanottamisesta 62 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua menettelyä noudattaen, voidaanko tällaisen toimenpiteen soveltamista jatkaa.

62 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa komitea. Tämä komitea on asetuksessa (EU) N:o 182/2011 tarkoitettu komitea.

2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 4 artiklaa.

3. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa. Jos komitea ei anna lausuntoa ehdotuksesta täytäntöönpanosäädökseksi, joka on tarkoitus hyväksyä 10 artiklan 4 kohdan, 11 artiklan 4 kohdan, 12 artiklan 5 kohdan, 13 artiklan 9 kohdan, 17 artiklan 5 kohdan, 31 artiklan 3 kohdan ja 5 kohdan, 32 artiklan 4 kohdan ja 57 artiklan 8 kohdan nojalla, komissio ei hyväksy ehdotusta täytäntöönpanosäädökseksi ja tuolloin sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklan 4 kohdan kolmatta alakohtaa.

63 artikla

Kertomus

1. Komissio antaa viimeistään 31 päivänä joulukuuta 2012 Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä alueiden komitealle kertomuksen II luvun täytäntöönpanosta. Tässä kertomuksessa arvioidaan myös markkinoiden kehitystä, mukaan lukien valmistautumisaste rautatieliikennemarkkinoiden avaamiseksi edelleen. Tässä kertomuksessa komissio myös analysoi eri malleja näiden markkinoiden järjestämiseksi ja tämän direktiivin vaikutuksia julkisia palveluhankintoja koskeviin sopimuksiin ja niiden rahoitukseen. Samalla komissio ottaa huomioon asetuksen (EY) N:o 1370/2007 täytäntöönpanon ja jäsenvaltioiden väliset olennaiset erot (verkkojen tiheys, matkustajien määrä, keskimääräinen matkan pituus). Komissio ehdottaa tarvittaessa lainsäädäntötoimenpiteitä, jotka koskevat kansallisten matkustajaliikennemarkkinoiden avaamista ja sellaisten asianmukaisten olosuhteiden luomista, joilla varmistetaan syrjimätön pääsy infrastruktuureihin ja jotka perustuvat voimassa oleviin vaatimuksiin, jotka koskevat infrastruktuurin hallinnon ja kuljetustoimintojen erottamista toisistaan, ja arvioi näiden toimenpiteiden vaikutuksia.

2. Sääntelyelinten verkoston kautta saatujen kokemusten perusteella komissio antaa viimeistään 16 päivänä joulukuuta 2014 Euroopan parlamentille, neuvostolle, Euroopan talous- ja sosiaalikomitealle sekä alueiden komitealle kertomuksen sääntelyelinten välisestä yhteistyöstä. Komissio ehdottaa tarvittaessa täydentäviä toimia varmistaakseen Euroopan rautatiemarkkinoiden sääntelyn yhdenmetyksen valvonnan erityisesti kansainvälisten palvelujen osalta. Tätä varten harkitaan tarvittaessa myös lainsäädäntötoimia.

64 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen, mukaan lukien yritysten, toimijoiden, hakijoiden, viranomaisten ja muiden asianomaisten yhteisöjen toteuttama noudattaminen, edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan viimeistään 16 päivänä kesäkuuta 2015. Niiden on viipymättä toimitettava nämä säännökset kirjallisina komissiolle.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säännöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Niissä on myös mainittava, että voimassa oleviin lakeihin, asetuksiin ja hallinnollisiin määräyksiin sisältyviä viittauksia tällä direktiivillä kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset ja maininnat tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä säännellyistä kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

Velvoitteet, jotka koskevat tämän direktiivin II ja IV luvun saatamista osaksi kansallista lainsäädäntöä ja sen täytäntöön panemista, eivät koske Kyprosta ja Maltaa niin kauan kuin niiden alueilla ei ole rautatiejärjestelmää.

65 artikla

Kumoaminen

Kumotaan direktiivit 91/440/ETY, 95/18/EY ja 2001/14/EY, sellaisina kuin ne ovat muutettuina liitteessä IX olevassa A osassa mainituilla direktiiveillä, 15 päivästä joulukuuta 2012, sanotun kuitenkin vaikuttamatta jäsenvaltioiden velvollisuuteen noudattaa liitteessä IX olevassa B osassa olevia määräaikoja, joiden kuluessa niiden on ollut saatettava siinä mainitut direktiivit osaksi kansallista lainsäädäntöä.

Viittauksia kumottuihin direktiiveihin pidetään viittauksina tähän direktiiviin liitteessä X olevan vastaavuustaulukon mukaisesti.

66 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

67 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 21 päivänä marraskuuta 2012.

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies
M. SCHULZ

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja
A. D. MAVROYIANNIS

LIITE I

LUETTELO RAUTATIEINFRASTRUKTUURIN OSISTA

Rautatieinfrastruktuuri koostuu seuraavista osista, jos ne ovat osa kiinteää rataa, mukaan luettuina sivuraiteet, mutta ei raiteita, jotka sijaitsevat korjaamoissa taikka vaunu- tai veturihalleissa, eikä yksityisiä haara- tai sivuraiteita:

- Maapohja.
- Raiteet ja ratapenka, erityisesti vallit, maanleikkaukset, vedenpoistokanavat ja ojat, ojakivetykset, rummut, seinämät, radanvarsipenkereitä suojaava kasvillisuus jne.; matkustaja- ja tavaralaiturit, myös matkustaja-asemilla ja tavaraliikenneterminalleissa; ajo- ja jalankulkutiet; aitamuurit, pensasaidat ja muut aidat; paloturvallisuuskaitat; vaihteiden ja risteysten lämmityspisteiden laitteet; risteykset jne.; lumiaidat.
- Tekniset rakenteet: sillat, rummut ja muut ylikulkutiet, tunnelit, katetut leikkaukset ja muut alikulkutiet; suojamuurit sekä lumivyöryiltä ja putoavilta kivilta suojaavat rakenteet jne..
- Tasoristeykset, mukaan lukien tieliikenteen turvalaitteet.
- Ylärakenteet, erityisesti: raiteet, uurretut raiteet ja vastakiskot; ratapölkkyt ja pitkittäispölkkyt, kiinteän rautatien pientarvikkeet, täytemaa, mukaan lukien kivimurska ja hiekka; vaihteet, risteykset jne.; kääntölavat ja travessit (lukuun ottamatta yksinomaan vetureita varten olevia kääntölavoja).
- Matkustajia ja tavaroita varten olevat liittymät, mukaan lukien tieliittymät ja sellaisille matkustajille tarkoitettui liittymät, jotka saapuvat paikalle tai poistuvat paikalta jalan.
- Turva-, opastin- ja televiestintälaitteet radalla, asemilla ja järjestelyratapihoilla mukaan lukien opastimiin ja televiestintään tarvittavan sähkövirran tuotto-, muunto- ja siirtoasemat tai -laitteet; tällaisia laitteita tai asemia varten olevat rakennukset; raidejarrut.
- Valaistuslaitteet liikennettä ja turvallisuutta varten.
- Junien kulkua varten tarvittavan sähkövoiman muunto- ja siirtolaitteet: syöttöasemat, syöttöasemien ja kontaktijohdetojen väliset syöttökaapelit, kantolangat ja kannattimet; kolmas raide kannattimiseen.
- Infrastruktuurista vastaavan osaston käyttämät rakennukset, mukaan lukien niiden osuus liikennemaksujen kantamiseen tarvittavista rakenteista ja laitteista.

LIITE II

RAUTATIEYRITYKSILLE TARJOTTAVAT PALVELUT

(13 artiklassa tarkoitettut)

1. Vähimmäiskäyttömahdollisuuksiin sisältyvät:
 - a) rautateiden ratakapasiteettia koskevien hakemusten käsittely;
 - b) oikeus käyttää myönnettyä kapasiteettia;
 - c) rautatieinfrastruktuurin käyttö, mukaan lukien verkon risteysasemat ja vaihteet;
 - d) junaliikenteen ohjaus, mukaan lukien merkinanto, liikenteen ohjaus, lähettäminen ja viestinanto sekä tietojen antaminen junien liikkumisesta;
 - e) sähkönsiirtolaitteiden käyttö kuljetusvirran saamiseksi;
 - f) kaikki muut tiedot, jotka tarvitaan sellaisen liikenteen harjoittamiseen, jota varten kapasiteetti on myönnetty.
 2. Käyttöoikeus, myös radan käyttöoikeus, on annettava seuraaville palvelupaikoille, kun ne ovat olemassa, ja näissä palvelupaikoissa tarjottaviin palveluihin:
 - a) matkustaja-asemat, niihin kuuluvat rakennukset ja muut tilat, mukaan lukien matkatietopalvelut ja soveltuvat tilat lipunmyyntipalveluille;
 - b) tavaraliikenneterminaalit;
 - c) järjestelyratapihat ja junanmuodostuslaitteet, mukaan lukien vaihtotyölaitteet;
 - d) varikkosivuraiteet;
 - e) huoltotilat, lukuun ottamatta perusteellisen huoltopalvelun tiloja, jotka on tarkoitettu suurnopeusjunien tai muuntyyppisen erityisiä tiloja edellyttävän liikkuvan kaluston huoltoon;
 - f) muut tekniset laitteet, mukaan lukien puhdistus- ja pesulaitteet;
 - g) rautatietoimintaan liittyvät meri- ja sisävesisatamien varusteet;
 - h) taukotilat;
 - i) tankkauspalvelut ja polttoaineen toimittaminen näihin palveluihin, josta perittävät maksut on erotettava laskuissa polttoaineen tankkauksesta perittävistä maksuista.
 3. Lisäpalveluihin voi sisältyä:
 - a) kuljetussähkövirta, josta perittävät maksut on erotettava laskuissa sähkönsiirtolaitteiden käytöstä perittävistä maksuista, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2009/72/EY soveltamista;
 - b) matkustajavaunujen esilämmitys;
 - c) yksilölliset sopimukset, jotka koskevat:
 - vaarallisten aineiden kuljetusten valvontaa,
 - erikoiskuljetusten avustamista liikenteessä.
 4. Oheispalveluihin voi sisältyä:
 - a) televiestintäverkkojen käyttömahdollisuus;
 - b) lisätietojen toimittaminen;
 - c) liikkuvan kaluston tekninen tarkastus;
 - d) lipunmyyntipalvelut matkustaja-asemilla;
 - e) perusteelliset huoltopalvelut, joita tarjotaan huoltotiloissa, jotka on tarkoitettu suurnopeusjunien tai muuntyyppisen erityisiä tiloja edellyttävän liikkuvan kaluston huoltoon.
-

LIITE III

TALOUDELLINEN VAKAVARAISUUS

(20 artiklassa tarkoitettut)

Toimilupaa hakevien yritysten 20 artiklan mukaisesti toimittamien tietojen on katettava seuraavat seikat:

- a) käytettävissä olevat varat, mukaan lukien pankkitalletukset, luvattu tilinylitysvara ja lainat;
 - b) vakuutena käytettävissä olevat varat ja omaisuus;
 - c) käyttöpääoma;
 - d) asiaan liittyvät menot, mukaan lukien kulkuneuvojen, maa-alueiden, rakennusten, rakennelmien ja liikkuvan kaluston hankinnasta johtuvat menot ja niitä koskevat maksut;
 - e) yhtiön omaisuudesta aiheutuvat menot;
 - f) verot ja sosiaaliturvamaksut.
-

LIITE IV

VERKKOSELOSTUKSEN SISÄLTÖ

(27 artiklassa tarkoitettu)

Edellä 27 artiklassa tarkoitetun verkkoselostuksen on sisällettävä seuraavat tiedot:

1. Jakso, jossa esitellään rautatieyritysten käytettävissä oleva infrastruktuuri ja sen käyttöä koskevat edellytykset. Tämän jakson tiedot on vuosittain saatettava yhteneviksi direktiivin 2008/57/EY 35 artiklan mukaisesti perustettujen rautateiden infrastruktuurirekisterien kanssa tai niissä on viitattava näihin rekistereihin.
2. Jakso, jossa esitellään hinnoitteluperiaatteet ja hinnat. Sen on sisällettävä asianmukaiset tiedot hinnoittelujärjestelmästä ja riittävät tiedot maksuista sekä muita merkityksellisiä tietoja käyttöoikeudesta, joita sovelletaan liitteessä II lueteltuihin ja ainoastaan yhden palveluntarjoajan toimittamiin palveluihin. Jaksossa on esiteltävä sekä kustannusten että maksujen osalta yksityiskohtaisesti 31–36 artiklan soveltamisessa käytetyt menettelyt, säännöt ja tapauskohtaisesti taulukot. Siinä on myös oltava tietoja jo päätetyistä tai seuraavien viiden vuoden aikana suunnitelluista hinnanmuutoksista, jos tiedot ovat saatavilla.
3. Jakso, jossa esitellään kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämisperiaatteet ja -perusteet. Siinä on esiteltävä rautatieyritysten käytettävissä olevan ratakapasiteetin yleispiirteet ja sen käyttöön liittyvät rajoitukset, mukaan lukien kapasiteetin todennäköinen käyttö kunnossapitoa varten. Jaksossa on myös tarkennettava kapasiteetin käyttöoikeuden myöntämiseen liittyvät menettelyt ja määräajat. Siihen on sisällyttävä menettelyissä sovellettavat erityisperusteet, erityisesti:
 - a) yksityiskohtaiset ohjeet, joiden mukaisesti hakijat voivat hakea kapasiteetin käyttöoikeutta rataverkon haltijalta;
 - b) hakijoita koskevat vaatimukset;
 - c) hakumenettelyn ja käyttöoikeuden myöntämismenettelyn aikataulu ja menettelyt, joita on noudatettava pyydettyä aikatauluja koskevia tietoja, sekä menettelyt ennalta suunnitellun ja ennakoimattoman kunnossapitotyön aikataulusuunnittelua varten;
 - d) yhteensovittamismenettelyä koskevat periaatteet ja kyseisessä menettelyssä käytettävissä olevat riitojenratkaisujärjestelyt;
 - e) noudatettavat menettelyt ja käytettävät perusteet tapauksissa, joissa ratakapasiteetti on ylikuormitettu;
 - f) yksityiskohtaiset tiedot infrastruktuurin käytön rajoituksista;
 - g) säännöt, joiden mukaan otetaan mahdollisesti huomioon kapasiteetin aikaisemmat käyttöasteet, jotta käyttöoikeuden myöntämismenettelyissä voidaan määritellä tärkeysjärjestykset.Siinä on annettava yksityiskohtaiset tiedot toimenpiteistä, jotka on toteutettu tavaraliikenteen, kansainvälisen liikenteen ja *ad hoc* -menettelyn mukaisten hakemusten asianmukaisen käsittelyn varmistamiseksi. Siihen on sisällyttävä kapasiteettihakemusten mallilomake. Lisäksi rataverkon haltijan on julkaistava yksityiskohtaiset tiedot kansainvälisten reittien myöntämismenettelyistä.
4. Jakso, jossa on tietoja tämän direktiivin 25 artiklassa tarkoitetun toimiluvan ja direktiivin 2004/49/EY mukaisesti myönnettävien rautateiden turvallisuustodistusten hakemisesta tai jossa ilmoitetaan verkkosivusto, jolla kyseiset tiedot ovat maksutta saatavilla sähköisessä muodossa.
5. Jakso, jossa on tietoja rautatieinfrastruktuurin ja palvelujen käyttöoikeuteen sekä 35 artiklassa tarkoitettuun suorituskannustinjärjestelmään liittyvistä riitojenratkaisu- ja muutoksenhakumenettelyistä.
6. Jakso, jossa on tietoja liitteessä II tarkoitettujen palvelupaikkojen käyttöoikeudesta ja hinnoittelusta. Sellaisten palvelupaikan ylläpitäjien, jotka eivät ole rataverkon haltijan määräysvallassa, on annettava tietoja maksuista, joita peritään palvelupaikan käyttöoikeudesta ja palvelujen tarjoamisesta, sekä tietoja käyttöoikeutta koskevista teknisistä edellytyksistä verkkoselostukseen sisällytettäväksi, tai ilmoitettava verkkosivusto, jolla kyseiset tiedot ovat maksutta saatavilla sähköisessä muodossa.
7. Mallisopimus rataverkon haltijan ja hakijan välisten puitesopimusten tekemiseksi 42 artiklan mukaisesti.

LIITE V

**TOIMIVALTAISTEN VIRANOMAISTEN JA INFRASTRUKTUURIN HALTIJOIDEN VÄLISTEN SOPIMUSTEN
PERUSPERIAATTEET JA –TEKIJÄT
(30 artiklassa tarkoitettut)**

Sopimuksessa on täsmennettävä 30 artiklan säännökset, ja siinä on määrättävä ainakin seuraavista seikoista:

- 1) sopimuksen soveltamisala infrastruktuurin ja palvelupaikkojen osalta liitteen II mukaisesti jäsennehtynä. Sen on katettava kaikki rataverkon hallinnan näkökohdat, mukaan lukien jo käytössä olevan infrastruktuurin kunnossapito ja uusiminen. Tarvittaessa se voi kattaa myös uuden infrastruktuurin rakentamisen;
- 2) sellaisten maksujen tai varojen rakenne, jotka on myönnetty liitteessä II lueteltuihin infrastruktuuripalveluihin, kunnossapitoon ja uusimiseen ja toteuttamatta olevien kunnossapito- ja uusimistöiden kasauman purkamiseen. Tarvittaessa se voi kattaa uusiin infrastruktuureihin myönnettyjen maksujen tai varojen rakenteen;
- 3) käyttäjälähtöiset suoritustavoitteet indikaattoreina ja laatuvaatimuksina, jotka kattavat muun muassa seuraavat seikat:
 - a) junien suoritustaso esimerkiksi niiden matkanopeus ja luotettavuus, ja asiakastytyväisyys,
 - b) verkon kapasiteetti,
 - c) omaisuuden hoito,
 - d) toiminnan volyymit,
 - e) turvallisuustasot, ja
 - f) ympäristönsuojelu;
- 4) mahdollisesti toteuttamatta jäänyt kunnossapito sekä omaisuus, jota poistuu vähitellen käytöstä ja käynnistää sen vuoksi erilaisia pääoman liikkeitä;
- 5) 30 artiklan 1 kohdassa tarkoitettut kannustimet lukuun ottamatta niitä kannustimia, jotka pannaan täytäntöön sääntelytoimenpitein 30 artiklan 3 kohdan mukaisesti;
- 6) rataverkon haltijan vähimmäisraportointivaatimukset sisällön ja raportointitiheyden osalta, mukaan lukien tiedot, jotka on julkaistava vuosittain,
- 7) sopimuksen sovittu kesto, joka on tarpeen mukaan sovittava yhteen rataverkon haltijan liiketoimintasuunnitelman, toimeksiannon tai toimiluvan keston kanssa, sekä hinnoittelupuitteet ja valtion asettamat säännöt;
- 8) säännöt merkittävien toimintakeskeytysten ja hätätilanteiden varalta, mukaan lukien varautumissuunnitelmat sekä sopimuksen ennaikainen irtisanominen ja oikea-aikainen tiedottaminen käyttäjille;
- 9) korjaavat toimenpiteet, joita toteutetaan, jos jompikumpi osapuoli ei noudata sopimusvelvoitteitaan, tai poikkeuksellisissa olosuhteissa, jotka vaikuttavat julkisen rahoituksen saatavuuteen; tähän sisältyvät edellytykset ja menettelyt sopimuksen uudelleen neuvottelemiseksi tai irtisanomiseksi.

LIITE VI

RAUTATIEINFRASTRUKTUURIIN LIITTYVIÄ KUSTANNUKSIA JA MAKSUJA KOSKEVAT VAATIMUKSET
(32 artiklan 1 kohdassa ja 35 artiklassa tarkoitettut)

1. Rataverkon haltijoiden on tarkastettava ainakin seuraavia vastapareja laatiessaan luetteloa markkinasegmenteistä 32 artiklan 1 kohdan mukaisten lisähintojen ottamiseksi käyttöön hinnoittelujärjestelmässä:
 - a) henkilöliikenne/tavaraliikenne;
 - b) vaarallisia aineita kuljettavat junat/muut tavarajunat;
 - c) kotimainen/kansainvälinen liikenne;
 - d) yhdistetyt kuljetukset/suorat junayhteydet;
 - e) kaupunki- tai alueellinen henkilöliikenne/kaupunkien välinen henkilöliikenne;
 - f) kokojunat/yksittäisvaunukuljetukset;
 - g) säännöllinen/epäsäännöllinen junaliikenne.
2. Edellä 35 artiklassa tarkoitettun suorituskannustinjärjestelmän on perustuttava seuraaviin peruseriaatteisiin:
 - a) Sovitun suorituskyvyn tason saavuttamiseksi ja jotta palvelun taloudellinen elinkelpoisuus ei vaarantuisi, rataverkon haltijan on sovittava hakijoiden kanssa suorituskannustinjärjestelmän tärkeimmistä tekijöistä, erityisesti myöhästymisten arvosta ja kynnyksistä suorituskannustinjärjestelmän maksuille, jotka liittyvät sekä yksittäisiin junalla ajettuihin matkoihin että rautatieyrityksen kaikkien junien ajomatkoihin tietynä ajanjaksona.
 - b) Rataverkon haltijan on ilmoitettava vähintään viisi päivää ennen junan ajomatkaa rautatieyrityksille aikataulu, jonka perusteella myöhästymiset lasketaan. Rataverkon haltija voi soveltaa ilmoittamiseen lyhyempää aikaa, jos kyseessä on ylivoimainen este tai aikataulun myöhäinen muutos.
 - c) Kaikki myöhästymiset on voitava luokitella yhteen seuraavista luokista ja alaluokista:
 1. Rataverkon haltijasta johtuva toiminnan/suunnittelun hallinnointiin liittyvä syy
 - 1.1 Aikataulujen laatiminen
 - 1.2 Junanmuodostus
 - 1.3 Virheet toimintamenetelmissä
 - 1.4 Ensisijaisuussääntöjen väärä soveltaminen
 - 1.5 Henkilöstö
 - 1.6 Muut syyt
 2. Rataverkon haltijasta johtuva infrastruktuurilaitteisiin liittyvä syy
 - 2.1 Merkinantolaitteet
 - 2.2 Merkinantolaitteet tasoristeyksissä
 - 2.3 Televiestintälaitteet
 - 2.4 Virransyöttölaitteet
 - 2.5 Rata
 - 2.6 Rakenteet
 - 2.7 Henkilöstö
 - 2.8 Muut syyt
 3. Rataverkon haltijasta johtuvat rakentamiseen liittyvät syyt
 - 3.1 Suunnitellut rakennustyöt

- 3.2 Rakennustöiden epätäsmällisyys
- 3.3 Viallisesta radasta johtuvat nopeusrajoitukset
- 3.4 Muut syyt
- 4. Muista rataverkon haltijoista johtuvat syyt
 - 4.1 Edellisen rataverkon haltijan aiheuttamat
 - 4.2 Seuraavan rataverkon haltijan aiheuttamat
- 5. Rautatieyrytyksestä johtuvat kaupalliset syyt
 - 5.1 Pysähdysajan ylitys
 - 5.2 Rautatieyrytyksen pyyntö
 - 5.3 Lastaustoiminnot
 - 5.4 Lastauksen epätäsmällisyys
 - 5.5 Junan kaupallinen valmistelu
 - 5.6 Henkilöstö
 - 5.7 Muut syyt
- 6. Rautatieyrytyksestä johtuvat liikkuvaan kalustoon liittyvät syyt
 - 6.1 Kaluston käytön suunnittelu/uudelleenjärjestely
 - 6.2 Rautatieyrytyksen suorittama junanmuodostus
 - 6.3 Ongelmat, jotka vaikuttavat henkilöliikenteen vaunuihin
 - 6.4 Ongelmat, jotka vaikuttavat tavaraliikenteen vaunuihin
 - 6.5 Ongelmat, jotka vaikuttavat henkilövaunuihin, vetureihin ja sähkömoottorivaunuihin
 - 6.6 Henkilöstö
 - 6.7 Muut syyt
- 7. Muista rautatieyrytyksistä johtuvat syyt
 - 7.1 Seuraavan rautatieyrytyksen aiheuttamat
 - 7.2 Edellisen rautatieyrytyksen aiheuttamat
- 8. Ulkoiset syyt, jotka eivät johdu rataverkon haltijasta eivätkä rautatieyrytyksestä
 - 8.1 Lakko
 - 8.2 Hallinnolliset muodollisuudet
 - 8.3 Ulkopuolinen vaikutus
 - 8.4 Sää- ja luonnonolojen vaikutukset
 - 8.5 Myöhästyminen, joka johtuu ulkoisista syistä verkossa
 - 8.6 Muut syyt
- 9. Toissijaiset syyt, jotka eivät johdu rataverkon haltijasta eivätkä rautatieyrytyksestä
 - 9.1 Vakavat vaaratilanteet, onnettomuudet ja turvallisuusriskit

- 9.2 Rata varattu saman junan myöhässä olon vuoksi
 - 9.3 Rata varattu toisen junan myöhässä olon vuoksi
 - 9.4 Kierto
 - 9.5 Yhdistäminen
 - 9.6 Vaatii lisätutkimuksia
- d) Myöhästymiset on, jos mahdollista, osoitettava yhdestä organisaatiosta johtuviksi sekä liikenteen häiriötä koskevan vastuun että tavanomaisten liikenneolosuhteiden palauttamismahdollisuuksien osalta.
 - e) Maksujen laskennassa on otettava huomioon samojen täsmällisyysvaatimusten mukaisen rautatieliikenteen keskimääräinen myöhästyminen.
 - f) Rataverkon haltijan on ilmoitettava suorituskannustinjärjestelmän mukaisten maksujen laskelmat rautatieyritykselle mahdollisimman nopeasti. Laskelmien on katettava kaikki myöhästyneet junat enintään kuukauden ajalta.
 - g) Suorituskannustinjärjestelmää koskevia riitoja varten on luotava riitojenratkaisujärjestelmä tällaisten kysymysten ratkaisemiseksi nopeasti, sanotun kuitenkaan rajoittamatta olemassa olevien muutoksenhakekeinojen ja 56 artiklan säännösten soveltamista. Tämän riitojenratkaisujärjestelmän on oltava puolueeton kyseessä olevia osapuolia kohtaan. Jos tätä järjestelyä käytetään, päätös on tehtävä kymmenen työpäivän kuluessa.
 - h) Rataverkon haltijan on julkaistava kerran vuodessa tiedot rautatieyritysten saavuttamasta keskimääräisestä vuotuisesta suorituskvyn tasosta suorituskannustinjärjestelmässä sovittujen tärkeimpien tekijöiden perusteella.
-

LIITE VII

KÄYTTÖOIKEUDEN MYÖNTÄMISMENETTELYN AIKATAULU

(43 artiklassa tarkoitettu)

1. Aikataulu laaditaan kerran kalenterivuodessa.
2. Aikataulumuutokset tulevat voimaan keskiyöllä joulukuun toisena lauantaina. Jos muutokset tai korjaukset toteutetaan talven jälkeen – jotta voitaisiin tarvittaessa ottaa huomioon alueellisen henkilöliikenteen aikataulumuutokset – ne tulevat voimaan keskiyöllä kesäkuun toisena lauantaina ja tarvittaessa edellä mainittujen päivämäärien välisinä muina vastaavina aikoina. Infrastruktuurin haltijat voivat sopia toisenlaisista päivämääristä, ja niiden on ilmoitettava kyseiset päivämäärät komissiolle, jos ne voivat vaikuttaa kansainväliseen liikenteeseen.
3. Aikatauluun sisällytettävien kapasiteettia koskevien hakemusten viimeinen vastaanottopäivä on 12 kuukautta ennen aikataulun voimaantuloa.
4. Viimeistään 11 kuukautta ennen aikataulun voimaantuloa rataverkon haltijoiden on varmistettava, että alustavat kansainväliset reitit on vahvistettu yhteistyössä muiden asianomaisten rataverkon haltijoiden kanssa. Rataverkon haltijoiden on varmistettava, että näitä alustavia reittejä noudatetaan seuraavien menettelyjen aikana mahdollisimman pitkälle.
5. Rataverkon haltijan on laadittava aikatauluehdotus viimeistään neljän kuukauden kuluttua siitä, kun määräaika hakijoiden tekemien tarjousten esittämiselle on päättynyt.

LIITE VIII

SÄÄNTELYELIMELLE PYYNNÖSTÄ TOIMITETTAVAT TILINPÄÄTÖSTIEDOT

(56 artiklan 12 kohdassa tarkoitettut)

1. Tilien eriyttäminen

- a) erilliset tuloslaskelmat ja taseet tavara- ja henkilöliikenteestä ja rataverkon hallinnasta;
- b) yksityiskohtaiset tiedot julkisten varojen ja muiden korvausten eri lähteistä ja käytöstä läpinäkyvästi ja yksityiskohtaisesti; mukaan lukien liiketoiminnan rahavirtojen yksityiskohtainen tarkastelu, jonka perusteella voidaan määrittää, miten julkiset varat ja muut korvaukset on käytetty;
- c) kustannus- ja tuloluokat, joiden perusteella on mahdollista määrittää sääntelyelimen vaatimusten mukaisesti, onko eri toimintoja tuettu ristiin;
- d) menettelyt, joita on käytetty kustannusten jakamiseksi eri toimintojen välillä;
- e) jos säännelty yritys on osa ryhmittymää, kaikki tiedot yhtiöiden välisistä maksuista.

2. Radan käyttöoikeudesta perittyjen maksujen seuranta

- a) kustannusluokat ja erityisesti riittävät tiedot eri palvelujen tai palveluryhmien marginaalisista/suorista kustannuksista siten, että infrastruktuurimaksuja voidaan seurata;
- b) riittävät tiedot, jotka mahdollistavat palveluista (tai palveluryhmistä) maksettujen yksittäisten maksujen seurannan; jos sääntelyelin niin vaatii, näihin on sisällyttävä tietoja yksittäisten palvelujen volyymeista, yksittäisten palvelujen hinnoista sekä sisäisten ja ulkoisten asiakkaiden maksamien yksittäisten palvelujen kokonaistuloista;
- c) yksittäisten palvelujen (tai palveluryhmien) kustannukset ja tulot käyttäen sääntelyelimen vaatimukset täyttäviä asianmukaisia kustannuslaskentamenetelmiä mahdollisen kilpailun vastaisen hinnoittelun paljastamiseksi (ristikkäis-tuki, saalistushinnoittelu ja kohtuuton hinnoittelu).

3. Taloudellisen tuloksen ilmoittaminen

- a) tuloksen muodostumista koskeva laskelma;
 - b) tiivistetty menolaskelma;
 - c) kunnossapidon menolaskelma;
 - d) toiminnan menolaskelma;
 - e) tulolaskelma;
 - f) selventäviä huomautuksia, joissa täsmennetään ja selitetään laskelmia tarvittaessa.
-

LIITE IX

A OSA

KUMOTUT DIREKTIIVIT JA LUETTELO NIIDEN MYÖHEMMISTÄ MUUTOKSISTA

(65 artiklassa tarkoitettut)

Neuvoston direktiivi 91/440/ETY
(EYVL L 237, 24.8.1991, s. 25)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/12/EY
(EYVL L 75, 15.3.2001, s. 1)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/51/EY
(EUVL L 164, 30.4.2004, s. 164)

Neuvoston direktiivi 2006/103/EY
(EUVL L 363, 20.12.2006, s. 344)

Vain liitteessä oleva B osa

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/58/EY
(EUVL L 315, 3.12.2007, s. 44)

Vain 1 artikla

Neuvoston direktiivi 95/18/EY
(EYVL L 143, 27.6.1995, s. 70)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/13/EY
(EYVL L 75, 15.3.2001, s. 26)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/49/EY
(EUVL L 164, 30.4.2004, s. 44)

Vain 29 artikla

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2001/14/EY
(EYVL L 75, 15.3.2001, s. 29)

Komission päätös 2002/844/EY
(EYVL L 289, 26.10.2002, s. 30)

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2004/49/EY
(EUVL L 164, 30.4.2004, s. 44)

Vain 30 artikla

Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2007/58/EY
(EUVL L 315, 3.12.2007, s. 44)

Vain 2 artikla

B OSA

OSAKSI KANSALLISTA LAINSÄÄDÄNTÖÄ SAATTAMISTA KOSKEVAT MÄÄRÄAJAT

(65 artiklassa tarkoitettut)

Direktiivi	Määräpäivä, joka koskee saattamista osaksi kansallista lainsäädäntöä
91/440/ETY	1 päivä tammikuuta 1993
95/18/EY	27 päivä kesäkuuta 1997
2001/12/EY	15 päivä maaliskuuta 2003
2001/13/EY	15 päivä maaliskuuta 2003
2001/14/EY	15 päivä maaliskuuta 2003
2004/49/EY	30 päivä huhtikuuta 2006
2004/51/EY	31 päivä joulukuuta 2005
2006/103/EY	1 päivä tammikuuta 2007
2007/58/EY	4 päivä kesäkuuta 2009

LIITE X

VASTAAVUUSTAULUKKO

Direktiivi 91/440/ETY	Direktiivi 95/18/EY	Direktiivi 2001/14/EY	Tämä direktiivi
2 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 kohta	1 artiklan 1 kohdan ensimmäinen alakohta	1 artiklan 1 kohta
		1 artiklan 2 kohta	1 artiklan 2 kohta
2 artiklan 2 kohta			2 artiklan 1 kohta
	1 artiklan 2 kohta		2 artiklan 2 kohta
		1 artiklan 3 kohta	2 artiklan 3 kohta
			2 artiklan 4–9 kohta
2 artiklan 4 kohta			2 artiklan 10 kohta
			2 artiklan 11 kohta
3 artikla			3 artiklan 1–8 alakohta
			3 artiklan 9–13 alakohta
	2 artiklan b ja c alakohta		3 artiklan 14 ja 15 alakohta
		2 artikla	3 artiklan 16 ja 17 alakohta
			3 artiklan 18–28 alakohta
			3 artiklan 29 ja 30 kohta
4 artikla			4 artikla
5 artikla			5 artiklan 1–3 kohta
			5 artiklan 4 kohta
6 artiklan 1 ja 2 kohta			6 artiklan 1 ja 2 kohta
9 artiklan 4 kohta			6 artiklan 3 kohta
6 artiklan 1 kohdan toinen alakohta			6 artiklan 4 kohta
6 artiklan 3 kohta ja liite II			7 artiklan 1 kohta
		4 artiklan 2 kohta ja 14 artiklan 2 kohta	7 artiklan 2 kohta

Direktiivi 91/440/EY	Direktiivi 95/18/EY	Direktiivi 2001/14/EY	Tämä direktiivi
7 artiklan 1, 3 ja 4 kohta			8 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
		6 artiklan 1 kohta	8 artiklan 4 kohta
9 artiklan 1 ja 2 kohta			9 artiklan 1 ja 2 kohta
10 artiklan 3 ja 3 a kohta			10 artiklan 1 ja 2 kohta
10 artiklan 3 b kohta			11 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
			11 artiklan 4 kohta
10 artiklan 3 c ja 3 e kohta			11 artiklan 5 ja 6 kohta
10 artiklan 3 f kohta			12 artiklan 1–4 kohta
			12 artiklan 5 kohta
		5 artikla	13 artikla
			14 artikla
10 b artikla			15 artikla
	3 artikla		16 artikla
	4 artiklan 1–4 kohta		17 artiklan 1–4 kohta
	5 artikla		18 artikla
	6 artikla		19 artikla
	7 artiklan 1 kohta		20 artiklan 1 kohta
	Liitteen I osan 1 alakohta		20 artiklan 2 kohta
			20 artiklan 3 kohta
	8 artikla		21 artikla
	9 artikla		22 artikla
	4 artiklan 5 kohta		23 artiklan 1 kohta
	10 artikla		23 artiklan 2 ja 3 kohta
	11 artikla		24 artikla
	15 artikla		25 artikla
		1 artiklan 1 kohdan toinen alakohta	26 artikla
		3 artikla	27 artikla
10 artiklan 5 kohta			28 artikla

Direktiivi 91/440/ETY	Direktiivi 95/18/EY	Direktiivi 2001/14/EY	Tämä direktiivi
		4 artiklan 1, 3, 4, 5 ja 6 kohta	29 artikla
		6 artiklan 2–5 kohta	30 artikla
		7 artikla	31 artikla
		8 artikla	32 artikla
		9 artikla	33 artikla
		10 artikla	34 artikla
		11 artikla	35 artikla
		12 artikla	36 artikla
			37 artikla
		13 artikla	38 artikla
		14 artiklan 1 ja 3 kohta	39 artikla
		15 artikla	40 artikla
		16 artikla	41 artikla
		17 artikla	42 artikla
		18 artikla	43 artikla
		19 artikla	44 artikla
		20 artiklan 1, 2 ja 3 kohta	45 artiklan 1, 2 ja 3 kohta
			45 artiklan 4 kohta
		20 artiklan 4 kohta	45 artiklan 5 kohta
		21 artikla	46 artikla
		22 artikla	47 artikla
		23 artikla	48 artikla
		24 artikla	49 artikla
		25 artikla	50 artikla

Direktiivi 91/440/EY	Direktiivi 95/18/EY	Direktiivi 2001/14/EY	Tämä direktiivi
		26 artikla	51 artikla
		27 artikla	52 artikla
		28 artikla	53 artikla
		29 artikla	54 artikla
		30 artiklan 1 kohta	55 artikla
		30 artiklan 2 kohta	56 artiklan 1 kohta
		31 artikla	57 artikla
12 artikla			58 artikla
14 a artikla		33 artiklan 1, 2 ja 3 kohta	59 artikla
			60 artikla
		34 artiklan 2 kohta	61 artikla
11 a artikla		35 artiklan 1, 2 ja 3 kohta	62 artikla
10 artiklan 9 kohta			63 artikla
		38 artikla	64 artikla
			65 artikla
	17 artikla	39 artikla	66 artikla
16 artikla	18 artikla	40 artikla	67 artikla
			Liite I
		Liite II	Liite II
	Liite		Liite III
		Liite I	Liite IV
			Liite V
			Liite VI
		Liite III	Liite VII
			Liite VIII

EUROOPAN PARLAMENTIN JA NEUVOSTON DIREKTIIVI 2012/35/EU,
annettu 21 päivänä marraskuuta 2012,
merenkulkijoiden vähimmäiskoulutuksesta annetun direktiivin 2008/106/EY muuttamisesta
(ETA:n kannalta merkityksellinen teksti)

EUROOPAN PARLAMENTTI JA EUROOPAN UNIONIN NEUVOSTO,
jotka

ottavat huomioon Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen ja erityisesti sen 100 artiklan 2 kohdan,

ottavat huomioon Euroopan komission ehdotuksen,

sen jälkeen kun esitys lainsäätämisyksessä hyväksyttäväksi säädökseksi on toimitettu kansallisille parlamenteille,

ottavat huomioon Euroopan talous- ja sosiaalikomitean lausunnon ⁽¹⁾,

ovat kuulleet alueiden komiteaa,

noudattavat tavallista lainsäätämisyksitystä ⁽²⁾,

sekä katsovat seuraavaa:

- (1) Merenkulkijoiden koulutuksesta ja pätevyysasiakirjoista määrätään Kansainvälisen merenkulkijajärjestön (IMO) merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevalla yleissopimuksella, jäljempänä 'STCW-yleissopimus', vuodelta 1978, joka tuli voimaan vuonna 1984, ja sitä muutettiin merkittäväällä tavalla vuonna 1995.
- (2) STCW-yleissopimus sisällytettiin ensi kertaa osaksi unionin lainsäädäntöä merenkulkijoiden vähimmäiskoulutustasosta 22 päivänä marraskuuta 1994 annetulla neuvoston direktiivillä 94/58/EY ⁽³⁾. Merenkulkijoiden koulutusta ja pätevyysasiakirjoja koskevia unionin sääntöjä mukautettiin myöhemmin STCW-yleissopimukseen tehtyihin

muutoksiin, ja kolmansien maiden merenkulkijoiden koulutus- ja pätevyysasiakirjajärjestelmien tunnustamista varten on luotu yhteinen unionin mekanismi. Uudelleenlaadinnan johdosta asiaa koskevat unionin säännöt sisältyvät Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiiviin 2008/106/EY ⁽⁴⁾.

- (3) Manilassa vuonna 2010 pidetyssä STCW-yleissopimuksen sopimuspuolina olevien valtioiden konferenssissa sovittiin STCW-yleissopimukseen tehtävistä merkittävistä muutoksista, jäljempänä 'Manilan konferenssissa sovitut muutokset', jotka liittyvät pätevyysasiakirjoja koskevien petokselisten käytäntöjen torjumiseen, terveydentilavaatimuksiin, turvaamiskoulutukseen, mukaan lukien merirosvouksen ja aseellisten ryöstöjen osalta, ja teknologiakoulutukseen. Manilan konferenssissa sovitulla muutoksilla otettiin myös käyttöön uusia pätevään miehistöön sovellettavia vaatimuksia ja uusia ammattinimikkeitä, kuten sähkömes-tari.
- (4) Kaikki jäsenvaltiot ovat STCW-yleissopimuksen sopimuspuolia, eikä yksikään niistä ole vastustanut Manilan konferenssissa sovittuja muutoksia menettelyllä, jota tähän tarkoitukseen voidaan käyttää. Jäsenvaltioiden olisi siksi yhdenmukaistettava kansalliset sääntönsä Manilan konferenssissa sovittujen muutosten kanssa. Tässä yhteydessä on vältettävä ristiriidan syntyminen jäsenvaltioiden kansainvälisten sitoumusten ja unionin puitteissa tehtyjen sitoumusten välillä. Lisäksi koska merenkulkiala on luonteeltaan maailmanlaajuisia, merenkulkijoiden koulutusta ja pätevyysasiakirjoja koskevat unionin säännöt olisi mukautettava alan kansainvälisiin sääntöihin. Useita direktiivin 2008/106/EY säännöksiä olisi näin ollen muutettava vastaamaan Manilan konferenssissa sovittuja muutoksia.
- (5) Merenkulkijoiden koulutuksen parantamisen tulisi kattaa asianmukainen teoreettinen ja käytännön koulutus sen varmistamiseksi, että merenkulkijat kykenevät täyttämään turvatoimivaatimukset ja turvallisuusmääräykset ja toimimaan vaara- ja hätätilanteissa.
- (6) Laatuja järjestelmiä ja laadunvarmistusjärjestelmiä olisi kehitettävä ja ne olisi pantava täytäntöön ottaen tarvittaessa huomioon ammatillisen koulutuksen laadunvarmistuksen eurooppalaisen viitekehyksen perustamisesta 18 päivänä kesäkuuta 2009 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston suositus ⁽⁵⁾ ja jäsenvaltioiden toteuttamat asiaa koskevat toimenpiteet.

⁽¹⁾ EUVL C 43, 15.2.2012, s. 69.

⁽²⁾ Euroopan parlamentin kanta, vahvistettu 23. lokakuuta 2012 (ei vielä julkaistu virallisessa lehdessä), ja neuvoston päätös, tehty 13. marraskuuta 2012.

⁽³⁾ EYVL L 319, 12.12.1994, s. 28.

⁽⁴⁾ EUVL L 323, 3.12.2008, s. 33.

⁽⁵⁾ EUVL C 155, 8.7.2009, s. 1.

(7) Eurooppalaiset työmarkkinaosapuolet ovat sopineet merenkulkijoihin sovellettavista vähimmäislepoajoista ja tuon sopimuksen täytäntöön panemiseksi on annettu direktiivi 1999/63/EY ⁽¹⁾. Mainitulla direktiivillä annetaan myös mahdollisuus hyväksyä poikkeuksia merenkulkijoiden vähimmäislepoaikoihin. Mahdollisuutta hyväksyä poikkeuksia olisi kuitenkin rajoitettava poikkeusten enimmäiskeston, esiintymistiheyden ja laajuuden osalta. Manilan konferenssissa sovitulla muutoksilla pyrittiin muun muassa asettamaan objektiivisia rajoituksia poikkeuksille, joita sovelletaan vahtihenkilöstön ja niiden merenkulkijoiden vähimmäislepoaikoihin, joiden tehtäviin kuuluvat turvallisuusasiat, turvatoimet ja ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen, jotta voidaan ehkäistä väsymystä. Manilan konferenssissa sovitut muutokset olisi sisällytettävä direktiiviin 2008/106/EY siten, että varmistetaan yhdenmukaisuus direktiivin 1999/63/EY kanssa, sellaisena kuin se on muutettuna direktiivillä 2009/13/EY ⁽²⁾.

(8) Merenkulkijoiden työ- ja elinoloja koskevien vähimmäisvaatimusten vahvistamisen merkitystä korostaa vielä se, että direktiivi 2009/13/EY tulee voimaan merityötä koskevan vuoden 2006 yleissopimuksen voimaantulopäivänä.

(9) Direktiiviin 2008/106/EY sisältyy myös mekanismi kolmansien maiden merenkulkijoiden koulutus- ja pätevyysasiakirjajärjestelmien tunnustamiseksi. Tunnustamisen myöntää komissio menettelyssä, jossa komissiota avustaa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 1406/2002 ⁽³⁾ perustettu Euroopan meriturvallisuusvirasto, jäljempänä 'virasto', sekä Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2099/2002 ⁽⁴⁾ perustettu meriturvallisuutta ja alusten aiheuttaman pilaantumisen ehkäisemistä käsittelevä komitea (COSS-komitea). Tämän menettelyn soveltamisesta saadut kokemukset viittaavat siihen, että menettelyä olisi muutettava komission päätökselle asetetun määräjän osalta. Koska tunnustaminen

edellyttää sitä, että virasto suorittaa tarkastuksen suunnittelu- ja toteuttamisvaiheineen, ja koska useimmissa tapauksissa kyseisen kolmannen maan on tehtävä STCW-yleissopimuksen sisältämien vaatimusten johdosta huomattavia mukautuksia, koko menettelyä ei voida saattaa päätökseen kolmessa kuukaudessa. Kokemusten perusteella realistisempi määräaika vaikuttaisi tässä yhteydessä olevan 18 kuukautta. Komission päätöksen määräaikaa olisi näin ollen muutettava, ja pyynnön esittävän jäsenvaltion olisi joustavuuden ylläpitämiseksi edelleenkin voitava tunnustaa kolmannen maan STCW -järjestelmä väliaikaisesti. Lisäksi ammattipätevyyden tunnustamisesta 7 päivänä syyskuuta 2005 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2005/36/EY ⁽⁵⁾ ammattipätevyyden tunnustamista koskevia säännöksiä ei sovelleta direktiivin 2008/106/EY soveltamisalaan kuuluvien merenkulkijoiden pätevyysasiakirjojen tunnustamiseen.

(10) Saatavilla olevat unionin merenkulkijoita koskevat tilastotiedot ovat epätäydellisiä ja usein epätarkkoja, mikä vaikeuttaa entisestään päätöksentekoa tällä alalla. Merenkulkijoiden pätevyysasiakirjoja koskevat yksityiskohtaiset tiedot eivät yksinään ratkaise tätä ongelmaa, mutta ne olisivat selkeästi avuksi. STCW-yleissopimuksen mukaan sopimuspuolten on ylläpidettävä rekistereitä kaikista pätevyysasiakirjoista ja kelpoisuustodistuksista sekä niiden uusimisista tai muista niihin vaikuttavista toimenpiteistä. Jäsenvaltioiden on ylläpidettävä rekisteriä myönnettyistä pätevyysasiakirjoista ja kelpoisuustodistuksista. Jotta unionin työllisyystilanteesta saataisiin mahdollisimman kattavat tiedot, ja yksinomaan jäsenvaltioiden ja komission poliittisen päätöksenteon helpottamiseksi, jäsenvaltiot olisi velvoitettava lähettämään komissiolle valikoituja tietoja, jotka ovat saatavilla kansallisissa merenkulkijoiden pätevyyskirjoja koskevista rekistereissä. Nämä tiedot tulee toimittaa vain tilastoanalyysitarkoituksia varten, eikä niitä saa käyttää hallinnollisiin, oikeudellisiin tai varmentamista koskeviin tarkoituksiin. Kyseisten tietojen on oltava unionin tietosuojavaatimusten mukaisia, joten direktiiviin 2008/106/EY olisi sisällytettävä asiaa koskeva säännös.

⁽¹⁾ Neuvoston direktiivi 1999/63/EY, annettu 21 päivänä kesäkuuta 1999, Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestön (ECSA) ja Euroopan unionin kuljetusalojen ammattiliiton (FST) tekemästä, merenkulkijoiden työajan järjestämistä koskevasta sopimuksesta – Liite: Eurooppalainen sopimus merenkulkijoiden työajan järjestämisestä (EYVL L 167, 2.7.1999, s. 33).

⁽²⁾ Neuvoston direktiivi 2009/13/EY, annettu 16 päivänä helmikuuta 2009, Euroopan yhteisön kansallisten varustamoyhdistysten keskusjärjestön (ECSA) ja Euroopan kuljetustyöntekijöiden liiton (ETF) merityötä koskevasta yleissopimuksesta, 2006, tekemän sopimuksen täytäntöönpanosta (EUVL L 124, 20.5.2009, s. 30).

⁽³⁾ EYVL L 208, 5.8.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ EYVL L 324, 29.11.2002, s. 1.

(11) Tällaisten tietojen analyysin tuloksia olisi käytettävä työmarkkinoiden suuntausten ennakoimiseen ja niiden avulla olisi tuettava merenkulkijoiden mahdollisuuksia urasuunnitteluun ja saatavilla olevien ammatillisten koulutusmahdollisuuksien hyödyntämiseen. Tällaisia tuloksia olisi myös hyödynnettävä ammatillisen koulutuksen kehittämisessä.

⁽⁵⁾ EUVL L 255, 30.9.2005, s. 22.

- (12) Jotta merenkulkualan ammasteista voitaisiin kerätä tietoja sitä mukaa kuin ne ja teknologia kehittyvät, komissiolle olisi siirrettävä valta hyväksyä säädöksiä Euroopan unionin toiminnasta tehdyn sopimuksen 290 artiklan mukaisesti direktiivin 2008/106/EY liitteen V mukauttamiseksi. Tällaisten delegoitujen säästöjen käyttö olisi rajoitettava niihin tapauksiin, joissa STCW-yleissopimukseen ja STCW-säännöstöön tehty muutokset edellyttävät muutosten tekemistä mainittuun liitteeseen. Lisäksi tällaisilla delegoiduilla säästöillä ei tulisi muuttaa tässä liitteessä tarkoitettuja, tietojen tunnistetiedoista puhdistamista koskevia säästöjä. On erityisen tärkeää, että komissio asiaa valmistellessaan toteuttaa asianmukaiset kuulemiset, myös asiantuntijatasolla. Komission olisi delegoituja säästöjä valmistellessaan ja laatiessaan varmistettava, että asiaankuuluvat asiakirjat toimitetaan Euroopan parlamentille ja neuvostolle yhtäaikaaisesti, hyvissä ajoin ja asianmukaisesti.
- (13) Unionin meriliikennesektorilla on korkeatasoinen merenkulkualan asiantuntemus, mikä on yksi sen kilpailukyvyyn tukipilareista. Merenkulkijoiden koulutuksen laadulla on merkitystä tämän sektorin kilpailukyvyllä ja pyrittäessä houkuttelemaan unionin kansalaisia ja erityisesti nuoria merenkulkualan ammatteihin.
- (14) Merenkulkijoiden koulutuksen laadun ylläpitäminen edellyttää aiempaa tehokkaampia toimenpiteitä pätevyyskirjoihin ja pätevyystodistuksiin liittyvien petosten torjumiseksi.
- (15) Jotta voidaan varmistaa yhdenmukaiset edellytykset direktiivin 2008/106/EY täytäntöönpanolle, komissiolle on siirretty täytäntöönpanovaltaa merenkulkijoiden koulutuksen ja pätevyysasiakirjojen alalla. Samasta syystä komissiolle olisi siirrettävä täytäntöönpanovaltaa niiden merenkulkijoita koskevien tilastotietojen osalta, joita jäsenvaltiot toimittavat komissiolle. Täytäntöönpanovaltaa olisi käytettävä yleisistä säästöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovalan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 182/2011⁽¹⁾ mukaisesti.
- (16) Direktiivin 2008/106/EY liitteessä V tarkoitettujen tilastotietojen asiaankuuluvan hallinnan varmistamiseen liittyvien teknisten vaatimusten hyväksymiseen sekä niiden täytäntöönpanopäätösten tekemiseen, jotka koskevat kolmansien maiden STCW-järjestelmien tunnustamista ja tunnustamisen peruuttamista, olisi sovellettava tarkastelumenettelyä.
- (17) Manilan konferenssissa sovitut muutokset tulivat voimaan 1 päivänä tammikuuta 2012, mutta siirtymäjärjestelyjä voidaan soveltaa 1 päivään tammikuuta 2017 saakka. Jotta uusien sääntöjen käyttöönotto sujuisi kitkattomasti, tässä direktiivissä olisi säädettävä Manilan konferenssissa sovitussa muutoksissa säädettyjen siirtymäjärjestelyjen suhteen samoista siirtymäjärjestelyistä.
- (18) Kansainvälisen merenkulkujärjestön meriturvallisuuskomitea totesi 89. istunnossaan, että Manilassa sovittujen muutosten täytäntöönpanoon tarvitaan selvennystä, kun otetaan huomioon muutoksissa säädetyt siirtymäjärjestelyt ja STCW-konferenssin päätöslauselma 4, jossa todetaan, että kaikkia muutoksia on noudatettava 1 päivään tammikuuta 2017 mennessä. Kyseinen selvennys annettiin IMO:n kiertokirjeissä STCW.7/Circ.16 ja STCW.7/Circ.17. Erityisesti kiertokirjeessä STCW.7/Circ.16 todetaan, että uudistettujen todistusten voimassaolon ei pidä ulottua yli 1 päivän tammikuuta 2017 niiden merenkulkijoiden osalta, joille on myönnetty välittömästi ennen 1 päivää tammikuuta 2012 sovellettujen STCW-yleissopimuksen määräysten mukaisia todistuksia ja jotka eivät täytä Manilassa sovittujen muutosten myötä voimaan tulleita edellytyksiä, sekä niiden merenkulkijoiden osalta, jotka ovat aloittaneet hyväksytyn meripalvelun, hyväksytyn koulutusohjelman tai hyväksytyn koulutuskurssin ennen 1 päivää heinäkuuta 2013.
- (19) Olisi vältettävä lisäviivästyksiä Manilassa sovittujen muutosten sisällyttämisessä unionin oikeuteen, jotta säilytetään unionin merenkulkijoiden kilpailukyky sekä ylläpidetään turvallisuutta aluksilla nykyaikaisen koulutuksen avulla.
- (20) Jotta Manilan konferenssissa sovitut muutokset pantaisiin yhdenmukaisesti täytäntöön unionin alueella, on suositeltavaa, että jäsenvaltiot ottaisivat IMO:n kiertokirjeissä STCW.7/Circ.16 ja STCW.7/Circ.17 annetut ohjeistukset huomioon saattaessaan tämän direktiivin osaksi kansallista lainsäädäntöään.
- (21) Jäsenvaltiot eivät voi riittävällä tavalla saavuttaa tämän direktiivin tavoitetta eli nykyisten unionin sääntöjen yhdenmukaistamista merenkulkijoiden koulutusta ja pätevyysasiakirjojen myöntämistä koskevien kansainvälisiin sääntöihin, vaan se voidaan toiminnan laajuuden tai vaikutusten vuoksi saavuttaa paremmin unionin tasolla, joten unioni voi toteuttaa toimenpiteitä Euroopan unionista tehdyn sopimuksen 5 artiklassa vahvistetun toissijaisuusperiaatteen mukaisesti. Mainitussa artiklassa vahvistetun suhteellisuusperiaatteen mukaisesti tässä direktiivissä ei ylitetä sitä, mikä on tämän tavoitteen saavuttamiseksi tarpeen.

⁽¹⁾ EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.

(22) Direktiiviä 2008/106/EY olisi näin ollen muutettava,

and Port Facility Security), sellaisena kuin se on päivitettyä;

OVAT HYVÄKSYNEET TÄMÄN DIREKTIIVIN:

1 artikla

Muutokset direktiiviin 2008/106/EY

Muutetaan direktiivi 2008/106/EY seuraavasti:

1) Muutetaan 1 artikla seuraavasti:

a) Korvataan 18 ja 19 kohta seuraavasti:

"18) 'radio-ohjesäännöllä' kansainväliseen teleliikenneyleissopimukseen, sellaisena kuin se on muutettuna, liitettyjä tai liitetyksi katsottuja radio-ohjesääntöjä;

19) 'matkustaja-aluksella' alusta siten kuin se on määriteltä ihmishengen turvallisuudesta merellä vuonna 1974 tehdystä kansainvälisessä yleissopimuksessa (SOLAS 74), sellaisena kuin se on muutettuna;"

b) Korvataan 24 kohta seuraavasti:

"24) 'STCW-säännöstöllä' merenkulkijoiden koulutusta, pätevyyskirjoja ja vahdinpitoa koskevaa, vuonna 1995 pidetyn konferenssin päätöslauselmalla 2 hyväksyttyä säännöstöä, sellaisena kuin se on päivitettyä;"

c) Kumotaan 27 kohta.

d) Korvataan 28 kohta seuraavasti:

"28) 'meripalvelulla' pätevyyskirjan, pätevyystodistuksen tai muun pätevyysvaatimuksen myöntämisen tai uudistamisen kannalta olennaista palvelua aluksella;"

e) Lisätään kohdat seuraavasti:

"32) 'GMDSS-radioaseman käyttäjällä' henkilöä, jolla on liitteessä I olevan IV luvun mukainen pätevyys;

33) 'ISPS-säännöstöllä' SOLAS 74 sopimushallitusten konferenssin päätöslauselmalla 2 joulukuun 12 päivänä vuonna 2002 hyväksyttyä alusten ja satamien kansainvälistä turvasäännöstöä (International Ship

34) 'aluksen turvapäälliköllä' aluksella olevaa aluksen päällikön alaisuudessa toimivaa henkilöä, jonka yhtiö on nimennyt vastaamaan aluksen turvatoimista, mukaan luettuina aluksen turvasuunnitelman toteuttaminen ja pitäminen ajan tasalla sekä yhteydenpito yhtiön turvapäällikköön ja satamien turvapäälliköihin;

35) 'turvatoimilla' kaikkia aluksella suoritettavia turvallisuuteen liittyviä tehtäviä ja toimia, siten kuin ne on määritelty SOLAS 74:n, sellaisena kuin se on muutettuna, XI-2 luvussa ja ISPS-säännöstössä;

36) 'pätevyyskirjalla' päälliköille, päällystölle ja GMDSS-radioaseman käyttäjille liitteessä I olevan II, III, IV tai VII luvun mukaisesti myönnettyä ja merkinnöin varustettua pätevyysasiakirjaa, joka oikeuttaa sen laillisen haltijan palvelemaan siinä toimesta ja suorittamaan niitä tehtäviä, jotka kuuluvat pätevyyskirjassa määriteltyyn vastuualueeseen;

37) 'pätevyystodistuksella' sellaista merenkulkijalle myönnettyä muuta pätevyysasiakirjaa kuin pätevyyskirjaa, joka osoittaa, että tässä direktiivissä säädettyä asiaa koskevat koulutus-, pätevyys- tai meripalveluvaatimukset täyttyvät;

38) 'asiakirjatodisteilla' muita asiakirjoja kuin pätevyyskirjoja tai pätevyystodistuksia, joilla vahvistetaan, että tämän direktiivin asiaa koskevat vaatimukset täyttyvät;

39) 'sähkömestarilla' päällystön jäsentä, jolla on liitteessä I olevan III luvun mukainen pätevyys;

40) 'matruusilla' miehistön jäsentä, jolla on liitteessä I olevan II luvun mukainen pätevyys;

41) 'konemiehellä' miehistön jäsentä, jolla on liitteessä I olevan III luvun mukainen pätevyys;

42) 'sähkämiehellä' miehistön jäsentä, jolla on liitteessä I olevan III luvun mukainen pätevyys."

2) Korvataan 3 artiklan 1 kohta seuraavasti:

"1. Jäsenvaltioiden on toteutettava tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että 2 artiklassa tarkoitettulla aluksella työskentelevät merenkulkijat saavat vähintään tämän direktiivin liitteessä I olevat STCW-yleissopimuksen vaatimukset täyttävän koulutuksen ja että heillä on 1 artiklan 36 ja 37 kohdassa määritelty pätevyysasiakirja ja/tai 1 artiklan 38 kohdassa määritelty asiakirjatodiste."

3) Kumotaan 4 artikla.

4) Muutetaan 5 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

"Pätevyyskirjat, pätevyystodistukset ja kelpoisuustodistukset".

b) Korvataan 1 kohta seuraavasti:

"1. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että pätevyyskirjat ja pätevyystodistukset myönnetään ainoastaan sellaisille hakijoille, jotka täyttävät tämän artiklan vaatimukset."

c) Korvataan 3 kohta seuraavasti:

"3. Pätevyyskirjat ja pätevyystodistukset on myönnettävä STCW-yleissopimuksen liitteen säännössä I/2 olevan 3 kohdan mukaisesti."

d) Lisätään kohta seuraavasti:

"3a. Pätevyyskirjoja saavat myöntää ainoastaan jäsenvaltiot ja vasta sen jälkeen, kun kaikkien tarvittavien asiakirjatodisteiden oikeellisuus ja voimassaolo on tarkastettu, ja ne on myönnettävä tässä artiklassa annettujen säännösten mukaisesti."

e) Lisätään 5 kohdan loppuun seuraava virke:

"Kelpoisuustodistus, joka koskee pätevyyskirjan ja pätevyystodistuksen myöntämistä alusten päälliköille ja päällystölle liitteessä I olevien sääntöjen V/1-1 ja V/1-2 mukaisesti, voidaan myöntää vain, jos kaikki STCW-yleissopimuksen ja tämän direktiivin edellytykset on täytetty."

f) Korvataan 6 ja 7 kohta seuraavasti:

"6. Jäsenvaltion, joka tunnustaa pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen, joka on myönnetty päälliköille ja päällystölle STCW-yleissopimuksen liitteessä I olevien sääntöjen V/1-1 ja V/1-2 mukaisesti tämän direktiivin 19 artiklan 2 kohdassa säädetyssä menettelyssä, saa

varustaa kyseisen pätevyysasiakirjan kelpoisuustodistuksella sen tunnustamisesta vasta sen jälkeen, kun pätevyysasiakirjan oikeellisuus ja voimassaolo on varmistettu. Merkintä tehdään STCW-säännösten A-I/2 säännön 3 kohdan mukaisessa muodossa.

7. Edellä 5 ja 6 kohdassa tarkoitettujen kelpoisuustodistukset

a) voidaan myöntää erillisinä asiakirjoina;

b) saa myöntää ainoastaan jäsenvaltio;

c) numeroidaan omalla yksilöllisellä numerolla, mutta pätevyyskirjan myöntämistä koskevalle kelpoisuustodistukselle voidaan antaa sama numero kuin kyseiselle pätevyyskirjalle edellyttäen, että kyseistä numeroa ei ole vielä käytetty; ja

d) lakkaavat olemasta voimassa heti, kun alusten päälliköille ja päällystölle STCW-yleissopimuksen liitteessä I olevien sääntöjen V/1-1 ja V/1-2 mukaisesti myönnetyn kelpoisuustodistuksella varustetun pätevyyskirjan tai kelpoisuustodistuksella varustetun pätevyystodistuksen voimassaoloaika päättyy tai kun pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen myöntänyt jäsenvaltio tai kolmas maa peruuttaa pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen, lakkauttaa sen määräajaksi tai mitätöi sen, ja joka tapauksessa viimeistään viiden vuoden kuluttua myöntämispäivästä."

g) Lisätään kohdat seuraavasti:

"11. Pätevyysasiakirjan hakijan on esitettävä riittävä näyttö

a) henkilöllisyydestään;

b) kyseiseen pätevyyskirjaan tai pätevyystodistukseen vaadittavan, liitteessä I olevissa säännöissä asetetun ikärajan täyttymisestä;

c) STCW-säännösten A-I/9 säännössä määriteltyjen terveydentilavaatimusten täyttymisestä;

d) sellaisen meripalvelun ja siihen liittyvän pakollisen koulutuksen suorittamisesta, jota liitteen I säännöissä edellytetään sen pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen osalta, jota haetaan; sekä

e) liitteen I sääntöjen mukaisten pätevyysvaatimusten täyttämistä niiden toimien, tehtävien ja suoritus-
tasojen osalta, jotka pätevyyskirjan kelpoisuustodistuksessa on määrä määritellä.

Tätä kohtaa ei sovelleta STCW-yleissopimuksen säännön I/10 mukaiseen kelpoisuustodistusten tunnustamiseen.

12. Jäsenvaltioiden on sitouduttava 12. Jäsenvaltioiden on sitouduttava

a) ylläpitämään yhtä tai useampaa rekisteriä kaikista alusten päälliköiden ja päällystön sekä tarvittaessa myös miehistön jäsenten pätevyyskirjoista ja pätevyystodistuksista ja kelpoisuustodistuksista, jotka on myönnetty, joiden voimassaoloaika on päättynyt tai jotka on uusittu, lakkautettu määräajaksi, mitätöity tai ilmoitettu kadonneeksi tai tuhoutuneeksi, sekä myönnettyistä erivapauksista;

b) antamaan tietoja pätevyyskirjojen, kelpoisuustodistusten ja erivapauksien tilasta toisille jäsenvaltioille tai muille STCW-yleissopimuksen sopimuspuolille sekä yhtiöille, jotka pyytävät tarkistamaan sellaisen alusten päälliköille ja päällystölle liitteessä I olevien sääntöjen V/1-1 ja V/1-2 mukaisesti myönnetyn pätevyyskirjan ja/tai -todistuksen oikeellisuuden ja voimassaolon, jonka merenkulkija on esittänyt niille pyytäessään sen tunnustamista STCW-yleissopimuksen säännön I/10 mukaisesti tai hakiessaan alukselta työtä;

13. Tiedot, joiden on 12 kohdan b alakohdan mukaisesti oltava saatavilla, on toimitettava 1 päivästä tammikuuta 2017 alkaen sähköisesti.”

5) Lisätään artikla seuraavasti:

”5a artikla

Tiedottaminen komissiolle

Jokaisen jäsenvaltion on toimitettava vuosittain komission saataville tämän direktiivin liitteessä V mainitut tiedot pätevyyskirjoista, pätevyyskirjan tunnustamista koskevista kelpoisuustodistuksista tilastotarkoituksiin ja yksinomaan jäsenvaltion ja komission käyttöön poliittista päätöksentekoprosessia varten; ne voivat myös vapaaehtoisesti toimittaa komission saataville mainitut tiedot alusten miehistölle STCW-yleissopimuksen liitteessä olevien II, III ja VII lukujen mukaisesti myönnettyistä pätevyystodistuksista samoihin tarkoituksiin.”

6) Muutetaan 7 artikla seuraavasti:

a) Lisätään kohta seuraavasti:

”1a. Kun on kyse aluksista, joihin sovelletaan STCW-yleissopimuksen lähiliikennemääräyksiä, mukaan luetuna toisten jäsenvaltioiden tai STCW-yleissopimuksen

sopimuspuolten rannikon läheisyydessä tapahtuva liikenne näiden määrittelemissä lähiliikenteen rajoissa, jäsenvaltion on täsmennettävä yhdessä kyseisten jäsenvaltioiden tai sopimuspuolten kanssa sekä asianomaisten liikennealueiden yksityiskohdat että muut asiaa koskevat määräykset.”

b) Lisätään kohdat seuraavasti:

”3a. Merenkulkijoiden pätevyyskirjat, jotka jäsenvaltio tai STCW-yleissopimuksen sopimuspuoli on myöntänyt sellaista lähiliikennettä varten, joka tapahtuu kyseisen jäsenvaltion tai sopimuspuolen määrittelemissä rajoissa, voidaan hyväksyä toisissa jäsenvaltioissa sellaista palvelua varten, joka tapahtuu näiden määrittelemien lähiliikenteen rajojen sisällä, edellyttäen että kyseiset jäsenvaltiot tai sopimuspuolet täsmenävät yhdessä asianomaisten liikennealueiden yksityiskohdat ja muut asiaa koskevat ehdot.

3b. Jäsenvaltioiden, jotka määrittelevät lähiliikenteen tämän artiklan vaatimusten mukaisesti, on

a) noudatettava STCW-säännösten A-I/3 säännössä määriteltyä lähiliikennettä koskevia periaatteita;

b) ilmoitettava lähiliikennettä koskevat rajat 5 artiklan nojalla myönnettyissä kelpoisuustodistuksissa.”

7) Korvataan 8 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet, joilla ehkäistään myönnettyihin pätevyysasiakirjoihin ja kelpoisuustodistuksiin liittyvät petokset ja muut laittomat käytännöt, ja valvottava niiden täytäntöönpanoa sekä säädettävä seuraamuksista, joiden on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia.”

8) Muutetaan 9 artikla seuraavasti:

a) Korvataan 1 ja 2 kohta seuraavasti:

”1. Jäsenvaltioiden on otettava käyttöön menetelmät ja menettelyt puolueettoman tutkinnan toteuttamiseksi kaikissa ilmoitetuissa tapauksissa, jotka koskevat kyseisen jäsenvaltion myöntämän pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen tai kelpoisuustodistuksen haltijan sellaista epäpätevyyttä, tekoa, laiminlyöntiä tai aluksen turvallisen toiminnan vaarantamista pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen mukaisissa tehtävissä, joka saattaa vaarantaa välittömästi ihmishenkiä, omaisuutta merellä tai meriympäristöä, sekä pätevyyskirjan tai pätevyystodistuksen peruuttamiseksi pysyvästi tai määräajaksi tai mitätöimiseksi näistä syistä sekä petosten ehkäisemiseksi.

2. Jäsenvaltioiden on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet, joilla ehkäistään myönnettyihin pätevyyskirjoihin, pätevyystodistuksiin ja kelpoisuustodistuksiin liittyvät petokset ja muut laittomat käytännöt, ja valvottava niiden täytäntöönpanoa.”

b) Korvataan 3 kohdan johdantolause seuraavasti:

”Seuraamuksia ja kurinpitotoimenpiteitä on määrättävä ja pantava täytäntöön tapauksissa, joissa”.

9) Muutetaan 10 artikla seuraavasti:

a) Muutetaan 1 kohta seuraavasti:

i) korvataan a alakohta seuraavasti:

”a) kaikkia valtiosta riippumattomien laitosten tai niiden alaisten elinten toteuttamia toimia, jotka koskevat koulutusta, pätevyyden arviointia, pätevyysasiakirjojen, mukaan luettuina lääkärintodistukset, ja kelpoisuustodistusten myöntämistä sekä uusimista, seurataan jatkuvasti laadunvarmistusjärjestelmän avulla sen varmistamiseksi, että määritellyt tavoitteet saavutetaan, mukaan luettuina kouluttajien ja arvioijien pätevyyttä ja kokemusta koskevat tavoitteet STCW-säännösten A-I/8 säännön mukaisesti;”

ii) korvataan b alakohta seuraavasti:

”b) jos valtion laitokset tai elimet toteuttavat kyseisiä toimia, käytössä on laadunvarmistusjärjestelmä STCW-säännösten A-I/8 säännön mukaisesti;”

iii) korvataan c alakohta seuraavasti:

”c) koulutuksen tavoitteet ja niihin liittyvät pätevyyden laatuvaatimukset, jotka on saavutettava, on määritelty selkeästi ja että niissä yksilöidään STCW-yleissopimuksen nojalla vaadituissa kohteissa ja arvioinneissa tarvittavien tietojen ja taitojen taso.”

b) Lisätään 2 kohtaan alakohta seuraavasti:

”d) laatuvaatimusjärjestelmä kattaa kaikki sovellettavissa olevat STCW-yleissopimuksen ja -säännösten määräykset, myös niihin tehdyt muutokset. Jäsenvaltiot voivat sisällyttää tähän järjestelmään myös muut tämän direktiivin sovellettavissa olevat säännökset.”

c) Korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Jäsenvaltioiden on toimitettava komissiolle jokaista 2 kohdan mukaista arviointia koskeva kertomus STCW-säännösten A-I/7 säännössä määritellyssä muodossa kuuden kuukauden kuluessa arvioinnin päättymisestä.”

10) Korvataan 11 artikla seuraavasti:

”11 artikla

Terveystilaa koskevat vaatimukset

1. Kunkin jäsenvaltion on vahvistettava merenkulkijoiden terveystilavaatimukset ja menettelyt lääkärintodistuksen antamiseksi tämän artiklan säännösten ja STCW-säännösten A-I/9 säännön mukaisesti ottaen tarvittaessa huomioon STCW-säännösten B-1/9 sääntö.

2. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että merenkulkijoiden terveystilan arvioimisesta vastaavat henkilöt ovat lääkäreitä, jotka on hyväksytty kyseisessä jäsenvaltiossa suorittamaan merenkulkijoiden lääkärintarkastuksia STCW-säännösten A-I/9 säännön mukaisesti.

3. Jokaisella merenkulkijalla, jolla on STCW-yleissopimuksen määräysten nojalla myönnetty pätevyyskirja tai pätevyystodistus ja joka työskentelee merellä, on oltava myös voimassa oleva lääkärintodistus, joka on annettu tämän artiklan säännösten ja STCW-säännösten A-I/9 säännön mukaisesti.

4. Lääkärintodistuksen hakijan on

a) oltava vähintään 16 vuoden ikäinen;

b) esitettävä riittävä näyttö henkilöllisyydestään; sekä

c) täytettävä sovellettavat asianomaisen jäsenvaltion asettamat terveystilavaatimukset.

5. Lääkärintodistus on voimassa enintään kaksi vuotta, paitsi jos merenkulkija on alle 18-vuotias, jolloin se on voimassa enintään yhden vuoden.

6. Jos lääkärintodistuksen voimassaoloaika päättyy matkan aikana, sovelletaan STCW-yleissopimuksen liitteessä olevaa sääntöä I/9.

7. Jäsenvaltio voi hätätapauksissa antaa merenkulkijalle, jolla ei ole voimassa olevaa lääkärintodistusta, luvan työskennellä aluksella. Tällöin sovelletaan STCW-yleissopimuksen liitteessä olevaa sääntöä I/9.”

11) Muutetaan 12 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Pätevyyskirjojen ja pätevyystodistusten uudistaminen”.

b) Lisätään kohta seuraavasti:

”2a. Jatkaakseen meripalvelua säiliöaluksilla jokaisen päällikön ja päällystön kuuluvan on täytettävä tämän artiklan 1 kohdan vaatimukset ja enintään viiden vuoden välein osoitettava pitäneensä yllä säiliöaluksilla edellytettävää ammattitaitoa STCW-säännösten A-I/11 säännön 3 kohdan mukaisesti.”

c) Korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Kunkin jäsenvaltion on verrattava 1 päivään tammikuuta 2017 saakka myönnettävien pätevyyskirjojen hakijoille asettamia pätevyysvaatimuksia asiaan liittyvälle pätevyyskirjalle STCW-säännösten A osassa asetettuihin vaatimuksiin ja määriteltävä tällaisten pätevyyskirjojen haltijoiden mahdollinen kertaus- ja täydennyskoulutuksen tai arvioinnin tarve.”

d) Korvataan 5 kohta seuraavasti:

”5. Kunkin jäsenvaltion on varmistettava, että niiden alusten, joilla on oikeus purjehtia sen lipun alla, saatavilla on ihmishengen turvallisuutta merellä, turvatoimia ja meriympäristön suojelua koskevien kansallisten ja kansainvälisten sääntöjen viimeaikaisten muutosten tekstit, jotta päälliköiden, päällystön ja radioaseman käyttäjien tiedot pysyvät ajan tasalla, noudattaen 14 artiklan 3 kohdan b alakohdan ja 18 artiklan säännöksiä.”

12) Kumotaan 13 artiklan 2 kohta.

13) Muutetaan 14 artikla seuraavasti:

a) Lisätään 1 kohtaan alakohdat seuraavasti:

”f) sen aluksilla työskentelevät merenkulkijat ovat saaneet kertaus- ja täydennyskoulutuksen, kuten STCW-yleissopimuksessa vaaditaan;

g) sen aluksilla varmistetaan aina tehokas suullinen viestintä SOLAS 74:n, sellaisena kuin se on muutettuna, V luvussa olevan 14 säännön 3 ja 4 kohdan mukaisesti.”

b) Lisätään kohta seuraavasti:

”4. Yhtiöiden on varmistettava, että päälliköt, päällystön kuuluvat ja muut laivaväkeen kuuluvat henkilöt, joille annetaan erityistehtäviä yhtiöiden ro-ro-matkustaja-aluksilla, ovat suorittaneet perehdytyskurssin saadakseen taidot, jotka ovat täytettävän toimen sekä suoritettavien tehtävien kannalta tarkoituksenmukaisia, ottaen huomioon STCW-säännösten B-I/14 säännössä annettu opastus.”

14) Korvataan 15 artikla seuraavasti:

”15 artikla

Työkuntoisuus

1. Väsymyksen ehkäisemiseksi jäsenvaltioiden on

a) vahvistettava lepoaikoja koskevat säännökset, jotka koskevat vahtihenkilöstöä ja niitä, joiden tehtäviin kuuluvat turvallisuusasiat, turvatoimet ja ympäristön pilaantumisen ehkäiseminen 3–13 kohdan mukaisesti, ja pantava ne täytäntöön;

b) edellytettävä, että vahtivuorot järjestetään siten, ettei väsymys heikennä vahtihenkilöstön suorituskykyä, ja että työt järjestetään siten, että sekä ensimmäinen vahti matkan alkaessa että seuraavat vahdit ovat riittävästi levänneitä ja muutoin työkuntoisia.

2. Jäsenvaltioiden on huumausaineiden ja alkoholin väärinkäytön estämiseksi varmistettava, että toteutetaan asianmukaiset toimenpiteet tässä artiklassa säädettyjen säännösten mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on otettava huomioon erityisesti aluksen turvallisuudesta ja varmasta käytöstä vastaavien merenkulkijoiden väsymyksestä aiheutuva vaara.

4. Kaikille henkilöille, joille on annettu tehtäväksi toimia vahtipäällikkönä tai vahtiin osallistuvana miehistön jäsenenä, ja niille, joiden tehtäviin kuuluvat turvallisuusasiat, pilaantumisen ehkäiseminen ja turvatoimet, on annettava lepoaikaa vähintään

a) 10 tuntia jokaisella 24 tunnin jaksolla; sekä

b) 77 tuntia jokaisella seitsemän päivän jaksolla.

5. Lepoaikaa ei saa jakaa useampaan kuin kahteen jaksoon, joista toisen on oltava vähintään kuuden tunnin pituinen, eikä peräkkäisten lepoaikojen välinen aika saa olla yli 14 tuntia.

6. Edellä 4 ja 5 kohdassa säädettyjä lepoaikavaatimuksia ei tarvitse noudattaa hätätilanteessa eikä muissa erittäin poikkeuksellisisissa toimintaoloissa. Hälytysharjoitukset, palo- ja pelastusveneharjoitukset sekä kansallisissa laeissa ja ase- tuksissa ja kansainvälisissä oikeudellisissa asiakirjoissa edellytetyt harjoitukset on toteutettava siten, että lepoaikoja häiritään mahdollisimman vähän eikä aiheuteta väsymystä.

7. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että vahtiaikataulut ovat esillä paikoissa, joissa ne ovat helposti nähtävillä. Vahtiaikataulut on laadittava vakimuodossa aluksen työkielellä tai -kielillä sekä englanniksi.

8. Jos merenkulkijan on oltava valmiina toimintaan esimerkiksi silloin, kun konehuoneessa ei ole valvontaa, hänen on saatava riittävä korvaava lepoaika, jos säännönmukainen lepoaika häiriytyy työhönkutsun vuoksi.

9. Jäsenvaltioiden on vaadittava, että merenkulkijoiden päivittäisistä lepoajoista pidetään kirjaa vakimuodossa aluksen työkielellä tai -kielillä sekä englanniksi, jotta tämän artiklan noudattamista voidaan seurata ja tarkistaa. Merenkulkijoiden on saatava itseensä liittyvistä tiedoista jäljennös, jonka päällikkö tai hänen valtuuttamansa henkilö sekä merenkulkija itse vahvistavat kirjallisesti.

10. Sen estämättä, mitä 3–9 kohdassa säädetään, aluksen päälliköllä on oikeus vaatia merenkulkijaa tekemään työtunnit, joita aluksen, aluksella olevien ihmisten tai lastin välitön turvallisuus tai muiden merihädässä olevien alusten tai ihmisten auttaminen edellyttää. Aluksen päällikkö voi vastaavasti keskeyttää lepoaikataulun noudattamisen ja vaatia merenkulkijaa tekemään tarvittavat työtunnit, kunnes tilanne on palautunut normaaliksi. Tilanteen palaututtua normaaliksi ja heti, kun mahdollista, päällikön on varmistettava, että aikataulun mukaisena lepoaikanaan työskennelleille merenkulkijoille myönnetään riittävä lepoaika.

11. Jäsenvaltiot voivat työntekijöiden terveyden ja turvallisuuden suojelua koskevia yleisiä periaatteita noudattaen ja direktiivin 1999/63/EY mukaisesti hyödyntäen kansallisia lakeja, asetuksia tai toimivaltaiselle viranomaiselle säädettyä menettelyä hyväksyä tai rekisteröidä sellaisia työehtosopimuksia, joissa sallitaan poikkeusten tekeminen

tämän artiklan 4 kohdan b alakohdassa ja 5 kohdassa säädettyistä lepoajoista edellyttäen, ettei lepoaika jää alle 70 tuntiin millään seitsemän päivän jaksolla ja että se noudattaa tämän artiklan 12 ja 13 kohdassa esitettyjä rajoituksia. Tällaisissa poikkeuksissa on mahdollisuuksien mukaan noudatettava asetettuja normeja, mutta niissä voidaan ottaa huomioon tiheämmin toistuvat tai pidemmät vapaat jaksot tai korvaavan vapaan myöntäminen vahtia pitävälle merenkulkijoille tai lyhyitä matkoja tekeville aluksilla työskenteleville merenkulkijoille. Poikkeuksissa on myös mahdollisuuksien mukaan otettava huomioon STCW-säännösten B-VIII/1 säännössä annettu väsymyksen ehkäisemistä koskeva ohjeistus. Poikkeuksia, jotka koskevat tämän artiklan 4 kohdan a alakohdassa säädettyä vähimmäislepoaikaa, ei saa hyväksyä.

12. Edellä 11 kohdassa tarkoitettuja poikkeuksia, jotka koskevat 4 kohdan b alakohdassa säädettyä viikoittaista lepoaikaa, saa soveltaa enintään kahden peräkkäisen viikon ajan. Kahden poikkeusajan välinen aika aluksella ei saa olla vähemmän kuin kaksi kertaa poikkeuksen kesto.

13. Edellä 11 kohdassa tarkoitettujen 5 kohtaan sovellettavissa olevien poikkeusten osalta 4 kohdan a alakohdassa säädetty vähimmäislepoaika jokaisella 24 tunnin jaksolla voidaan jakaa enintään kolmeen lepojaksoon, joista yhden jakson on oltava vähintään kuusi tuntia ja kummankin kahdesta muusta jaksosta vähintään tunnin pituinen. Peräkkäisten lepoaikojen välinen aika ei saa olla yli 14 tuntia. Poikkeukset eivät saa olla yli kaksi 24 tunnin jaksoa millään seitsemän päivän jaksolla.

14. Jäsenvaltioiden on alkoholin väärinkäytön estämiseksi vahvistettava raja-arvo, joka on enintään 0,05 prosentin veren alkoholipitoisuus tai 0,25 mg/l alkoholia hengityksessä, tai tällaiseen alkoholipitoisuuteen johtava alkoholimäärä, päälliköitä, päällystöä ja muita merenkulkijoita varten, jotka suorittavat turvallisuusasioihin, turvatoimiin ja meriympäristöön liittyviä tehtäviä.”

15) Korvataan 17 artiklan 1 kohdan c alakohta seuraavasti:

”c) myöntävät 5 artiklassa tarkoitetun pätevyysasiakirjan,”.

16) Muutetaan 19 artikla seuraavasti:

a) Korvataan otsikko seuraavasti:

”Pätevyyskirjojen ja pätevyystodistusten tunnustaminen”.

b) Korvataan 1 kohta seuraavasti:

”1. Merenkulkijoille, joilla ei ole jäsenvaltioiden päälliköille ja päällystölle STCW-yleissopimuksen sääntöjen V/1-1 ja V/1-2 mukaisesti myöntämää pätevyyskirjaa ja/tai pätevyystodistusta, voidaan antaa lupa työskennellä jäsenvaltion lipun alla purjehtivalla aluksella, jos heidän pätevyyskirjansa ja pätevyystodistuksensa tunnustamisesta on päätetty tämän artiklan 2–6 kohdassa säädettyä menettelyä noudattaen.”

c) Korvataan 2 kohdan ensimmäinen alakohta seuraavasti:

”2. Jäsenvaltion, joka aikoo tunnustaa kelpoisuustodistuksella 1 kohdassa tarkoitetun pätevyyskirjan ja/tai pätevyystodistuksen, jonka kolmas maa on myöntänyt päällikölle, päällystään kuuluvalle tai radioaseman käyttäjälle kyseisen maan lipun alla purjehtivilla aluksilla palvelua varten, on esitettävä komissiolle kyseisen maan tunnustamista koskeva perusteltu pyyntö.”

d) Korvataan 3 kohta seuraavasti:

”3. Komissio päättää kolmannen maan tunnustamisesta. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen 18 kuukauden kuluessa tunnustamista koskevan pyynnön esittämispäivästä. Pynnön esittänyt jäsenvaltio voi päättää tunnustaa kyseisen kolmannen maan yksipuolisesti, kunnes on tehty päätös tämän kohdan nojalla.”

17) Korvataan 20 artiklan 6 kohta seuraavasti:

”6. Komission päättää väitteen hyväksymisestä. Nämä täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua sääntelymenettelyä noudattaen. Kyseisen jäsenvaltion on toteutettava asianmukaiset toimenpiteet päätöksen panemiseksi täytäntöön.”

18) Korvataan 22 artiklan 1 kohta seuraavasti:

”1. Lukuun ottamatta 2 artiklassa tarkoitettuja aluslajeja kukin alus on siitä riippumatta, minkä lipun alla se purjehtii, jäsenvaltion satamassa ollessaan satamavaltion valvonnan alainen; valvontaa suorittavat kyseisen jäsenvaltion asianmukaisesti valtuuttamat virkailijat sen tarkastamiseksi, että kaikilla aluksella työskentelevillä merenkulkijoilla, joilta STCW-yleissopimuksen mukaisesti edellytetään pätevyyskirja ja/tai pätevyystodistus ja/tai asiakirjatodiste, on

tällainen pätevyyskirja tai voimassa oleva erivapaus ja/tai pätevyystodistus ja/tai asiakirjatodiste.”

19) Korvataan 23 artiklan 1 kohdan a alakohta seuraavasti:

”a) tarkastetaan, että kullakin aluksella työskentelevällä merenkulkijalla, jolta edellytetään STCW-yleissopimuksen mukaisesti pätevyyskirja ja/tai pätevyystodistus, on tällainen pätevyyskirja tai voimassa oleva erivapaus ja/tai pätevyystodistus tai että hän esittää asiakirjatodisteen siitä, että pätevyyskirjan tunnustamista osoittavaa merkintää koskeva hakemus on tehty lippuvaltion viranomaisille.”

20) Muutetaan 23 artiklan 2 kohta seuraavasti:

a) Korvataan johdantolause seuraavasti:

”2. Aluksella työskentelevien merenkulkijoiden kykyä täyttää STCW-yleissopimuksen mukaiset vahdinpito- ja turvatoimivaatimukset on arvioitava STCW-säännösten A osan mukaisesti, jos voidaan perustellusti olettaa, että näitä vaatimuksia ei ole noudatettu, koska on tapahtunut jokin seuraavista.”

b) Korvataan d alakohta seuraavasti:

”d) aluksella on muutoin toimittu siten, että henkilöille, omaisuudelle tai ympäristölle on aiheutunut vaaraa tai aluksen turvallisuus on vaarantunut.”

21) Lisätään artikla seuraavasti:

”25a artikla

Tilastotarkoituksiin toimitettavat tiedot

1. Jäsenvaltioiden on toimitettava liitteessä V luetellut tiedot komissiolle vain tilastoanalyysitarkoituksiin. Tietoja ei saa käyttää hallinnollisiin, oikeudellisiin tai varmennustarkoituksiin, ja ne on tarkoitettu yksinomaan jäsenvaltioiden ja komission käytettäväksi päätöksentekoa varten.

2. Jäsenvaltioiden on asetettava vuosittain nämä edellisen vuoden 31 päivään joulukuuta mennessä rekisteröidyt tiedot komission saataville sähköisessä muodossa. Jäsenvaltioilla on tietoihin teollis- ja tekijänoikeudet niiden käsittelemättömässä muodossa. Näiden tietojen pohjalta laadittujen tilastojen on oltava julkisesti saatavilla asetuksen (EY) N:o 1406/2002 4 artiklassa säädettyjen avoimuutta ja tietojen suojaamista koskevien säännösten mukaisesti.

3. Jäsenvaltioiden on henkilötietojen suojan varmistamiseksi muutettava komission toimittamaa tai hyväksymää ohjelmistoa käyttäen kaikki liitteessä V tarkoitetut henkilötiedot tunnistamattomiksi, ennen kuin ne toimitetaan komissiolle. Komissio käyttää ainoastaan näitä tunnistamattomia tietoja.

4. Jäsenvaltiot ja komissio varmistavat, että toimenpiteet tällaisten tietojen keruuta, toimittamista, tallentamista, analysointia ja levittämistä varten suunnitellaan siten, että tilastanalyysi voidaan tehdä.

Ensimmäisen alakohdan soveltamiseksi komissio hyväksyy teknisiä vaatimuksia koskevat tarvittavat yksityiskohtaiset toimenpiteet tilastotietojen asiaankuuluvan hallinnan varmistamiseksi. Kyseiset täytäntöönpanosäädökset hyväksytään 28 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua tarkastelumenettelyä noudattaen.”

22) Korvataan 27 artikla seuraavasti:

”27 artikla

Muuttaminen

Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä 27a artiklan mukaisesti tämän direktiivin liitteen V muuttamiseksi niiden tietojen erityisen ja asianmukaisen sisällön ja yksityiskohtien osalta, jotka jäsenvaltioiden on toimitettava, edellyttäen että tällaisilla säädöksillä ainoastaan otetaan huomioon STCW-yleissopimukseen ja -säännöstöön tehtävät muutokset ja niissä noudatetaan tietosuojatoimenpiteitä. Näillä delegoiduilla säädöksillä ei saa muuttaa 25a artiklan 3 kohdassa edellytettäviä tietojen tunnistamattomuutta koskevia säännöksiä.”

23) Lisätään artikla seuraavasti:

”27a artikla

Siirretyn säädösvallan käyttäminen

1. Siirretään komissiolle valta antaa delegoituja säädöksiä tässä artiklassa säädetyin edellytyksin.

2. Siirretään 27 artiklassa tarkoitettu valta antaa delegoituja säädöksiä komissiolle viideksi vuodeksi 3 päivästä tammikuuta 2013. Komissio laatii siirrettyä säädösvaltaa koskevan kertomuksen viimeistään 4 päivänä huhtikuuta 2017. Säädösvallan siirtoa jatketaan ilman eri toimenpiteitä samanpituisiksi kausiksi, jollei Euroopan parlamentti tai neuvosto vastusta tällaista jatkamista viimeistään kolme kuukautta ennen kunkin kauden päättymistä.

3. Euroopan parlamentti tai neuvosto voi milloin tahansa peruuttaa 27 artiklassa tarkoitettua säädösvallan siirron. Peruuttamispäätöksellä lopetetaan tuossa päätöksessä mainittu säädösvallan siirto. Päätös tulee voimaan sitä päivää seuraavana päivänä, jona se julkaistaan *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*, tai jonakin myöhempänä, päätöksessä mainittuna päivänä. Päätös ei vaikuta jo voimassa olevien delegoitujen säädösten pätevyYTEEN.

4. Heti kun komissio on antanut delegoidun säädöksen, komissio antaa sen tiedoksi yhtäaikaaisesti Euroopan parlamentille ja neuvostolle.

5. Edellä olevan 27 artiklan nojalla annettu delegoitu säädös tulee voimaan ainoastaan, jos Euroopan parlamentti tai neuvosto ei ole kahden kuukauden kuluessa siitä, kun asianomainen säädös on annettu tiedoksi Euroopan parlamentille ja neuvostolle, ilmaissut vastustavansa sitä tai jos sekä Euroopan parlamentti että neuvosto ovat ennen mainitun määräajan päättymistä ilmoittaneet komissiolle, että ne eivät vastusta säädöstä. Euroopan parlamentin tai neuvoston aloitteesta tätä määräaikaa jatketaan kahdella kuukaudella.”

24) Korvataan 28 artikla seuraavasti:

”28 artikla

Komiteamenettely

1. Komissiota avustaa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksella (EY) N:o 2099/2002 (*) perustettu meriturvallisuutta ja alusten aiheuttaman pilaantumisen ehkäisemistä käsittelevä komitea (COSS-komitea). Tämä komitea on yleisistä säännöistä ja periaatteista, joiden mukaisesti jäsenvaltiot valvovat komission täytäntöönpanovallan käyttöä, 16 päivänä helmikuuta 2011 annetussa Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksessa (EU) N:o 182/2011 (**) tarkoitettu komitea.

2. Kun viitataan tähän kohtaan, sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklaa. Jos komitea ei anna lausuntoa, komissio ei hyväksy ehdotusta täytäntöönpanosäädökseksi, ja tällöin sovelletaan asetuksen (EU) N:o 182/2011 5 artiklan 4 kohdan kolmatta alakohtaa.

(*) EYVL L 324, 29.11.2002, s. 1.

(**) EUVL L 55, 28.2.2011, s. 13.”

25) Korvataan 29 artikla seuraavasti:

"29 artikla

Seuraamukset

Jäsenvaltioiden on säädettävä 3, 5, 7, 9–15, 17, 18, 19, 22, 23 ja 24 artiklan sekä liitteen I nojalla hyväksytyjen kansallisten säännösten rikkomisesta määrättävien seuraamusten järjestelmistä ja toteutettava kaikki tarvittavat toimenpiteet sen varmistamiseksi, että seuraamukset pannaan täytäntöön. Näiden säädettyjen seuraamusten on oltava tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia."

26) Korvataan 30 artikla seuraavasti:

"30 artikla

Siirtymäsäännökset

Jäsenvaltiot voivat 1 päivään tammikuuta 2017 saakka myöntää ja tunnustaa pätevyyskirjoja sekä varustaa niitä kelpoisuustodistuksella tämän direktiivin vaatimusten mukaisesti, sellaisina kuin ne olivat ennen 3 päivää tammikuuta 2013, niiden merenkulkijoiden osalta, jotka ovat aloittaneet hyväksytyn meripalvelun, hyväksytyn koulutusohjelman tai hyväksytyn koulutuskurssin ennen 1 päivää heinäkuuta 2013.

Jäsenvaltiot voivat 1 päivään tammikuuta 2017 saakka uudistaa pätevyyskirjoja ja kelpoisuustodistuksia tämän direktiivin vaatimusten mukaisesti, sellaisina kuin ne olivat ennen 3 päivää tammikuuta 2013."

27) Kumotaan 33 artikla.

28) Korvataan direktiivin 2008/106/EY 3 artiklan 2 kohdassa, 5 artiklan 5, 8 ja 10 kohdassa, 8 artiklan 2 ja 3 kohdassa, 9 artiklan 3 kohdan a, b, ja c alakohdassa, 10 artiklan 1 kohdan d alakohdassa ja 2 kohdassa, 13 artiklan 1 kohdassa, 14 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, 16 artiklan 2 kohdassa, 17 artiklan 2 kohdan d–g alakohdassa, 19 artiklan 2 kohdan toisessa alakohdassa ja 4, 5 ja 7 kohdassa, 20 artiklan 3, 5 ja 7 kohdassa, 21 artiklan 1 kohdassa, 23 artiklan 1 kohdan b alakohdassa, 2 kohdan e ja f alakohdassa ja 3 kohdassa sekä liitteen II otsikossa ja liitteessä II olevassa 4 ja 5 kohdassa olevat ilmaukset "pätevyyskirja" tai "pätevyyskirjat" esiintyvissä taivutusmuodoissaan ja yhdyssanojen osina tapauksesta riippuen ilmauksiksi "pätevyysasiakirja" tai "pätevyysasiakirjat" siten, että tehdään tarvittavat kielipilliset muutokset. Lisäksi 24 artiklan a alakohdassa oleva ilmaus "merenkulkijoilla ei ole pätevyyskirjaa, asianmukaista pätevyyskirjaa, voimassa olevaa erivapautta tai asiakirjatodistetta siitä, että" korvataan ilmauksella "merenkulkijoilla ei ole asianmukaista pätevyysasiakirjaa, voimassa olevaa erivapautta tai asiakirjatodistetta siitä, että".

29) Muutetaan liitteet seuraavasti:

- a) Korvataan direktiivin 2008/106/EY liite I tämän direktiivin liitteellä I.
- b) Muutetaan direktiivin 2008/106/EY liite II tämän direktiivin liitteen II mukaisesti.
- c) Lisätään tämän direktiivin liitteessä III oleva teksti direktiivin 2008/106/EY liitteeksi V.

2 artikla

Saattaminen osaksi kansallista lainsäädäntöä

1. Jäsenvaltioiden on saatettava tämän direktiivin noudattamisen edellyttämät lait, asetukset ja hallinnolliset määräykset voimaan 4 päivään heinäkuuta 2014 mennessä, ja tämän direktiivin 1 artiklan 5 kohdan osalta 4 päivään tammikuuta 2015 mennessä, sanotun kuitenkaan rajoittamatta direktiivin 2008/106/EY 30 artiklan, siten kuin se on muutettuna tämän direktiivin 1 artiklan 26 kohdalla, soveltamista. Niiden on viipymättä toimitettava komissiolle kirjallisina nämä säännökset.

Näissä jäsenvaltioiden antamissa säädöksissä on viitattava tähän direktiiviin tai niihin on liitettävä tällainen viittaus, kun ne virallisesti julkaistaan. Jäsenvaltioiden on säädettävä siitä, miten viittaukset tehdään.

2. Jäsenvaltioiden on toimitettava tässä direktiivissä tarkoitettuista kysymyksistä antamansa keskeiset kansalliset säännökset kirjallisina komissiolle.

3 artikla

Voimaantulo

Tämä direktiivi tulee voimaan kahdentenakymmenentenä päivänä sen jälkeen, kun se on julkaistu *Euroopan unionin virallisessa lehdessä*.

4 artikla

Osoitus

Tämä direktiivi on osoitettu kaikille jäsenvaltioille.

Tehty Strasbourgissa 21 päivänä marraskuuta 2012.

Euroopan parlamentin puolesta
Puhemies
M. SCHULZ

Neuvoston puolesta
Puheenjohtaja
A. D. MAVROYIANNIS

LIITE I

"LIITE I

3 ARTIKLASSA TARKOITETUT STCW-YLEISSOPIMUKSEN KOULUTUSVAATIMUKSET

I LUKU

YLEISET SÄÄNNÖKSET

1. Tässä liitteessä tarkoitettuja sääntöjä täydennetään STCW-säännösten A osaan sisältyvillä pakollisilla määräyksillä, lukuun ottamatta VIII luvun sääntöä VIII/2.

Kaikki viittaukset sääntöjen vaatimuksiin ovat myös viittauksia STCW-säännösten A osassa olevaan vastaavaan osastoon.

2. STCW-säännösten A osassa esitetään pätevyysvaatimukset, jotka hakijan on osoitettava täyttävänsä, jotta pätevyyskirja voidaan myöntää ja uusia STCW-yleissopimuksen määräysten mukaisesti. VII luvun vaihtoehtoisten pätevyysasiakirjojen myöntämistä koskevien määräysten ja II, III ja IV luvun pätevyysasiakirjojen myöntämistä koskevien määräysten välisen yhteyden selventämiseksi pätevyysvaatimuksissa määritetyt taidot on luokiteltu seuraaviin seitsemään tehtäväalueeseen:

- 1) navigointi;
- 2) lastin käsittely ja ahtaus;
- 3) aluksen käytön valvonta ja aluksella olevista henkilöistä huolehtiminen;
- 4) laivakonetekniikka;
- 5) sähkö-, automaatio- ja säätötekniikka;
- 6) huolto ja korjaus;
- 7) radioliikenne

seuraavien vastuualueiden mukaisesti:

- 1) johtotaso;
- 2) operatiivinen taso;
- 3) suoritustaso.

Tehtävä- ja vastuualueet määritellään STCW-säännösten A osan II, III ja IV luvussa mainittujen pätevyysvaatimusten taulukoiden alaotsikoissa.

II LUKU

PÄÄLLIKÖ JA KANSIOSASTO

Sääntö II/1

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi komentosiltavahdin vahtipäälliköille aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500

1. Merialuksen komentosiltavahdin vahtipäälliköllä on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500.
2. Pätevyyskirjan hakijan on
 - 2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;
 - 2.2 täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua vähintään 12 kuukautta osana hyväksyttyä koulutusohjelmaa, johon kuuluu STCW-säännösten A-II/1 säännön vaatimukset täyttävää aluksella tapahtuvaa koulutusta ja joka on merkitty hyväksyttyyn harjoittelukirjaan, tai hänellä on muutoin oltava hyväksyttyä meripalvelua vähintään 36 kuukautta;

- 2.3 täytynyt suorittaa vaaditun meripalvelun aikana komentosiltavahtitehtäviä päällikön tai pätevän vahtipäällikön alaisuudessa vähintään kuusi kuukautta;
- 2.4 tarvittaessa täytettävä sovellettavat IV luvun sääntöjen vaatimukset määrättyjen radiotehtävien suorittamiseksi radio-ohjesäännön mukaisesti;
- 2.5 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-II/1 säännössä määritetyt pätevyysvaatimukset; sekä
- 2.6 täytettävä STCW-säännösten A-VI/1 säännön 2 kohdassa, A-VI/2 säännön 1–4 kohdassa, A-VI/3 säännön 1–4 kohdassa sekä A-VI/4 säännön 1–3 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.

Sääntö II/2

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi aluksen päällikölle ja yliperämiehelle aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500

Päällikkö ja yliperämies aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 3 000

1. Merialuksen päälliköllä ja yliperämiehellä on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 3 000.

2. Pätevyyskirjan hakijan on

- 2.1 täytettävä komentosiltavahdin vahtipäällikön pätevyyskirjan myöntämiseksi asetetut vaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500, ja täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua siinä toimesta

2.1.1 yliperämiehen pätevyyskirjaa varten vähintään 12 kuukautta; ja

2.1.2 päällikön pätevyyskirjaa varten vähintään 36 kuukautta; tätä aikaa voidaan lyhentää, ei kuitenkaan 24:ää kuukautta lyhyemmäksi, jos vähintään 12 kuukautta tästä meripalvelusta on suoritettu yliperämiehenä; sekä

- 2.2 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-II/2 säännössä määritetyt päällikön ja yliperämiehen pätevyysvaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 3 000.

Päällikkö ja yliperämies aluksella, jonka bruttovetoisuus on 500–3 000

3. Merialuksen päälliköllä ja yliperämiehellä on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka bruttovetoisuus on 500–3 000.

4. Pätevyyskirjan hakijan on

- 4.1 yliperämiehen pätevyyskirjaa varten täytettävä aluksen komentosiltavahdin vahtipäällikölle asetetut vaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500;

4.2 päällikön pätevyyskirjaa varten täytettävä aluksen komentosiltavahdin vahtipäällikölle asetetut vaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500, ja täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua siinä toimesta vähintään 36 kuukautta; tätä aikaa voidaan lyhentää, ei kuitenkaan 24:ää kuukautta lyhyemmäksi, jos vähintään 12 kuukautta tästä meripalvelusta on suoritettu yliperämiehenä; sekä

- 4.3 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus ja täytettävä STCW-säännösten A-II/2 säännössä määritellyt alusten päällikön ja perämiehen pätevyysvaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on 500–3 000.

Sääntö II/3

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi komentosiltavahdin vahtipäällikölle ja päällikölle aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500

Alukset, joita ei käytetä lähiliikenteeseen

1. Sellaisen merialuksen komentosiltavahdin vahtipäälliköllä, jonka bruttovetoisuus on alle 500 ja jota ei käytetä lähiliikenteeseen, on oltava pätevyyskirja, joka oikeuttaa työskentelemään aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500.

2. Sellaisen merialuksen päälliköllä, jonka bruttovetoisuus on alle 500 ja jota ei käytetä lähiliikenteeseen, on oltava pätevyyskirja, joka oikeuttaa työskentelemään päällikkönä aluksella, jonka bruttovetoisuus on 500–3 000.

Alukset, joita käytetään lähiliikenteeseen

Komentosiltavahdin vahtipäällikkö

3. Lähiliikenteeseen käytettävän merialuksen komentosiltavahdin vahtipäälliköllä on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500.

4. Henkilön, joka hakee lähiliikenteeseen käytettävän merialuksen komentosiltavahdin vahtipäällikön pätevyyskirjaa aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500, on

4.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;

4.2 täytynyt suorittaa

4.2.1 erityiskoulutus, mukaan luettuna tarvittava määrä jäsenvaltion vaatimaa asianmukaista meripalvelua; tai

4.2.2 hyväksyttyä meripalvelua kansiosastossa vähintään 36 kuukautta;

- 4.3 tarvittaessa täytettävä sovellettavat IV luvun sääntöjen vaatimukset määrättyjen radiotehtävien suorittamiseksi radio-ohjesäännön mukaisesti;

- 4.4 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-II/3 säännössä määritellyt lähiliikenteeseen käytettävien alusten komentosiltavahdin vahtipäällikön pätevyysvaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500; ja

- 4.5 täytettävä STCW-säännösten A-VI/1 säännön 2 kohdassa, A-VI/2 säännön 1–4 kohdassa, A-VI/3 säännön 1–4 kohdassa sekä A-VI/4 säännön 1–3 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.

Päällikkö

5. Lähiliikenteeseen käytettävän merialuksen päälliköllä on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500.

6. Henkilön, joka hakee lähiliikenteeseen käytettävän merialuksen päällikön pätevyyskirjaa aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500, on

6.1 oltava vähintään 20 vuoden ikäinen;

6.2 täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua komentosiltavahdin vahtipäällikkönä vähintään 12 kuukautta;

- 6.3 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-II/3 säännössä määritellyt lähiliikenteeseen käytettävien alusten päällikön pätevyysvaatimukset aluksella, jonka bruttovetoisuus on alle 500; sekä

- 6.4 täytettävä STCW-säännösten A-VI/1 säännön 2 kohdassa, A-VI/2 säännön 1–4 kohdassa, A-VI/3 säännön 1–4 kohdassa sekä A-VI/4 säännön 1–3 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.

Vapautukset

7. Jos hallinto katsoo, että aluksen koko ja liikennöintiolosuhteet ovat sellaiset, että tämän säännön ja STCW-säännösten A-II/3 säännön kaikkien vaatimusten noudattaminen on kohtuutonta tai mahdotonta, se voi vapauttaa tällaisen aluksen tai alusluokan päällikön tai komentosiltavahdin vahtipäällikön soveltuvassa määrin joistakin vaatimuksista, ottaen kuitenkin huomioon kaikkien samoilla vesillä liikkuvien alusten turvallisuuden.

Sääntö II/4

Pakolliset vähimmäisvaatimukset komentosiltavahtiin osallistuvalla vahtimiehelle

1. Merialuksen komentosiltavahtiin osallistuvalla vahtimiehellä on oltava asianmukainen pätevyysasiakirja kyseisten tehtävien suorittamiseen aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500; tämä määräys ei kuitenkaan koske koulutuksessa olevia ja sellaisia vahtimiehiä, jotka suorittavat komentosiltavahdin aikana tehtäviä, jotka eivät edellytä erityistä ammattitaitoa.

2. Pätevyysasiakirjan hakijan on

2.1 oltava vähintään 16 vuoden ikäinen;

2.2 täytynyt suorittaa

2.2.1 hyväksytty meripalvelu, johon kuuluu vähintään kuuden kuukauden koulutus ja kokemus; tai

2.2.2 erityiskoulutus, joko ennen merelle lähtöä tai aluksella, mukaan lukien vähintään kaksi kuukautta hyväksyttyä meripalvelua; sekä

2.3 täytettävä STCW-säännösten A-II/4 säännössä määritetyt pätevyysvaatimukset.

3. Edellä 2.2.1 ja 2.2.2 kohdassa vaadittu meripalvelu, koulutus ja kokemus on yhdistettävä komentosiltavahtitehtäviin, ja niihin on sisällytettävä tehtäviä, jotka suoritetaan päällikön, komentosiltavahdin vahtipäällikön tai pätevän vahtimiehen välittömässä alaisuudessa.

Sääntö II/5

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyysasiakirjan myöntämiseksi matruusille

1. Merialuksella työskentelevällä matruusilla on oltava asianmukainen pätevyysasiakirja aluksella, jonka bruttovetoisuus on vähintään 500.

2. Pätevyysasiakirjan hakijan on

2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;

2.2 täytettävä komentosiltavahtiin osallistuvan vahtimiehen pätevyysasiakirjan myöntämiseksi asetetut vaatimukset;

2.3 saatuaan komentosiltavahtiin osallistuvan vahtimiehen pätevyyden on oltava hyväksyttyä meripalvelua kansiosastolla

2.3.1 vähintään 18 kuukautta; tai

2.3.2 vähintään 12 kuukautta ja täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus; sekä

2.4 täytettävä STCW-säännösten A-II/5 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.

3. Jäsenvaltion on vertailtava pätevyysvaatimuksia, joita se vaatii matruusilta sellaisten pätevyysasiakirjojen osalta, jotka myönnetään ennen 1 päivää tammikuuta 2012, STCW-säännösten A-II/5 säännössä asetettuihin pätevyysasiakirjan myöntämiseksi asetettuihin vaatimuksiin ja tarvittaessa määriteltävä asianomaisen henkilöstön täydennyskoulutustarve.

4. Jäsenvaltio, joka on myös vuonna 1946 tehdyn Kansainvälisen työjärjestön matruusin pätevyyskirjoja koskevan yleissopimuksen (N:o 74) sopimuspuoli, voi 1 päivään tammikuuta 2017 saakka uudistaa pätevyysasiakirjoja ja kelpoisuustodistuksia edellä mainitun yleissopimuksen määräysten mukaisesti.

5. Jäsenvaltio voi katsoa merenkulkijan täyttävän tämän säännön vaatimukset, jos hän on palvellut vastaavassa toimessa kansiosastolla vähintään 12 kuukauden ajan niiden 60 kuukauden aikana, jotka edeltävät tämän direktiivin voimaantuloa.

III LUKU

KONEOSASTO

Sääntö III/1

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi miehitetyn konehuoneen vahtikonemestarille tai ajoittain miehittämättömän konehuoneen päivyttävälle konemestarille

1. Merialuksella työskentelevällä miehitetyn konehuoneen vahtikonemestarilla ja ajoittain miehittämättömän konehuoneen päivyttävällä konemestarilla on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 750 kW.

2. Pätevyyskirjan hakijan on

- 2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;
- 2.2 täytynyt suorittaa yhdistettyä konepajaharjoittelua ja hyväksyttyä meripalvelua vähintään 12 kuukautta osana hyväksyttyä koulutusohjelmaa, johon kuuluu aluksella tapahtuvaa koulutusta, joka täyttää STCW-säännösten A-III/1 säännössä määritetyt vaatimukset ja joka on merkitty hyväksyttyn harjoittelukirjaan, tai muutoin täytynyt suorittaa konepajaharjoittelua ja hyväksyttyä meripalvelua vähintään 36 kuukautta, josta vähintään 30 kuukautta on meripalvelua koneosastossa;
- 2.3 täytynyt suorittaa vaaditun meripalvelun aikana konehuonevahtitehtäviä konepäällikön tai pätevän konemestarin alaisuudessa vähintään kuusi kuukautta;
- 2.4 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-III/1 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset; ja
- 2.5 täytettävä STCW-säännösten A-VI/1 säännön 2 kohdassa, A-VI/2 säännön 1–4 kohdassa, A-VI/3 säännön 1–4 kohdassa sekä A-VI/4 säännön 1–3 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.

Sääntö III/2

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi pääkuljetuskoneistoteholtaan vähintään 3 000 kW aluksen konepäällikölle ja ensimmäiselle konemestarille

1. Merialuksen konepäälliköllä ja ensimmäisellä konemestarilla on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 3 000 kW.

2. Pätevyyskirjan hakijan on

- 2.1 täytettävä konehuoneen vahtikonemestarin pätevyysvaatimukset merialuksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 750 kW, ja täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua siinä toimessa;
 - 2.1.1 ensimmäisen konemestarin pätevyyskirjan osalta vähintään 12 kuukautta pätevänä konemestarina; ja
 - 2.1.2 konepäällikön pätevyyskirjan osalta vähintään 36 kuukautta; tätä määräaika voidaan kuitenkin lyhentää, ei kuitenkaan 24:ää kuukautta lyhyemmäksi, jos hakija on hankkinut vähintään 12 kuukautta tällaisesta meripalvelusta ensimmäisenä konemestarina; sekä
- 2.2 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-III/2 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.

Sääntö III/3

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi konepäällikölle ja ensimmäiselle konemestarille aluksessa, jonka pääkuljetuskoneiston teho on 750 kW–3 000 kW

1. Merialuksella työskentelevällä konepäälliköllä ja ensimmäisellä konemestarilla on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on 750 kW–3 000 kW.

2. Pätevyyskirjan hakijan on

- 2.1 täytettävä vahtikonemestarin pätevyyskirjan myöntämiselle asetetut vaatimukset;
 - 2.1.1 ensimmäisen konemestarin pätevyyskirjaa varten täytynyt hankkia vähintään 12 kuukautta hyväksyttyä meripalvelua konemestariharjoittelijana tai konemestarina; ja
 - 2.1.2 konepäällikön pätevyyskirjaa varten täytynyt hankkia vähintään 24 kuukautta hyväksyttyä meripalvelua, josta vähintään 12 kuukautta sen jälkeen, kun hän on saanut ensimmäisen konemestarin pätevyyden; ja
- 2.2 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-III/3 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.

3. Konemestari, joka on pätevä toimimaan ensimmäisenä konemestarina aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 3 000 kW, saa toimia konepäälikkönä aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on alle 3 000 kW, edellyttäen että pätevyyskirjassa on tästä asianmukainen merkintä.

Sääntö III/4

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyysasiakirjan myöntämiseksi miehistön jäsenelle, joka osallistuu konehuonevahtiin miehitetyssä konehuoneessa tai joka suorittaa tehtäviä ajoittain miehittämättömässä konehuoneessa

1. Miehistön jäsenellä, joka osallistuu konehuonevahtiin tai joka suorittaa tehtäviä ajoittain miehittämättömässä konehuoneessa, on oltava asianmukainen pätevyysasiakirja kyseisten tehtävien suorittamiseen merialuksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 750 kW; tämä määräys ei kuitenkaan koske koulutuksessa olevia eikä sellaisia miehistön jäseniä, jotka suorittavat tehtäviä, jotka eivät edellytä erityistä ammattitaitoa.
2. Pätevyysasiakirjan hakijan on
 - 2.1 oltava vähintään 16 vuoden ikäinen;
 - 2.2 täytynyt suorittaa
 - 2.2.1 hyväksytty meripalvelu, johon kuuluu vähintään kuuden kuukauden koulutus ja kokemus; tai
 - 2.2.2 erityiskoulutus, joko ennen merelle lähtöä tai aluksella, mukaan lukien vähintään kaksi kuukautta hyväksyttyä meripalvelua; sekä
 - 2.3 täytettävä STCW-säännösten A-III/4 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.
3. Edellä 2.2.1 ja 2.2.2 kohdassa vaadittu meripalvelu, koulutus ja kokemus on yhdistettävä konehuonevahtitehtäviin, ja niihin on sisällytettävä tehtäviä, jotka suoritetaan pätevän konemestarin tai pätevän miehistön jäsenen välittömässä alaisuudessa.

Sääntö III/5

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyysasiakirjan myöntämiseksi miehitetyn konehuoneen konemiehelle tai ajoittain miehittämättömän konehuoneen konemiehelle

1. Merialuksella työskentelevällä konemiehellä on oltava asianmukainen pätevyysasiakirja aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 750 kW.
2. Pätevyysasiakirjan hakijan on
 - 2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;
 - 2.2 täytettävä pätevyysasiakirjan myöntämistä koskevat vaatimukset, jotka on asetettu miehistön jäsenille, jotka osallistuvat konehuonevahtiin miehitetyssä konehuoneessa tai jotka suorittavat tehtäviä ajoittain miehittämättömässä konehuoneessa;
 - 2.3 saatuaan konehuonevahtiin osallistuvan miehistön jäsenen pätevyyden täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua koneosastolla
 - 2.3.1 vähintään 12 kuukautta; tai
 - 2.3.2 vähintään 6 kuukautta ja täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus; ja
 - 2.4 täytettävä STCW-säännösten A-III/5 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.
3. Jäsenvaltion on vertailtava pätevyysvaatimuksia, joita se vaatii koneosaston miehistön jäseniltä sellaisten pätevyysasiakirjojen osalta, jotka myönnetään ennen 1 päivää tammikuuta 2012, STCW-säännösten A-III/5 säännössä määriteltäviin pätevyysasiakirjan myöntämiseksi asetettuihin vaatimuksiin ja tarvittaessa määriteltävä asianomaisten henkilöstön jäsenten täydennyskoulutustarve.
4. Jäsenvaltio voi katsoa merenkulkijan täyttävän tämän säännön vaatimukset, jos hän on palvellut vastaavassa toimessa koneosastossa vähintään 12 kuukauden ajan niiden 60 kuukauden aikana, jotka edeltävät tämän direktiivin voimaantuloa.

Sääntö III/6

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjan myöntämiseksi sähkömestarille

1. Merialuksella työskentelevällä sähkömestarilla on oltava pätevyyskirja aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 750 kW.
2. Pätevyyskirjan hakijan on
 - 2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;
 - 2.2 täytynyt suorittaa yhdistettyä konepajaharjoittelua ja hyväksyttyä meripalvelua vähintään 12 kuukautta, josta vähintään kuusi kuukautta on meripalvelua osana hyväksyttyä koulutusohjelmaa, joka täyttää STCW-säännösten A-III/6 säännössä määritetyt vaatimukset ja joka on merkitty hyväksyttyyn harjoittelukirjaan, tai muutoin täytynyt suorittaa konepajaharjoittelua ja hyväksyttyä meripalvelua vähintään 36 kuukautta, josta vähintään 30 kuukautta on meripalvelua koneosastossa;
 - 2.3 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-III/6 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset; ja
 - 2.4 täytettävä STCW-säännösten A-VI/1 säännön 2 kohdassa, A-VI/2 säännön 1–4 kohdassa, A-VI/3 säännön 1–4 kohdassa sekä A-VI/4 säännön 1–3 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.
3. Jäsenvaltion on vertailtava pätevyysvaatimuksia, joita se vaatii sähkömestareilta sellaisten pätevyyskirjojen osalta, jotka myönnetään ennen 1 päivää tammikuuta 2012, STCW-säännösten A-III/6 säännössä määriteltyihin pätevyyskirjan myöntämiseksi asetettuihin vaatimuksiin ja määriteltävä asianomaisten miehistön jäsenten täydennyskoulutustarve.
4. Jäsenvaltio voi katsoa merenkulkijan täyttävän tämän säännön vaatimukset, jos hän on palvellut vastaavassa toimessa aluksella vähintään 12 kuukauden ajan niiden 60 kuukauden aikana, jotka edeltävät tämän direktiivin voimaantuloa, ja täyttää STCW-säännösten A-III/6 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.
5. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi katsoa, että henkilö, jolla on sopiva pätevyys, kykenee suorittamaan tietyt A-III/6 säännön mukaiset tehtävät.

Sääntö III/7

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyysasiakirjan myöntämiseksi sähkömiehelle

1. Merialuksella työskentelevällä sähkömiehellä on oltava asianmukainen pätevyysasiakirja aluksella, jonka pääkuljetuskoneiston teho on vähintään 750 kW.
2. Pätevyysasiakirjan hakijan on
 - 2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;
 - 2.2 täytynyt hankkia hyväksytty meripalvelu, johon sisältyy vähintään 12 kuukautta koulutusta ja kokemusta; tai
 - 2.3 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus, johon sisältyy vähintään kuusi kuukautta hyväksyttyä meripalvelua; tai
 - 2.4 omattava pätevyys, joka vastaa STCW-säännösten A-III/7 säännössä määrättyä teknistä pätevyystasoa, ja täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua vähintään kolme kuukautta; ja
 - 2.5 täytettävä STCW-säännösten A-III/7 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.
3. Jäsenvaltion on vertailtava pätevyysvaatimuksia, joita se vaatii sähkömiehiltä sellaisten pätevyysasiakirjojen osalta, jotka myönnetään ennen 1 päivää tammikuuta 2012, STCW-säännösten A-III/7 säännössä määriteltyihin pätevyysasiakirjan myöntämiseksi asetettuihin vaatimuksiin ja tarvittaessa määriteltävä asianomaisten miehistön jäsenten täydennyskoulutustarve.
4. Jäsenvaltio voi katsoa merenkulkijan täyttävän tämän säännön vaatimukset, jos hän on palvellut vastaavassa toimessa aluksella vähintään 12 kuukauden ajan niiden 60 kuukauden aikana, jotka edeltävät tämän direktiivin voimaantuloa, ja täyttää STCW-säännösten A-III/7 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.

5. Sen estämättä, mitä 1–4 kohdassa säädetään, jäsenvaltio voi katsoa, että henkilö, jolla on sopiva pätevyys, kykenee suorittamaan tietyt A-III/7 säännön mukaiset tehtävät.

IV LUKU

RADIOVIESTINTÄ JA RADIOASEMAN KÄYTTÄJÄT

Selventävä huomautus

Radiopäivystystä koskevat pakolliset määräykset annetaan radio-ohjesäännössä ja SOLAS 74 -yleissopimuksessa, sellaisena kuin se on muutettuna. Radiolaitteiden huoltoa koskevat määräykset annetaan SOLAS 74 -yleissopimuksessa, sellaisena kuin se on muutettuna, sekä Kansainvälisen merenkulkujärjestön antamissa ohjeissa.

Sääntö IV/1

Sovellettamisa

1. Lukuun ottamatta 2 kohdan määräyksiä, tämän luvun määräyksiä sovelletaan radioaseman käyttäjään aluksella, jolla käytetään merenkulun maailmanlaajuista hätä- ja turvallisuusjärjestelmää (GMDSS) SOLAS 74 -yleissopimuksen mukaisesti, sellaisena kuin se on muutettuna.
2. Radioaseman käyttäjältä ei vaadita tämän luvun määräysten noudattamista sellaisilla aluksilla, joiden ei tarvitse noudattaa SOLAS 74 -yleissopimuksen IV luvun GMDSS-määräyksiä. Radioaseman käyttäjän edellytetään kuitenkin noudattavan kyseisillä aluksilla radio-ohjesääntöä. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että radio-ohjesäännössä määrätyt asianmukaiset pätevyysasiakirjat myönnetään tällaiselle radioaseman käyttäjälle tai että ne tunnustetaan näiden osalta.

Sääntö IV/2

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyyskirjojen myöntämiseksi GMDSS-radioaseman käyttäjälle

1. Radiotehtävistä vastaavalla tai niitä suorittavalla henkilöllä on oltava jäsenvaltion myöntämä tai tunnustama radio-ohjesäännön määräysten mukainen pätevyyskirja GMDSS-järjestelmää varten sellaisella aluksella, jonka edellytetään osallistuvan GMDSS-järjestelmään.
2. Lisäksi henkilön, joka hakee pätevyyskirjaa palvellakseen tämän säännön nojalla aluksella, jolla SOLAS 74 -yleissopimuksen mukaisesti on oltava radiolaitteisto, on
 - 2.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen; ja
 - 2.2 täytynyt läpäistä hyväksytty koulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-IV/2 säännössä määritellyt pätevyysvaatimukset.

V LUKU

HENKILÖSTÖN ERITYISET KOULUTUSVAATIMUKSET TIETYN TYYPPISILLÄ ALUKSILLA

Sääntö V/1-1

Öljy- ja kemikaalisäiliöaluksen päällikön, päällystön ja miehistön koulutukselle ja pätevyydelle asetetut pakolliset vähimmäisvaatimukset

1. Päällystön ja miehistön jäsenillä, jotka suorittavat öljy- ja kemikaalisäiliöaluksissa lastiin tai lastinkäsittelylaitteisiin liittyviä erityistehtäviä, on oltava pätevyysasiakirja öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutuksesta.
2. Henkilön, joka hakee pätevyystodistusta öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutuksesta, on täytynyt läpäistä peruskoulutus öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnasta STCW-säännösten A-VI/1 säännön määräysten mukaisesti sekä hankkia
 - 2.1 hyväksyttyä meripalvelua vähintään kolme kuukautta öljy- ja kemikaalisäiliöaluksilla sekä täytettävä STCW-säännösten A-V/1-1 säännön 1 kohdassa määritetyt pätevyysvaatimukset; tai
 - 2.2 hyväksytty öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutus sekä täytettävä STCW-säännösten A-V/1-1 säännön 1 kohdassa määritetyt pätevyysvaatimukset.
3. Päälliköllä, konepäälliköllä, ylipärimiehellä, ensimmäisellä konemestarilla ja jokaisella muulla henkilöllä, joka on välittömästi vastuussa lastauksesta, purkamisesta, matkan aikana tapahtuvasta lastinhoidosta, lastinkäsittelystä, säiliöiden puhdistamisesta tai muusta lastaukseen liittyvästä toiminnasta öljysäiliöaluksilla, on oltava pätevyystodistus öljysäiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutuksesta.

4. Henkilön, joka hakee pätevyystodistusta öljysäiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutuksesta, on
- 4.1 täytettävä öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutusta koskevan pätevyystodistuksen myöntämiseksi asetetut vaatimukset; ja
 - 4.2 täytettyään öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutusta koskevan pätevyystodistuksen myöntämiseksi asetetut vaatimukset täytynyt hankkia
 - 4.2.1 hyväksyttyä meripalvelua öljysäiliöaluksilla vähintään kolme kuukautta; tai
 - 4.2.2 hyväksyttyä kemikaalisäiliöaluksella tapahtuvaa koulutusta vähintään yksi kuukausi ylimääräisessä toimessa, johon kuuluu vähintään kolme lastausoperaatiota ja kolme purkamisoperaatiota ja joka on merkitty hyväksyttyyn harjoittelukirjaan, STCW-säännösten B-V/1 säännössä annettujen ohjeiden mukaisesti; ja
 - 4.3 täytynyt läpäistä hyväksytty öljysäiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutus ja täytettävä STCW-säännösten A-V/1-1 säännön 2 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.
5. Päälliköllä, konepäälliköllä, yliperämiehellä, ensimmäisellä konemestarilla ja jokaisella muulla henkilöllä, joka on välittömästi vastuussa lastauksesta, purkamisesta, matkan aikana tapahtuvasta lastinhoidosta, lastinkäsittelystä, säiliöiden puhdistamisesta tai muusta lastaukseen liittyvästä toiminnasta kemikaalisäiliöaluksilla, on oltava pätevyystodistus kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutuksesta.
6. Joka hakee pätevyystodistusta kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutuksesta, on
- 6.1 täytettävä öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutusta koskevan pätevyystodistuksen myöntämiseksi asetetut vaatimukset; ja
 - 6.2 täytettyään öljy- ja kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutusta koskevan pätevyystodistuksen myöntämiseksi asetetut vaatimukset täytynyt suorittaa
 - 6.2.1 hyväksyttyä meripalvelua kemikaalisäiliöaluksella vähintään kolme kuukautta; tai
 - 6.2.2 hyväksyttyä kemikaalisäiliöaluksella tapahtuvaa koulutusta vähintään yksi kuukausi ylimääräisessä toimessa, johon kuuluu vähintään kolme lastausoperaatiota ja kolme purkamisoperaatiota ja joka on merkitty hyväksyttyyn harjoittelukirjaan, STCW-säännösten B-V/1 säännössä annettujen ohjeiden mukaisesti; ja
 - 6.3 täytynyt läpäistä hyväksytty kemikaalisäiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutus ja täytettävä STCW-säännösten A-V/1-1 säännön 3 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.
7. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että merenkulkijoille, joilla on 2, 4 tai 6 kohdan mukainen pätevyys, myönnetään pätevyystodistus tai että jo myönnettyyn pätevyyskirjaan tai -todistukseen tehdään asianmukainen merkintä.

Sääntö V/1-2

Nestemäistä kaasua kuljettavan säiliöaluksen päällikön, päällystön ja miehistön koulutukselle ja pätevyydelle asetetut pakolliset vähimmäisvaatimukset

1. Päällystön ja miehistön jäsenellä, joka suorittaa nestemäistä kaasua kuljettavissa säiliöaluksissa lastiin tai lastinkäsittelylaitteisiin liittyviä erityistehtäviä, on oltava pätevyystodistus nestekaasusäiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutuksesta.
2. Henkilön, joka hakee pätevyystodistusta nestemäistä kaasua kuljettavien säiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutuksesta, on täytynyt läpäistä peruskoulutus STCW-säännösten A-VI/1 säännön määräysten mukaisesti sekä hankkia
 - 2.1 hyväksyttyä meripalvelua nestemäistä kaasua kuljettavilla säiliöaluksilla vähintään kolme kuukautta ja täytettävä STCW-säännösten A-V/1-2 säännön 1 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset; tai
 - 2.2 hyväksytty nestemäistä kaasua kuljettavan säiliöaluksen lastitoiminnan peruskoulutus ja täytettävä STCW-säännösten A-V/1-2 säännön 1 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.

3. Päälliköllä, konepäälliköllä, yliperämiehellä, ensimmäisellä konemestarilla ja jokaisella muulla henkilöllä, joka on välittömästi vastuussa lastauksesta, purkamisesta, lastinhoidosta matkan aikana, lastinkäsittelystä, säiliöiden puhdistamisesta tai muusta lastaukseen liittyvästä toiminnasta nestemäistä kaasua kuljettavilla säiliöaluksilla, on oltava pätevyystodistus nestemäistä kaasua kuljettavien säiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutuksesta.
4. Joka hakee pätevyystodistusta nestemäistä kaasua kuljettavien säiliöalusten lastitoiminnan jatkokoulutuksesta, on
 - 4.1 täytettävä nestemäistä kaasua kuljettavien säiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutusta koskevan pätevyystodistuksen myöntämiseksi asetetut vaatimukset; ja
 - 4.2 täytettyään nestemäistä kaasua kuljettavien säiliöalusten lastitoiminnan peruskoulutusta koskevan pätevyystodistuksen myöntämiseksi asetetut vaatimukset täytynyt suorittaa
 - 4.2.1 hyväksyttyä meripalvelua nestemäistä kaasua kuljettavilla säiliöaluksilla vähintään kolme kuukautta; tai
 - 4.2.2 hyväksyttyä nestemäistä kaasua kuljettavalla säiliöaluksella tapahtuvaa koulutusta vähintään yksi kuukausi ylimääräisessä toimessa, johon kuuluu vähintään kolme lastausoperaatiota ja kolme purkamisoperaatiota ja joka on merkitty hyväksytyyn harjoittelukirjaan, STCW-säännösten B-V/1 säännössä annettujen ohjeiden mukaisesti; ja
 - 4.3 täytynyt läpäistä hyväksytty nestemäistä kaasua kuljettavien alusten lastitoiminnan jatkokoulutus ja täytettävä STCW-säännösten A-V/1-2 säännön 2 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.
5. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että merenkulkijalle, jolla on 2 tai 4 kohdan mukainen pätevyys, myönnetään pätevyystodistus tai että jo myönnettyyn pätevyyskirjaan tai -todistukseen tehdään asianmukainen merkintä.

Sääntö V/2

Matkustaja-aluksen päällikön, päällystön, miehistön ja muun laivaväen koulutukselle ja pätevyydelle asetetut pakolliset vähimmäisvaatimukset

1. Tätä sääntöä sovelletaan kansainvälisillä matkoilla liikennöivien matkustaja-alusten päällikköön, päällystön, miehistöön ja muuhun laivaväkeen. Jäsenvaltiot päättävät, miten kyseisiä vaatimuksia sovelletaan kotimaan matkoilla liikennöivien matkustaja-alusten henkilöstöön.
2. Merenkulkijan on täytynyt läpäistä 4–7 kohdassa vaadittu toimimensä, tehtäviensä ja vastuualueidensa mukainen koulutus, ennen kuin hänet voidaan määrätä tehtäviin matkustaja-aluksilla.
3. Niiden merenkulkijoiden, joiden koulutuksen edellytetään olevan 4, 6 ja 7 kohdan mukainen, on vähintään viiden vuoden väliajoin suoritettava asianmukainen täydennyskoulutus tai heidän on todistettava, että he ovat hankkineet vaaditun pätevyystason viiden edeltävän vuoden aikana.
4. Päällikön, päällystön ja muun laivaväen, joka on hälytysluettelossa määrätty auttamaan matkustajia hätätilanteissa matkustaja-aluksilla, on täytynyt läpäistä STCW-säännösten A-V/2 säännön 1 kohdassa määritelty väkijoukkojen hallintaa koskeva koulutus.
5. Matkustaja-alusten matkustajatilaisissa suoraan matkustajille palveluja tarjoavan henkilöstön on täytynyt läpäistä STCW-säännösten A-V/2 säännön 2 kohdassa määritelty turvallisuuskoulutus.
6. Päällikön, konepäällikön, yliperämiehen, ensimmäisen konemestarin ja kaikkien henkilöiden, jotka ovat hälytysluettelon mukaan vastuussa matkustajien turvallisuudesta hätätilanteissa matkustaja-aluksilla, on täytynyt läpäistä hyväksytty kriisitilanteiden hallintaa ja ihmisten käyttäytymistä koskeva koulutus, joka on määritelty STCW-säännösten A-V/2 säännön 3 kohdassa.
7. Päällikön, yliperämiehen, konepäällikön, ensimmäisen konemestarin ja kaikkien henkilöiden, jotka ovat välittömässä vastuussa matkustajien alukseen nousemisesta ja aluksesta poistumisesta, lastin lastauksesta, purkamisesta tai kiinnittämisestä tai rungon aukkojen sulkemisesta ro-ro-matkustaja-aluksilla, on täytynyt läpäistä hyväksytty matkustajaturvallisuutta, lastin turvallisuutta sekä rungon eheyttä koskeva koulutus, joka on määritelty STCW-säännösten A-V/2 säännön 4 kohdassa.
8. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että asiakirjatodisteet suoritetusta koulutuksesta myönnetään jokaiselle henkilölle, joka on todettu päteväksi tämän säännön mukaisesti.

VI LUKU

TOIMINTA HÄTÄTILANTEISSA, TYÖTURVALLISUUS, TURVATOIMET, LÄÄKINTÄHUOLTO JA PELASTAUTUMINEN*Sääntö VI/1***Merenkulkijan turvallisuusasioihin liittyvää perehdytystä, hätätilanteiden peruskoulutusta ja ohjeistusta koskevat pakolliset vähimmäisvaatimukset**

1. Merenkulkijan on saatava perehdytystä ja peruskoulutusta tai ohjeistusta STCW-säännösten A-V/1 säännön mukaisesti, ja hänen on täytettävä siinä määritellyt asianmukaiset pätevyysvaatimukset.
2. Jos peruskoulutus ei kuulu myönnettävän pätevyysasiakirjan edellyttämiin pätevyysvaatimuksiin, on myönnettävä pätevyystodistus, joka osoittaa, että todistuksen haltija on osallistunut peruskoulutukseen.

*Sääntö VI/2***Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyystodistuksen myöntämiseksi pelastusveneen ja -lautan, valmiusveneen ja nopean valmiusveneen käyttötaidosta**

1. Henkilön, joka hakee pätevyystodistusta pelastusveneen ja -lautan sekä valmiusveneen, lukuun ottamatta nopeaa valmiusvenettä, käyttötaidosta, on
 - 1.1 oltava vähintään 18 vuoden ikäinen;
 - 1.2 täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua vähintään 12 kuukautta tai osallistua hyväksyttyyn koulutukseen sekä hankkia hyväksyttyä meripalvelua vähintään kuusi kuukautta; ja
 - 1.3 täytettävä pelastusveneen ja -lauttojen sekä valmiusveneen käyttötaidosta myönnettävälle pätevyystodistukselle asetetut pätevyysvaatimukset STCW-säännösten A-VI/2 säännön 1–4 kohdan mukaisesti.
2. Henkilön, joka hakee pätevyystodistusta nopean valmiusveneen käyttötaidosta, on
 - 2.1 omattava pätevyystodistus pelastusveneen ja -lautan sekä valmiusveneen, lukuun ottamatta nopeaa valmiusvenettä, käyttötaidosta;
 - 2.2 täytynyt osallistua hyväksyttyyn koulutukseen; ja
 - 2.3 täytettävä nopean valmiusveneen käyttötaidosta myönnettävälle pätevyystodistukselle asetetut pätevyysvaatimukset STCW-säännösten A-VI/2 säännön 7–10 kohdan mukaisesti.

*Sääntö VI/3***Palontorjunnan jatkokoulutusta koskevat pakolliset vähimmäisvaatimukset**

1. Palontorjuntatehtävien johtamiseen määrättyjen merenkulkijoiden on täytynyt läpäistä menestyksellisesti palontorjuntatekniikan jatkokoulutus, jossa kiinnitetään erityistä huomiota organisointiin, menettelytapoihin ja johtamiseen STCW-säännösten A-VI/3 säännön 1–4 kohdan määräysten mukaisesti, ja heidän on täytettävä kyseisessä osastossa määritellyt pätevyysvaatimukset.
2. Jos palontorjunnan jatkokoulutus ei kuulu myönnettävän pätevyysasiakirjan edellyttämiin pätevyysvaatimuksiin, on annettava pätevyystodistus, joka osoittaa, että todistuksen haltija on osallistunut palontorjunnan jatkokoulutukseen.

*Sääntö VI/4***Ensiapuun ja lääkintähuoltoon liittyvät pakolliset vähimmäisvaatimukset**

1. Aluksella ensiaputehtäviin määrättyjen merenkulkijoiden on täytettävä STCW-säännösten A-VI/4 säännön 1, 2 ja 3 kohdassa määritellyt ensiapua koskevat pätevyysvaatimukset.
2. Aluksella lääkintähuollosta vastaavien merenkulkijoiden on täytettävä aluksilla tapahtuvaa lääkintähuoltoa koskevat pätevyysvaatimukset STCW-säännösten A-VI/4 säännön 4, 5 ja 6 kohdan mukaisesti.
3. Jos ensiapu- tai lääkintähuoltokoulutus ei kuulu myönnettävän pätevyysasiakirjan edellyttämiin pätevyysvaatimuksiin, on annettava pätevyystodistus, joka osoittaa, että todistuksen haltija on osallistunut ensiapukurssille tai lääkintähuoltokoulutukseen.

Sääntö VI/5

Pakolliset vähimmäisvaatimukset pätevyystodistuksen myöntämiseksi aluksen turvapäällikölle

1. Henkilön, joka hakee aluksen turvapäällikön pätevyystodistusta, on
 - 1.1 täytynyt hankkia hyväksyttyä meripalvelua vähintään 12 kuukautta tai asianmukaista meripalvelua, ja hänellä täytyy olla asianmukainen tietämys aluksen toiminnoista; ja
 - 1.2 täytettävä aluksen turvapäällikön pätevyystodistuksen myöntämiselle asetetut pätevyysvaatimukset STCW-säännösten A-VI/5 säännön 1–4 kohdan mukaisesti.
2. Jäsenvaltioiden on varmistettava, että jokaiselle tämän säännön määräysten nojalla päteväksi todetulle henkilölle myönnetään pätevyystodistus.

Sääntö VI/6

Merenkulkijan turvatoimiin liittyvää koulutusta ja ohjeistusta koskevat pakolliset vähimmäisvaatimukset

1. Merenkulkijan on saatava turvatoimiin liittyvää perehdytystä ja sellaista koulutusta tai ohjeistusta, joka lisää tietämystä turvatoimista, STCW-säännösten A-VI/6 säännön 1–4 kohdan mukaisesti, ja hänen on täytettävä siinä määritellyt asianmukaiset pätevyysvaatimukset.
2. Jos tietämyksen lisääminen turvatoimista ei kuulu myönnettävän pätevyysasiakirjan edellyttämiin pätevyysvaatimuksiin, on annettava pätevyystodistus, joka osoittaa, että todistuksen haltija on osallistunut koulutukseen, jolla lisätään tietämystä turvatoimista.
3. Jäsenvaltion on vertailtava niitä turvatoimiin liittyviä koulutus- tai ohjeistusvaatimuksia, joita se vaatii merenkulkijalta, jolla on asianmukainen pätevyys tai joka voi osoittaa pätevyytensä ennen tämän direktiivin voimaantuloa, STCW-säännösten A-VI/6 säännön 4 kohdassa asetettuihin vaatimuksiin ja määriteltävä merenkulkijan täydennyskoulutustarve.

Turvatoimia suorittamaan määrätty merenkulkijat

4. Turvatoimia suorittamaan määrättyjen merenkulkijoiden on täytettävä STCW-säännösten A-VI/6 säännön 6–8 kohdassa määritellyt pätevyysvaatimukset.
5. Jos määrättyjä turvatoimia koskeva koulutus ei kuulu myönnettävän pätevyysasiakirjan edellyttämiin pätevyysvaatimuksiin, on myönnettävä pätevyystodistus, joka osoittaa, että todistuksen haltija on osallistunut määrättyjä turvatoimia koskevaan koulutukseen.
6. Jokaisen jäsenvaltion on vertailtava turvatoimikoulutusvaatimuksia, joita se vaatii merenkulkijalta, joka on määrätty suorittamaan turvatoimia ja jolla on asianmukainen pätevyys tai joka voi osoittaa pätevyytensä ennen tämän direktiivin voimaantuloa, STCW-säännösten A-VI/6 säännön 8 kohdassa asetettuihin vaatimuksiin ja määriteltävä merenkulkijan täydennyskoulutustarve.

VII LUKU

VAIHTOEHTOISET PÄTEVYYSASIAKIRJAT

Sääntö VII/1

Vaihtoehtoisten pätevyysasiakirjojen myöntäminen

1. Huolimatta tämän liitteen II ja III luvussa asetetuista pätevyysasiakirjan myöntämistä koskevista vaatimuksista jäsenvaltiot voivat myöntää muita kuin kyseisten lukujen säännöissä mainittuja pätevyysasiakirjoja tai antaa luvan tällaisten pätevyysasiakirjojen myöntämiseen. Tämä edellyttää, että
 - 1.1 pätevyysasiakirjoissa ja kelpoisuustodistuksissa mainittavat tehtävät ja vastuualueet on valittu STCW-säännösten A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4, A-II/5, A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4, A-III/5 ja A-IV/2 säännöissä olevista tehtävistä ja vastuualueista ja että ne vastaavat niitä täysin;
 - 1.2 hakijat ovat läpäisseet hyväksytyn koulutuksen ja täyttävät pätevyysvaatimukset, joista määrätään STCW-säännösten asiaankuuluvissa säännöissä ja kyseisen säännösten A-VII/1 säännössä, pätevyysasiakirjoissa ja kelpoisuustodistuksissa mainittavien tehtävien ja vastuualueiden osalta;

- 1.3 hakijat ovat hankkineet hyväksytyn meripalvelun, joka on pätevyysasiakirjassa mainittavien tehtävien ja vastuualueiden suorittamisen kannalta tarkoituksenmukainen. Meripalvelun on oltava pituudeltaan vähintään tämän liitteen II ja III luvussa säädetyn mukainen. Meripalvelu ei kuitenkaan saa olla lyhyempi kuin mitä STCW-säännösten A-VII/2 säännössä määrätään;
 - 1.4 pätevyysasiakirjan hakijoiden, joiden on määrä toimia operatiivisen tason navigointitehtävissä, on täytettävä IV luvun sääntöjen sovellettavat vaatimukset voidakseen hoitaa määrättyjä radiotehtäviä radio-ohjesäännön mukaisesti;
 - 1.5 pätevyysasiakirjat myönnetään tämän direktiivin 5 artiklan vaatimusten ja STCW-säännösten VII luvun määräysten mukaisesti.
2. Tämän luvun nojalla ei myönnetä pätevyysasiakirjaa, jollei jäsenvaltio ole toimittanut STCW-yleissopimuksessa vaadittuja tietoja komissiolle.

Sääntö VII/2

Pätevyysasiakirjojen myöntäminen merenkulkijoille

Merenkulkijalla, joka suorittaa STCW-säännösten II luvun A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4 tai A-II/5 taulukossa taikka III luvun A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4 tai A-III/5 taulukossa taikka IV luvun A-IV/2 taulukossa määritellyn tehtävän tai määriteltyjä tehtäviä, on oltava pätevyyskirja tai pätevyystodistus.

Sääntö VII/3

Vaihtoehtoisten pätevyysasiakirjojen myöntämisessä noudatettavat periaatteet

1. Jäsenvaltion, joka myöntää vaihtoehtoisia pätevyysasiakirjoja tai antaa luvan niiden myöntämiseen, on varmistettava, että seuraavia periaatteita noudatetaan:
 - 1.1 vaihtoehtoisten pätevyysasiakirjojen myöntämisyjärjestelmän saa ottaa käyttöön ainoastaan, jos se takaa vähintään saman turvallisuustason merellä ja ehkäisee ympäristön pilaantumista vähintään yhtä paljon, kuin muissa luvuissa säädetään; sekä
 - 1.2 kaikissa järjestelyissä, jotka koskevat tämän luvun nojalla myönnettäviä vaihtoehtoisia pätevyysasiakirjoja, on määrättävä tällaisten pätevyysasiakirjojen ja muiden lukujen nojalla myönnettävien pätevyysasiakirjojen keskinäisestä vastaavuudesta.
2. Edellä 1 kohdassa tarkoitettulla keskinäisen vastaavuuden periaatteella varmistetaan, että
 - 2.1 II ja/tai III luvun nojalla pätevyysasiakirjansa saaneet ja VII luvun nojalla pätevyysasiakirjansa saaneet merenkulkijat voivat palvella aluksilla, joiden toiminta on organisoitu perinteisellä tai muulla tavalla; ja
 - 2.2 merenkulkijoita ei kouluteta tiettyihin aluskohtaisiin järjestelyihin siten, että se heikentäisi heidän kykyään käyttää taitojaan muualla.
3. Myönnettäessä pätevyysasiakirjoja tämän luvun nojalla on otettava huomioon seuraavat periaatteet:
 - 3.1 Vaihtoehtoisten pätevyysasiakirjojen myöntämisen tarkoituksena ei saa olla
 - 3.1.1 aluksella olevan laivaväen vähentäminen;
 - 3.1.2 merenkulkualan ammattien arvostuksen alentaminen tai merenkulkijoiden taitojen köyhyttäminen; tai
 - 3.1.3 konevahdista vastaavien päällystön jäsenten ja kansivahdista vastaavien päällystön jäsenten tehtävien osoittaminen yhdelle ainoalle pätevyysasiakirjan haltijalle tietyn vahdin aikana; ja
 - 3.2 henkilö, jolla on aluksen päällikkyyks, on nimitettävä päälliköksi, eikä minkään vaihtoehtoisen pätevyysasiakirjan myöntämisyjärjestelyn käyttöönotto saa vaikuttaa haitallisesti päällikön ja muiden henkilöiden oikeudelliseen asemaan ja käskyvaltaan.
4. Edellä 1 ja 2 kohdassa esitetyillä periaatteilla on varmistettava sekä perämiesten että konemestareiden pätevyyden säilyminen.”

LIITE II

Korvataan liitteessä II oleva 3 kohta seuraavasti:

- "3. Komissio on Euroopan meriturvallisuusviraston avustuksella ja tarvittaessa yhteistyössä asianomaisten jäsenvaltioiden kanssa vahvistanut kyseisen osapuolen arvioinnin avulla, johon voi kuulua välineiden ja menettelyjen tarkastus, että STCW-yleissopimuksen vaatimuksia, jotka koskevat pätevyystasoa, koulutusta, pätevyysasiakirjojen myöntämistä ja laatuvaatimuksia, noudatetaan kaikilta osin."
-

LIITE III

"LIITE V

KOMISSIOILLE TILASTOTARKOITUKSIIN TOIMITETTAVAT TIEDOT

1. Jos tähän liitteeseen viitataan, on toimitettava seuraavassa esitetyt STCW-säännösten A-I/2 säännön 9 kohdassa määritellyt tiedot kaikista pätevyyskirjoista tai niiden myöntämistä koskevista kelpoisuustodistuksista, kaikista kolmansien maiden myöntämien pätevyyskirjojen tunnustamista koskevista kelpoisuustodistuksista, ja jos tiedot on merkitty tähdellä (*), ne on toimitettava tunnistamattomassa muodossa, kuten edellytetään 25 a artiklan 3 kohdassa:

Pätevyyskirja/Pätevyyskirjan myöntämistä koskeva kelpoisuustodistus:

- merenkulkijan yksilöllinen tunniste, jos saatavilla (*);
- merenkulkijan nimi (*);
- merenkulkijan syntymäpäivä;
- merenkulkijan kansalaisuus;
- merenkulkijan sukupuoli;
- pätevyyskirjan numero (*);
- kelpoisuustodistuksen numero (*);
- toimi/toimet;
- asiakirjan myöntämispäivä tai viimeisin uudistamispäivä;
- viimeinen voimassaolopäivä;
- pätevyyskirjan tila;
- rajoitukset.

Kolmannen maan myöntämän pätevyyskirjan tunnustamista koskeva kelpoisuustodistus:

- merenkulkijan yksilöllinen tunniste, jos saatavilla (*);
- merenkulkijan nimi (*);
- merenkulkijan syntymäpäivä;
- merenkulkijan kansalaisuus;
- merenkulkijan sukupuoli;
- alkuperäisen pätevyyskirjan myöntänyt maa;
- alkuperäisen pätevyyskirjan numero (*);
- muun maan myöntämän pätevyyskirjan tunnustamista koskevan kelpoisuustodistuksen numero (*);
- toimi/toimet;
- asiakirjan myöntämispäivä tai viimeisin uudistamispäivä;
- viimeinen voimassaolopäivä;

- kelpoisuustodistuksen tila;
 - rajoitukset.
2. Jäsenvaltiot voivat toimittaa vapaaehtoisesti STCW-yleissopimuksen liitteen II, III ja VII luvun mukaisesti miehistön jäsenille myönnettyjä pätevyystodistuksia koskevia tietoja, kuten
- merenkulkijan yksilöllinen tunniste, jos saatavilla (*);
 - merenkulkijan nimi (*);
 - merenkulkijan syntymäpäivä;
 - merenkulkijan kansalaisuus;
 - merenkulkijan sukupuoli;
 - pätevyystodistuksen numero (*);
 - toimi/toimet;
 - asiakirjan myöntämispäivä tai viimeisin uudistamispäivä;
 - viimeinen voimassaolopäivä;
 - pätevyystodistuksen tila.”
-

TILAUSHINNAT 2012 (ilman ALV:a, sisältää normaalit lähetyskulut)

Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	1 200 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, paperipainos, vuosittainen DVD	22 EU:n virallista kieltä	1 310 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L-sarja, vain paperipainos	22 EU:n virallista kieltä	840 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, L- ja C-sarjat, kuukausittainen (kumulatiivinen) DVD	22 EU:n virallista kieltä	100 euroa/vuosi
Virallisen lehden täydennysosa (S-sarja), tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat, DVD, ilmestyy kerran viikossa	Monikielinen: 23 EU:n virallista kieltä	200 euroa/vuosi
Euroopan unionin virallinen lehti, C-sarja – kilpailut	Kilpailua koskevilla kielillä	50 euroa/vuosi

Euroopan unionin virallisilla kielillä ilmestyvästä *Euroopan unionin virallisesta lehdestä* on tilattavissa 22 eri kieliversiota. Tilaus käsittää L-sarjan (Lainsäädäntö) ja C-sarjan (Tiedonantoja ja ilmoituksia).

Jokainen kieliversio tilataan erikseen.

Virallisessa lehdessä L 156 18. kesäkuuta 2005 julkaistun neuvoston asetuksen (EY) N:o 920/2005 mukaan velvollisuus laatia kaikki säädökset iirin kielellä ja julkaista ne tällä kielellä ei väliaikaisesti sido Euroopan unionin toimielimiä, joten iirin kielellä julkaistavat viralliset lehdet ovat myynnissä erikseen.

Virallisen lehden täydennysosan (S-sarja – tarjouskilpailut ja julkiset hankinnat) tilaukseen sisältyvät kaikki 23 virallista kieliversiota yhdellä monikielisellä DVD-levyllä.

Euroopan unionin virallisen lehden tilaajat voivat pyynnöstä saada virallisen lehden liitteitä. Tilaajille ilmoitetaan liitteiden ilmestymisestä *Euroopan unionin viralliseen lehteen* sisältyvässä kohdassa ”Huomautus lukijalle”.

Myynti ja tilaukset

Maksulliset julkaisut, kuten *Euroopan unionin virallinen lehti*, ovat tilattavissa jälleenmyyjiltämme. Luettelo jälleenmyyjistä löytyy seuraavasta internetosoitteesta:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_fi.htm

EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) on suora ja maksuton portti Euroopan unionin lainsäädäntöön. Sivustolla voi tarkastella *Euroopan unionin virallista lehteä* ja siellä ovat nähtävillä myös sopimukset, lainsäädäntö, oikeuskäytäntö ja lainsäädännön valmisteluasiakirjat.

Lisätietoja Euroopan unionista löytyy osoitteesta: <http://europa.eu>

Euroopan unionin julkaisutoimisto
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

FI